

IGNACIO CÁRDENAS ACUÑA

ENIGMA UNEI DUMINICI

IGNACIO CÁRDENAS ACUÑA

enigma unei duminici

În româneşte de Silvia Vîscan şi Oana Pătraşcu

Bucureşti, 1975
EDITURA UNIVERS
Colecţia ENIGMA

© Ignacio Cárdenas Acuña

Enigma para un domingo

La Habana, Instituto Cubano del Libro, 1971.

Lector: FLORIN CHIRIŢESCU
Tehnoredactor: ELENA BABY
Tiraj 100 139 ex. Bun de *tipar:* 16.22.1374
Coli tipar *10,5.*

Tiparul Executat sub comanda
nr. 40 078 la Combinatul Poligrafic
„Casa Scânteii”, Piaţa Scânteii nr. l
Bucureşti,
Republica Socialistă România

În memoria mamei mele
care mi-a insuflat
interesul pentru literatură

INTRODUCERE ÎN ENIGMĂ

O, ce frumoasă aparenţă are falsitatea!

SHAKESPEARE

MOARTEA LUI DEDAL

Martín se ridică ameninţător. Ţinea în mână un pistol Browning cu surdină. Privit din locul unde stăteam eu, aşezat pe o canapea îmbrăcată în catifea roşie, părea şi mai solid decât era în realitate. Era înalt, muşchiulos şi bine proporţionat. Ochii albaştri, scânteietori, se armonizau cu pielea lui albă; părul ondulat, acum albit, probabil că fusese roşcat în tinereţe. În ciuda acestui aspect, puţin obişnuit la noi, Martín era cubanez. Doar îl ştiam de mult.

Iubita lui, Rugmila, în locuinţa căreia ne aflam, veni lângă el. Era o femeie atrăgătoare din toate punctele de vedere. Nu vreau să spun frumoasă; era drăguţă şi, bineînţeles, pe măsura gusturilor pretenţioase ale lui Martín. Ochii ei, foarte negri, îi cercetară pe toţi cei de faţă cu priviri ameninţătoare.

— Toată lumea mâinile sus! spuse Martín şi buza de jos, puţin deformată, i se schimonosi cu cruzime acum.

Ceilalţi doi care stăteau lângă mine pe canapea se întoarseră surprinşi; eu nu. Ştiam că treaba murdară pe care o făceam fusese descoperită. Departamentul

Securităţii Statului cunoştea pe de rost fiecare mişcare a noastră; eu îi informasem, numai că în clipa aceea nu aveam certitudinea că şi el aflase. Scopul meu era să-i predau pe toţi, legaţi de mâini şi de picioare, dar ceva se încurcase şi am început să mă gândesc la planul de salvare pe care-l aveam pregătit ca să scap şi în această eventualitate.

Nu era oportun să acţionez în momentul acela, fiindcă doi dintre ei, care stăteau lângă mine, ar fi putut să mă împiedice şi, în orice caz, eu singur tot n-aş fi putut să-i înving. M-am ridicat, deci, cu mâinile în sus. Cel care şedea chiar lângă mine protestă zgomotos.

— Linişte! sună ordinul sec al lui Martín; întoarceţi-vă şi puneţi mâinile pe perete!

Ne-am supus cu toţii.

— Percheziţionează-i!

Rugmila îmi luă de sub haină Luger-ul pe care-l port întotdeauna la mine. Repetă operaţia şi cu ceilalţi şi plecă.

— Staţi jos! porunci Martín.

Eu m-am îndreptat spre canapea fără grabă, ca să nu se observe intenţia mea de a mă întoarce exact în acelaşi loc. Şi ceilalţi se întoarseră spre canapea; ajutându-mă parcă şi mai mult, dar, în fond, doar cu intenţia de a-i îndepărta de linia de foc, Martín le ordonă să se aşeze pe nişte fotolii care se aflau puţin mai departe.

Cel care tăcuse până în momentul acesta exclamă:

— Cred că ne datorezi o explicaţie, Martín. Sper că nu ne consideri nişte marionete, spuse pe un ton rece, deşi vocea îi tremura puţin.

— Linişte! urlă Martín fără să ne slăbească din ochi.

Se apropie de uşa dormitorului şi strigă:

— Rugmila, adu-o!

După câteva secunde, uşa se deschise şi Rugmila apăru însoţită de o femeie brunetă care-şi ştergea lacrimile cu o

batistă. Aceasta făcu câţiva paşi şovăitori şi mă arătă cu degetul fără nici o ezitare. În acel moment îşi descoperi faţa şi o recunoscui: era soţia doctorului Roja care fusese arestat dimineaţa. Şi m-am întrebat imediat ce greşeală făcusem, deşi, acum, bineînţeles, asta nu mai avea nici o importanţă.

— El e, îngăimă femeia şi izbucni în hohote de plâns.

Martín mă fixă, sumbru, cu ochii lui albaştri. Figura lui părea o mască de ceară albă.

— Bănuiam, şopti el. Voi puteţi pleca, spuse celor care şedeau în fotolii.

Unul din ei încercă să spună ceva, dar Martín repetă:

— Am spus să plecaţi.

Apoi se adresă pe un ton poruncitor iubitei lui:

— Ia-o de-aici, Rugmila!

Liniştea care se aşternu în încăpere după ce toţi plecară păru că va ţine o veşnicie; amândoi ne gândeam, fără îndoială, la acelaşi lucru. El, însă, spuse cu glas tare ce gândea:

— Au trecut doisprezece ani şi umbra Suzanei tot ne mai urmăreşte, nu-i aşa, Ares?

Spuse aceasta cu o voce impersonală; orice urmă de resentiment dispăruse din glasul lui. Muşchii feţei i se relaxaseră, dând trăsăturilor lui acea notă personală care-l făcea atât de atrăgător.

— Nu mai ai pentru ce să joci teatru; s-a terminat, am spus eu; nu mai înşeli pe nimeni. Sper că nu-ţi închipui că ţi-am lăsat vreo portiţă de scăpare.

Zâmbi. Era un zâmbet trist; zâmbetul celui care ştie că-l aşteaptă o soartă cumplită pe care o acceptă însă cu curaj.

— Ştiu că sunt condamnat, Ares. Mi-ai plătit-o. Îmi dau seama că trebuia să fug de tine după povestea aceea, sau să te lichidez. Mă mai întreb şi azi cum de-am putut să cred că nu vei afla vreodată? Şi ce lovitură perfectă a fost! Păcat

că ai fost amestecat, făcu o pauză. Şi-acum ce-o să facem? întrebă. E clar că Suzanei n-o să-i placă dacă o să vin singur. Trebuie să mergem amândoi, Ares. E ceva fascinant în treaba asta, nu-i aşa?

Totul în el redeveni ca mai înainte: chipul ca de granit, ochii aprinşi în care se citea o hotărâre fatală. Înţelegând că venise momentul, îmi strecurai mâna sub perna canapelei.

— Tu, Ares, tu o să pleci primul, urlă el, şi-o să ne-ntâlnim în iad!

Am încercat să mă feresc când mi-am dat seama c-o să tragă. Apoi am tras eu de trei ori... Pe chipul lui se aşternu un zâmbet triumfător. Îngăimă câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles bine („ştiam” sau „de-asta mă temeam”) şi se prăbuşi la picioarele mele. Am încercat să mă ridic dar, deodată, totul începu să se clatine cu mine. Mai apucai să bolborosesc o înjurătură şi apoi mă cufundai în întuneric...

OCHII INVIZIBILI

Peste o lună, refăcut de pe urma rănilor pe care le avusesem, urcam scările clădirii principale a Departamentului Securităţii Statului, încadrat de doi miliţieni.

La uşă, doi soldaţi cu caschete albe, în uniforme impecabile, luară poziţia de drepţi. Am mers în continuare pe un coridor lung pe care se aflau patru uşi şi ne-am oprit în faţa uneia dintre ele. Unul din miliţieni apăsă pe butonul soneriei şi după ce primi ordinul intrarăm în cameră şi ne apropiarăm de singurul birou care se afla acolo. Miliţienii rămaseră aşteptând în poziţia reglementară în faţa celui care stătea la birou. Eu, între ei, m-am lăsat pe-un picior, în timp ce gândurile mi se învălmăşeau nebuneşte. Ca să mă liniştesc, am aruncat o privire în jur: o încăpere

dreptunghiulară cu câteva dulapuri pentru arhivă, două fotolii mari îmbrăcate în piele, o măsuţă pe care se afla un magnetofon şi, pe pereţi, tablouri ale eroilor Revoluţiei.

— Dumnealui e domnul Ares, tovarăşe locotenent, explică cel care se afla în dreapta mea.

Locotenentul dădu la o parte hârtia pe care o citea şi mă privi cercetător. Încuviinţă cu un semn şi spuse:

— Foarte bine, vă puteţi retrage.

Cei doi miliţieni salutară şi părăsiră biroul.

— Poţi să iei loc, Ares.

M-am aşezat şi l-am observat în timp ce vorbea prin interfon. Era slab şi cu toate că stătea jos, se vedea bina că e înalt. Ceea ce te izbea cel mai mult când îi priveai figura era privirea: exprima inteligenţă şi, mai mult, o perspicacitate neobişnuită. În acel moment simţii nevoia să-mi pun ordine în gânduri.

Peste câteva minute, în încăpere intră alt bărbat. Era un negru voinic dar sprinten în mişcări. Faţa lui îţi dădea impresia că este prea mică pentru un asemenea corp. Deşi era tânăr, avea totuşi barbă. Probabil că luptase în Sierra. Locotenentul îi spunea „René”.

Se apropie de noi şi se aşeză degajat. Ochii îi străluceau veseli. Se salutară tutuindu-se şi am dedus din asta că aveau acelaşi grad.

Locotenentul aşeză magnetofonul între noi şi zâmbi.

— Trebuie să înregistrăm discuţia noastră, îmi explică politicos.

Am dat din cap aprobator şi am început să mă liniştesc; totul arăta că se vor purta corect cu mine, dar că, în acelaşi timp, vor fi neînduplecaţi în îndeplinirea misiunii lor: cunoaşterea adevărului.

René începu interogatoriul. Ţinea în mână o mapă; desigur, dosarul meu.

— Cam cu şase luni în urmă, dumneata, Ares, ai fost

eliberat din închisoare, printre alte motive, şi pentru buna dumitale comportare.

Deşi inflexiunile vocii lui nu erau întrebătoare, am răspuns:

— Într-adevăr.

El continuă să răsfoiască hârtiile.

— După câteva săptămâni, ai luat contact cu un oarecare Martín care conducea o bandă de contrarevoluţionari.

L-am aprobat din nou, de data aceasta cu un semn.

— Datorită prieteniei dumitale cu numitul Martín, ai ajuns să fii, în cadrul grupului, omul lui de încredere.

Am zâmbit; locotenentul mă observă.

— Nu eşti de acord cu noi în această privinţă, Ares? întrebă el.

Am dat din umeri.

— Martín nu prea avea încredere în nimeni, i-am răspuns.

— Bine, continuă René. Să zicem că avea mai multă încredere în dumneata decât în ceilalţi şi că dumneata ai ajuns astfel să fii o figură importantă în grup.

— E posibil, spusei.

— Deşi îi ţineam permanent sub observaţie, trebuie să recunoaştem că la puţin timp după ce dumneata ai intrat în această organizaţie, am început să primim anonim informaţii preţioase asupra mişcărilor ei. Avem motive să presupunem că dumneata ne trimiteai aceste informaţii.

— Eu le-am trimis, am recunoscut.

— Şi semnai, Ares...?

— „Răzbunătorul”.

— Prin ce se deosebea acest cuvânt de celelalte?

— Printr-un punct roşu în mijlocul literei „o”.

— Exact, spuse încet locotenentul,

— Până acum ipotezele noastre sunt corecte, comentă René.

Se întoarse spre colegul lui şi-l îndemnă să continue.

Acesta, gânditor, îşi lăsă privirea să-i rătăcească prin încăpere. Apoi se întoarse spre mine,

— Ai putea să ne explici, Ares, care au fost principalele motive ale atitudinii dumitale?

Am presimţit instinctiv că ne apropiem de miezul problemei. Am cerut voie să fumez; mi-au îngăduit. Am aprins ţigara, am tras o dată din ea şi am dat fumul afară fără să mă grăbesc.

— Motive?... Dumneavoastră vreţi motive? Doar era un contrarevoluţionar, nu-i aşa? observai expresia de neîncredere de pe chipul locotenentului. Asta nu-i de ajuns?

René schiţă un gest de îndoială.

— Ei, hai, Ares, chiar aşa de simplă e logică dumitale? exclamă locotenentul. Cred că nu mai e nevoie să te fac să înţelegi ce ar însemna pentru dumneata ca totul să se lămurească. *Şi dumneata* eşti un contrarevoluţionar... până la proba contrarie.

Bineînţeles că eram... Schiţai un zâmbet vag. Dintre toate gândurile care mă chinuiseră, acesta se detaşase mereu cu o limpezime de necrezut. Şi a fost şi cel pe care l-am analizat cel mai mult când am hotărât să-l distrug pe Martín. M-am gândit la consecinţele pe care le-ar putea avea, dar obsesia răzbunării a înăbuşit în mintea mea orice alt gând. Dar de ce îl uram eu într-atât pe Martín, încât nu-mi păsa de faptul că distrugându-l pe el aş fi putut să mă distrug şi pe mine?

Vocea lui René mă trezi din gânduri.

— Aşteptăm, Ares, spuse.

— Bine, am răspuns eu, motivul principal a fost să mă răzbun, deşi m-a influenţat şi aversiunea pe care o simţeam faţă de treburile murdare în care erau băgaţi.

— Am şi apucat-o pe drumul bun, aprobă locotenentul zâmbind. Noi credem că motivele dumitale sunt legate de cei douăzeci de ani la care ai fost condamnat de judecători

pentru omorârea lui „Şase-Deşte”, un pungaş care se presupunea că a fost complicele dumitale în acea afacere răsunătoare pe care presa vremii a denumit-o „Asasinarea curtezanei din Strada Cero”. Am citit dosarul procesului şi e plin de neconcordanţe. Fireşte, şi argumentele dumitale şi ale apărării au fost puţin convingătoare şi destul de contradictorii.

— Ce lucru de mântuială; o farsă, nu-i aşa, Ares? îşi dădu părerea René.

Am dat din umeri.

— N-am cu ce să mă laud, dacă vă referiţi la faptul că atunci n-am fost vigilent.

— Evident, răspunse el, dar e ciudat şi faptul că în dosar nu se face nici o referinţă la Martín. Din ce cauză?

— E o poveste lungă, am spus eu fără chef.

— Ca să înţelegem cazul dumitale, adăugă locotenentul, ar trebui să ne-o povesteşti.

L-am privit cu nehotărâre. Primul meu gând a fost să mă opun ordinului lui; dar apoi am simţit brusc o dorinţă nestăvilită de a-i povesti totul. Era în mine o învălmăşeală de amintiri obsedante, pe care am început să le scot din negura uitării şi să le pun în ordine.

Era pe vremea când, cu felul meu de a fi, lipsit de scrupule şi sceptic, îmi băteam joc de toate. Plin de viaţă, mă fascina activitatea care mă împingea în mod periculos până aproape de limitele oricăror legi cunoscute. Pe-atunci eram incapabil să bănuiesc că o asemenea societate coruptă se va prăbuşi definitiv peste nouă ani. Bineînţeles că eu nu eram nicidecum un burghez, dar întâmplările în care am fost implicat mi-au arătat în mod brutal putreziciunea acelei lumi în agonie.

Privirea mea rătăci din nou prin încăperea aceea goală.

— Ce-aţi zice, am spus încet, dacă v-aş spune că asasinarea Suzanei n-ar fi avut nici un rost dacă nu s-ar fi

comis în duminica aceea?

— Ei, hai, Ares, exclamă René. Ce enigmă mai e şi asta?

— Şi totuşi aşa este, am spus eu. N-ar fi avut nici un sens dacă ar fi fost comisă în altă zi.

— De ce nu ne povesteşti totul, Ares, şi lasă-ne pe noi să tragem concluziile? sugeră locotenentul.

— Cum doriţi, am răspuns aşezându-mă mai comod pe scaun; vă rog, însă, să lăsaţi întrebările pentru sfârşitul povestirii.

Amândoi încuviinţară din cap.

— N-avem nici o obiecţie, adăugă René.

Am mai lăsat câteva minute să se scurgă ca să-mi pun în ordine gândurile, în timp ce fumam o altă ţigară. Apoi, treptat, treptat, am început să înşir amănuntele banale care au constituit punctul de plecare al acelei încâlcite enigme din îndepărtata zi de duminică a lui iulie 1951.

PARTEA ÎNTÂI
ENIGMA

— Spune-mi, Teodota, ai vreo moşie?
— N-am nici una, răspunse.
— Dar case care să-ţi aducă venituri?
— Nici case, spuse ea.
— Vei fi având atunci lucrătoare, insistă Socrate.
— Nici lucrătoare n-am.
— Atunci, de unde ai ca să trăieşti în lux?
— De la ibovnici am, spuse ea.

XENOFON,
Memorabilele *amintiri socratice*

CUTIA PANDOREI

Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri acea după-amiază de vară. Orele se scurgeau alene. Nimic în atmosfera sufocantă nu prevestea o noapte plină de emoţii. În timp ce-mi beam al treilea *daiquiri*[1], stând în picioare, lângă

[1] Daiquiri (scris corect cu accent ascuţit pe ultima literă („daiquirí”) şi pronunţat [daj.ki'ri], dar, de obicei, citit [da'ki.ri] şi scris fără accent)

tejgheaua barului „Plaza”, am văzut-o oprindu-se, evident nehotărâtă, în uşă. Dar şovăiala a durat puţin. Se îndrepta spre un chelner care servea pe unul din clienţii ce preferau să stea la masă. Nu ştiu ce i-a spus, dar era clar că se referea la mine: chelnerul mă arătă cu degetul şi ea traversă localul, calcând hotărâtă pe covor şi se opri lângă mine. Era tânără. Abia trecuse de vârsta adolescenţei. Rochia strânsă i se mula pe corp. Cu toate că eram pretenţios în materie de femei, nu i-am găsit decât un singur cusur: talia puţin înaltă care, poate, se datora rochiei. În afară de această nesemnificativă notă discordantă, în rest era foarte bine.

I-am apreciat chipul şi îmbrăcămintea luxoasă dintr-o singură privire. Ea se înroşi când mă întrebă:

— Domnul Ares?

Am încuviinţat zâmbind.

— Luaţi loc, vă rog.

Apoi l-am chemat pe barman.

— Serveşte-o pe domnişoara, Carlos, i-am spus şi m-am întors spre ea: Ce doriţi să luaţi?

— Mulţumesc, nimic. Aş putea vorbi cu dumneavoastră? îngăimă ea.

Nu-mi făceam iluzii asupra serviciilor pe care mi le-ar putea cere. Reputaţia mea era notorie pe vremea aceea; desigur, vreo treabă murdară.

— N-aş vrea să fiu nepoliticos, domnişoară...

— Ramírez, spuse ea încet. Glenda Ramírez.

— Foarte bine, domnişoară Ramírez, îmi permit să vă spun că am un birou în oraş unde obişnuiesc să-mi primesc clienţii. Pe lângă această, azi e ziua mea liberă.

— Oh, iertaţi-mă! se scuză ea, făcând o mutriţă care-i

---

este o familie de cocteiluri ale cărei ingrediente principale sunt romul şi sucul de limetă. Există mai multe versiuni, dar cele care au câştigat faimă internaţională sunt cele făcute în barul El Floridita, în Havana, Cuba.

descoperi gropiţele din obraji. Dar este o chestiune atât de urgentă! Am trecut deja pe la biroul dumneavoastră.

Am sesizat un tremur în vocea ei şi am observat că din când în când privirea neliniştită îi alunecă discret spre uşă. Am zâmbit.

— Cine v-a spus unde mă puteţi găsi? am întrebat-o mirat.

— Şoferul dumneavoastră, adică, se corectă ea, şoferul taxiului pe care obişnuiţi să-l închiriaţi uneori. Mi-a spus că s-ar putea să fiţi aici, la bar.

Am dat aprobator din cap şi am întrebat:

— Şi care este chestiunea aceasta atât de presantă?

— N-am putea să vorbim... între patru ochi? întrebă ea, făcând un semn spre o masă izolată.

— Dacă dumneavoastră preferaţi, eu nu văd nici un inconvenient în asta, i-am răspuns şi m-am ridicat.

Apoi i-am făcut semn lui Carlos să-mi pregătească alt *daiquirí* şi ne-am îndreptat spre o masă din colţ. Ea se aşeză şi îşi aruncă pe furiş privirea spre uşă. Am scos pachetul de ţigări şi i-am oferit şi ei una, dar m-a refuzat. Mi-am aprins-o pe-a mea şi am luat o atitudine care arăta clar că sunt gata s-o ascult.

— Este vorba de tatăl meu, murmură cu buzele tremurânde, senatorul Gregorio P. Ramírez. Poate aţi auzit vorbindu-se de el.

M-am abţinut să n-o întreb ce înseamnă „P” şi am spus:

— Da. Şi ce e cu el?

— Îl şantajează o femeie, explică ea, plecând ochii.

Trebuşoara devenea interesantă.

— Îl şantajează... repetai ca s-o încurajez să continue.

Îşi muşcă buza de jos şi începu să şovăie. Cuvintele pe care i le-am spus atunci, cu indiferenţă, ca să-i înving nehotărârea, erau un sistem brevetat, care totdeauna dăduse rezultate:

— Mai aveţi încă timp să daţi înapoi, domnişoară Ramírez...

Şi-atunci ea, printre suspine, începu să-mi spună o poveste veche de la începutul lumii.

Tăticuţul avusese o legătură extraconjugală cu o femeie pe care ea ştia că o cheamă Suzana. După cât se părea, această legătură avusese un moment culminant, în care senatorul făcuse prostia să lase dovada scrisă a amorului lui sub forma unor scrisori înflăcărate. Dar cum totul se sfârşeşte pe lumea asta, acest amor intră şi el într-o fază de răceală şi de la aceasta trecu la o absolută indiferenţă.

Totul ar fi fost bine şi frumos dacă respectiva, resemnată, s-ar fi aşezat să-şi plângă fericirea pierdută, reprezentată, în mod sigur, de o „porţioară” din cei 60.000 de pesos pe care-i câştigau cei mari, supranumiţi „părinţii patriei”. Dar, din nefericire, n-a fost aşa. Asta se putea întâmpla cu altă femeie, dar nu cu Suzana. Şi când senatorul credea că „episodul” Suzana era un capitol încheiat în viaţa lui, primi o scrisoare plină de reproşuri drăgăstoase. Tăcerii lui îi urmă una acuzatoare şi, în faţa perseverenţei senatorului de a nu răspunde, sosi şi scrisoarea ameninţătoare: ori trimitea cota, ori soţia lui o să primească epistolele lui pline de adjective mieros-sentimentale pe care Suzana le poseda. Atunci senatorul, în ale cărui planuri nu intră şi divorţul (printre alte motive, după cum am aflat mai târziu, pentru că partea cea mai solidă a capitalului familiei era patrimoniul exclusiv al soţiei), începu să-i trimită lunar o sumă de bani frumoasei Suzana. Poate că lucrurile ar fi putut continua astfel la infinit. Îndatoritorul senator se resemnase. Dar se întâmplă ca, în jurul datei în care am fost amestecat în această afacere, domnii „părinţi ai patriei” să hotărască într-un conciliabul memorabil să-şi mărească „lefurile”, în semn de dreaptă „recompensă” pentru nenumăratele „sacrificii” pe care trebuiau să le facă,

pentru serviciile pe care le aduceau naţiunii.

Şi-atunci, nesăţioasa Suzana, situându-se cu înţelepciune la înălţimea noilor împrejurări, ceru şi ea mărirea cotei lunare, într-o proporţie care arăta clar cunoştinţele ei de matematică. Situaţia deveni intolerabilă. Senatorul avu un acces de furie care, puţin a lipsit să nu degenereze în apoplexie. Ţipetele lui au fost atât de puternice încât fata află totul şi dacă nu s-a întâmplat la fel şi cu doamna Ramírez, asta s-a datorat faptului că în timpul crizei de furie a senatorului, ea lipsea de-acasă.

Domnişoara Ramírez îşi termină povestirea şi mă rugă, pe şleau, să-i fac rost imediat de scrisorile care se aflau în posesia Suzanei. (În realitate, fata, ascunzându-şi faţa în mâini, a îngăimat „să fur”). Învoiala s-a făcut când ea a scos din poşetă o hârtie de o sută, însoţind-o de promisiunea fermă că în momentul în care îi voi preda scrisorile, mai îmi dă alte două sute.

— Aş putea aştepta până mâine ca să pot pune mâna pe ele? am întrebat.

— Nu! a sunat răspunsul ei. Mâine expiră termenul pe care l-a fixat Suzana, după care îi va trimite mamei scrisorile cu pricina, şi asta ar însemna categoric divorţul.

Am cules de la ea informaţiile pe care mi le-a putut da despre aşezarea casei şi despre locul în care credea ea că se află scrisorile, şi am sfătuit-o să aştepte acasă telefonul meu.

Se ridică în picioare şi îmi strânse mâna cu timiditate. Apoi părăsi barul, având întipărită pe faţă aceeaşi expresie de teamă ca la început.

Mărturisesc că, instinctiv, ceva m-a făcut să presimt un pericol; dar a fost o senzaţie trecătoare, căreia nu i-am dat prea multă atenţie.

Am mai stat puţin la bar şi, în cele din urmă, m-am hotărât să dau o raită pe la casa Suzanei.

Deşi era doar nouă seara, locuinţa, care se afla în Vedado, părea pustie. Dar aceasta, după cum am aflat mai târziu, nu era nimic ciudat; căci viaţa de noapte a Suzanei începea devreme. Am cercetat curtea străjuită de copaci care înconjurau casa, şi, convins că nu e nimeni în ea, în momentul în care n-am văzut nici un om trecând pe stradă, am sărit grilajul.

Am încercat toate şperaclurile mele, dar fără nici un rezultat. Am înconjurat casa. Avea peste tot ferestre mari, apărate de bare groase de fier.

Mi-am încercat norocul la uşa de la camera de serviciu şi, încă o dată, s-a confirmat legea după care nici un lanţ, oricât de puternic ar fi, nu poate fi considerat rezistent dacă are o singură verigă slabă... Pe-acolo am intrat în casă.

Am aprins lanterna şi m-am dus direct spre dormitorul Suzanei. În toată casa domnea o linişte ca-n biserică şi, dacă n-ar fi fost lumina pe care am zărit-o pe sub uşa dormitorului, aş fi putut spune că în casă nu era nimeni. Dar mă înşelam... Suzana era acasă.

Era o femeie de o frumuseţe stranie. Părul ei negru, mătăsos era tuns după moda denumită *italian boy,* care se impusese cu câţiva ani în urmă. Ovalul aproape perfect al feţei era întrerupt doar de bărbia uşor ieşită în afară. Nasul ei, deşi nu clasic, era totuşi de o perfecţiune tulburătoare şi forma un contrast încântător cu gura. Ochii ei negri, mari, umbriţi de gene lungi, constituiau o altă notă tulburătoare pe chipul acela care, privit în ansamblu, era o stranie variantă a frumuseţii feminine. Pe gâtul ei gingaş, pe trupul gol şi alb lumina strălucea cu licăriri macabre. Şi m-am gândit atunci că femeia aceea purta pe chipul ei frumuseţea sublimă a morţii, cum ar fi spus Baudelaire.

Cuţitul care-i străpunsese rotunzimea sânului ei stâng avea un mâner de lemn şlefuit şi nu purta amprente vizibile. Cuvertura pătată de sânge era la fel de albă ca şi

perna pufoasă care se afla la căpătâiul patului. Mi-am întors privirea spre toaleta impunătoare; pe ea erau diferite sticle cu parfumuri costisitoare, pudriere lăcuite, unele cu incrustaţii, farduri parfumate, piepteni şi diademe de diferite forme şi culori. Într-o casetă ovală, sculptată în fildeş negru, se aflau bijuteriile. M-am îndreptat spre garderob. Atârnau înăuntru o mulţime de rochii, mergând de la modele care se mulează pe corp scoţând în relief formele feminine, până la extravaganţele rochii-sac. Pe o măsuţă de lângă pat, aşezată între două fotolii mari, cu perne pufoase, se afla o scrumieră de argint cu resturi de scrum şi chiştoace de ţigări. Tot pe ea, la fiecare capăt, adică exact în faţa fiecărui fotoliu, mai erau şi două pahare în care rămăsese băutură. Jos, pe covor, erau împrăştiate, parcă cu o nonşalanţă veselă, diferite obiecte de lenjerie intimă. În afară de această mică şi poate intenţionată neglijenţă, nu se vedeau semne de dezordine. Lumina făcea să pară şi mai deschişi la culoare pereţii camerei de un albastru ca al cerului.

M-am îndreptat spre corp şi l-am atins. Era rece, dar cheagurile de sânge nu se uscaseră complet. Doar rigiditatea membrelor şi fondul palid al feţei în contrast cu culoarea neagră a ochilor ei întredeschişi, trădau prezenţa ravagiilor iremediabile ale morţii în acel trup sidefiu.

Dar oare de ce murise femeia aceasta straniu de frumoasă?

— Brrr! am făcut eu, stăpânindu-mi un fior. Totul moare pe lumea asta.

Mi-am început căutările fără să mă grăbesc. Am cercetat metodic fiecare obiect din cameră în care, după părerea mea, ar fi putut fi ascunse scrisorile senatorului. Inutil. Tocmai când mă hotărâsem să caut şi în celelalte camere, privirea mi-a fost din nou atrasă de caseta ovală cu bijuterii. Era un obiect ciudat, care părea vechi de o mie de ani. Pe

capacul sculptat în fildeş se vedea figura unei orientale, probabil o chinezoaică. Mânat de curiozitate, am luat-o în mână şi am privit acel chip. Apoi am ridicat capacul. Bijuteriile dinăuntru erau, bineînţeles, din cele de preţ, deşi nu lipseau şi câteva fleacuri. Şi totuşi, cutia, în sine, nu părea a fi locul cel mai potrivit pentru a păstra bijuterii. Îmi veni ideea, deodată, că între destinaţia care i se dădea acum şi motivele pe care le-a avut sculptorul când a cioplit acel chip, exista un ciudat contrast. Urmând un impuls pe care nici azi nu mi-l pot explica, am răsturnat conţinutul pe toaletă şi am început să scutur cutia. Apoi am ciocănit-o. Sunetul care s-a auzit a făcut să-mi bată inima mai repede. Întrebuinţai atunci toate mijloacele pe care mi le dicta logica pentru a face să sară resortul care acţiona compartimentul secret a cărui existenţă o bănuiam. Dar totul a fost în zadar. În cele din urmă, obosit, am pus la loc capacul pe şănţuleţele lui, închizând cutia. Pe chipul acela de femeie se reflecta o expresie triumfătoare, care, mie mi s-a părut că e un fel de sfidare. Am scos lupa şi am privit de-aproape figura ei. Şi-am văzut acolo, în fruntea chinezoaicei, părând a face parte din ansamblul sculpturii, un gol imperceptibil cu ochiul liber. Am luat o broşă de pe toaletă şi am băgat acul în acel mic gol. Am auzit imediat sunetul caracteristic unui resort care se declanşează. Am ridicat capacul şi înăuntrul cutiei apăru compartimentul secret. Scrisorile erau acolo. Le-am băgat în buzunar...

Toate câte mi s-au întâmplat apoi - şi au fost destule! - nu le pot pune decât pe seama faptului că în noaptea aceea am fost mult prea încrezător. Paşii uşori pe care i-am auzit în spatele meu mi-au dovedit că, de fapt, fusesem mai degrabă neghiob decât încrezător. Tocmai când îmi duceam mâna spre revolver, auzii un ordin, tăios: „Nu te mişca!” Eram pe punctul de a mă întoarce ca să-l văd la faţă pe atacatorul meu, când aceeaşi voce repetă pe un ton

ameninţător: „Nu te-ntoarce!” Am stat nemişcat. Făcusem o greşeală şi nu trebuia să încerc s-o repar făcând alta şi mai mare. Cu simţurile încordate, încercam să trag maximum de folos din situaţia în care mă găseam şi am aşteptat ca omul să vorbească... Dar am aşteptat degeaba. Cel puţin, nu-mi mai amintesc să-i mai fi auzit vocea şi nici un alt zgomot. În schimb, am văzut ceva strălucind; era ceva ce semăna cu nişte steluţe jucându-se într-o ceaţă opalină. Apoi totul se cufundă în întuneric.

N-aş putea preciza cât timp am fost inconştient. Când, m-am ridicat de pe covor, am făcut câţiva paşi, încercând să-mi limpezesc capul. M-am rezemat de perete şi, prin ceaţa tulbure aşternută pe ochii mei, am aruncat o privire în jur. Aceeaşi cameră, acelaşi trup gol de femeie. Dar caseta dispăruse; la fel şi bijuteriile.

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, o sirenă spinteca, în depărtare aerul cald al nopţii. Frica m-a paralizat. Ştiam sigur despre ce era vorba; trebuia să fug imediat. Dar, chiar în momentul acela, mă uitai în jos: pe covor se aflau mănuşile mele. Mi-am privit mâinile şi pulsul începu să-mi bată nebuneşte: erau pline de sânge. Am înjurat printre dinţi. Nu încăpea îndoială că tâlharul care-mi întinsese cursa avusese o noapte plină de profit; mânjise şi pereţii încăperii cu sânge.

Amprentele mele erau peste tot. Urletul înspăimântător al sirenei se înteţea. Am ieşit repede în curtea cu pomi; era şi momentul. Scrâşnetului strident al cauciucurilor pe asfalt îi urmară loviturile care forţau uşa... Eu am sărit grilajul şi am pornit-o cu paşi uşori.

M-am dus direct la hotel şi am făcut un duş. Abia când l-am terminat, m-am uitat la rană. Pielea era inflamată şi mă durea, dar nu era nimic grav. M-am îmbrăcat, am băut un Bacardí şi m-am aşezat în fotoliu să reflectez la prostia mea.

M-am uitat la ceas; era zece şi jumătate. Îmi veniră în minte toate întâmplările prin care trecusem, doar într-o oră şi jumătate. Dar nu mi-am pierdut vremea compătimindu-mă inutil; eram conştient de situaţia în care mă găseam. Fără să stau prea mult pe gânduri, am deschis plicurile şi m-am tolănit în fotoliu să citesc scrisorile. Numai trei dintre ele erau ale senatorului. Celelalte erau de la alte personaje mai interesante decât el... În fine, să zicem puţin mai interesante. Nici unul nu semnase cu numele lui întreg. Le-am pus deoparte pe cele ale senatorului, iar pe celelalte le-am băgat în buzunar. Lectura lor nu mi-a servit la nimic. Am mai băut un Bacardí, am mai meditat puţin şi am pus mâna pe telefon. Am zâmbit; fata fusese foarte ascultătoare. Aştepta cu nerăbdare lângă telefon s-o sun. M-a întrebat cu sufletul la gură:

— Le aveţi?

— Da, i-am răspuns, şi mai am şi multe altele. Când veniţi după ele?

Probabil că vorbele mele au alarmat-o:

— Nu vă-nţeleg, se lamentă ea. Vreţi să-mi explicaţi?

— Mi-e imposibil la telefon, domnişoară Ramírez.

Au trecut câteva secunde în care probabil că s-a gândit ce să-mi răspundă. Apoi spuse:

— Peste o jumătate de oră sunt la dumneavoastră la birou. E bine?

— Vă aştept acolo, am bombănit eu, închizând telefonul.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unsprezece şi jumătate noaptea... Peste patruzeci de minute, când am ajuns la birou, la uşă mă aştepta un Ramírez, numai că acesta era bătrân, chel şi gras. Doi ochi mici şi vicleni se roteau neliniştiţi pe figura lui spilcuită. Era îmbrăcat într-un costum scump, de culoare închisă şi avea aerul unui om care toată viaţa lui a poruncit. Privirea intenţionat dispreţuitoare fu subliniată şi de tonul cu care mi-a spus:

— Bănuiesc că dumneata eşti Ares.

Nu i-am răspuns: şi-apoi nici n-am considerat aceasta ca o întrebare. Cu un gest vag, l-am poftit să intre. Se lăsă să cadă pe un scaun şi lemnul scârţâi sub greutatea lui impunătoare.

— Domnişoara Ramírez nu vine? întrebai eu.

— Nu consider necesar să explic motivele pentru care fiica mea nu vine.

În timp ce vorbea, se uită intenţionat la ceas.

— Am înţeles că ea te-a angajat ca să obţii anumite... hârtii. Bineînţeles că a făcut totul fără ştirea mea... În fine, după câte am aflat, acţiunea dumitale s-a soldat cu bine şi... am venit după ele; iată cele două sute de pesos care ţi se cuvin, după cum a fost înţelegerea.

Scoase din portofel două hârtii de o sută pe care le puse pe masă.

— Vai... domnule senator! am exclamat eu pe un ton batjocoritor, câte vorbe pentru a spune de fapt că fiica dumneavoastră m-a angajat ca să fur nişte scrisori de la „adorabila Suzana”!

Senatorul nu păru tulburat auzind aceste cuvinte luate din una din scrisorile lui. Mă privi cu dispreţ.

— Numai lipsa de experienţă a unei fete m-a putut arunca în ghearele unui ticălos fără scrupule ca dumneata, se înfurie el; probabil că nu eşti mulţumit cu cei trei sute de pesos promişi la început. Acum vrei mai mult, nu-i aşa?

— Nu ştiu, domnule senator, i-am răspuns, mângâindu-mi bărbia; pe mine banii mă interesează, dar nu la preţul pe care va trebui să-l plătesc pentru povestea asta.

Am zâmbit deliberat cu obrăznicie.

— Mărturisesc că dacă m-aş bucura de imunitate parlamentară, nu mi-ar păsa de-un mort în plus sau în minus, dar cum eu nu sunt decât un biet om şi...

Mă întrerupse brusc, cu faţa congestionată:

— Cum? Ce spui? Ce tot spui? repetă. Te avertizez că n-o să tolerez nici un fel de scuze. Unde sunt scrisorile?

— Domnule senator, se pare că dumneavoastră nu înţelegeţi, am insistat eu, râzând obraznic. Vorbeam de un mort, mai bine zis de o moartă. Vă amintiţi? De „adorabila dumneavoastră Suzana”. Era moartă de-a binelea când am ajuns eu la ea acasă... Dar, de ce să vă mai explic ceva ce dumneavoastră probabil că ştiţi foarte bine.

Şi când am terminat de vorbit, deşi mai zâmbeam încă cu aceeaşi obrăznicie, mi-am dat seama că în noaptea asta eram un monument de prostie; tolănit în fotoliu, cu mâinile încrucişate la ceafă, am văzut apărând un pistol în mâna senatorului.

— O să-ţi dai dumneata seama în curând că nu-i uşor să-ţi baţi joc de un om ca mine, tună el mânios. Scrisorile!

Am băgat mâna în buzunar şi am scos două scrisori pe care le-am pus în silă pe masă.

— Lipseşte una; dă-mi-o! ceru el.

— Cum lipseşte una? întrebai eu, prefăcându-mă cu adevărat uimit. Eu n-am găsit decât două.

El, fără a înceta să mă ameninţe cu pistolul, păru să reflecteze.

— Eu am scris trei! exclamă după câteva secunde.

— Îmi pare rău, am răspuns, eu n-o am pe-a treia.

Apoi, ca şi cum mi-ar fi venit brusc o idee, am adăugat:

— Poate că Suzana a distrus-o; ca să şantajezi, e de-ajuns una.

— Acesta este şi motivul pentru care mă interesează a treia, explică senatorul.

Băgă scrisorile în buzunar şi se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanţă, fără s-o deschidă, mă privi fix:

— Aş vrea să-ţi fie clar un lucru, Ares. Nu încerca să mă şantajezi cu scrisoarea asta.

„Scrisoarea! bombănii eu după ce ieşi. De Suzana nici nu

i-a păsat.” Mă uitai la ceas; era douăsprezece şi jumătate. „Cui naiba să-i pun în cârcă mortul ăsta?” Am dat din umeri şi am luat cele două hârtii de o sută. „O să găsesc eu cui”, mi-am spus cu nepăsare şi am părăsit biroul.

La hotel, înainte de-a mă culca, mi-am notat în carneţelul meu întâmplările cele mai importante de peste zi, după obiceiul pe care mi-l făcusem de când mi-am început această meserie. Apoi m-am culcat... şi am dormit bine.

REFUGIUL UNUI FUGAR

Se lumina de ziuă. M-am dat jos din pat, mi-am făcut gimnastica şi duşul şi m-am îmbrăcat. Apoi, am citit ziarele şi-am aflat ceva interesant: mobilul crimei era furtul. Servitoarea declarase că lipseau bijuterii preţioase. Dispăruse şi un Degas. Rama, care se afla încă pe perete, era martorul mut al gustului desăvârşit al hoţului. Dintre numeroasele tablouri care împodobeau camera adorabilei Suzana, asasinul preferase „Balerina în culise” a lui Edgar Degas.

Poliţia anunţa pe curând arestări; se confruntau amprentele luate în cameră, şi arestarea hoţului era o chestiune de ore. Asupra unui lucru nu exista nici o îndoială: hoţul şi asasinul erau una şi aceeaşi persoană. Mi-am înghiţit nişte cuvinţele cam deocheate: iată-mă nu numai hoţ ci şi asasin, şi asta din cauza fetiţei ăleia cu chip de înger.

Am oftat cu necaz, am deschis portofelul şi am văzut „încântătoarea” culoare purpurie a sutelor. „Nu, ea n-are nici o vină”, îmi ziceam în timp ce ieşeam din hotel.

Am luat micul dejun şi pe-urmă nu m-am dus la birou, după cum obişnuiam. M-am îndreptat spre un telefon public şi l-am sunat pe senator.

— Cu cine doriţi?

Era o voce groasă ca de bas; inflexiunile ei respectuoase m-au făcut să mă gândesc la un servitor.

— Cu domnişoara Ramírez, vă rog.

— Cine o caută, vă rog?

Am bombănit; şi doar trebuia să-mi închipui c-o să mă întrebe asta.

— Ce te interesează pe dumneata? am zbierat eu. Dacă-i acasă, spune-i să vină la telefon.

Oricât ar părea de ciudat, această purtare „expeditivă” de obicei dă rezultate mai bune decât orice fel de explicaţie. Tipul crezu că sunt vreun personaj căruia nu i se poate replica nimic.

— Domnişoara este la universitate, domnule, explică pe un ton respectuos.

Am închis telefonul, mi-am aprins o ţigară şi am tras din ea de câteva ori, meditând; apoi am aruncat-o şi m-am îndreptat spre Universitate. La biroul de informaţii mi s-a spus că fata senatorului urmează filozofia. Am parcat maşina în faţa clădirii şi m-am pregătit să aştept. Pe la unsprezece, trecu un băieţaş care anunţa în gura mare ediţia de prânz a ziarului *Ataja.*

Am cumpărat şi eu un ziar. Când l-am deschis, abia m-am abţinut să nu înjur în gura mare: gluma se-ngroşa. Poza mea apărea pe prima pagină... Mi-am aprins altă ţigară şi am început să citesc. După o jumătate de oră ieşi şi fata, ţinând nişte cărţi sub braţ. Vorbea şi glumea cu colegele.

Am fluierat-o; când mă văzu, se-ndreptă spre maşină.

— Trebuie să-ţi vorbesc, i-am spus, urcă!

Tonul meu poruncitor păru să nu-i placă. Expresia ei surprinsă se schimbă repede, devenind întrebătoare. Se uită în toate părţile şi, trecând în partea cealaltă, se urcă lângă mine. Când văzu fotografia mea în ziarul care se afla pe scaunul maşinii, de-abia îşi stăpâni un strigăt de spaimă.

Avea şi de ce... Articolul de senzaţie avea un titlu cu litere de-o şchioapă: POLIŢIA CAUTĂ UN ASASIN PERICULOS.

— Dumneata... dumneata ai omorât-o? bâlbâi ea.

Era o întrebare naivă, dar pe chipul ei se citea neliniştea.

— Aseară te-am aşteptat, am spus încet.

— Îmi pare rău, efectiv îmi pare rău. Tata asculta la celălalt telefon. Ascultă, încă nu mi-ai răspuns la întrebare! Dumneata ai omorât-o?

Îmi plăcea fetiţa; îmi plac fetiţele care pun întrebări candide.

— Aşa pare să creadă poliţia, i-am răspuns, dar există două persoane care ştiu bine că nu-i deloc aşa.

— Şi... şi cine sunt acele persoane?

— Asasinul şi... cu mine, bineînţeles.

— Ai vreo idee cine-ar putea fi?

Spuse aceste cuvinte fără vehemenţă, dar privirea-i era îngrijorată. Îmi veni ideea că întrebarea ei avea un dedesubt. Am privit-o iscoditor şi i-am răspuns:

— Da: tatăl dumitale.

Contrar aşteptărilor mele, nu păru foarte mirată. Probabil că era pregătită pentru un astfel de răspuns.

— Nu-i adevărat! protestă. Dumneata ştii că nu-i adevărat; o spui că să mă sperii.

În ochi, i se citea teama; tonul îi era nesigur. Eu am mai întins puţin coarda, ca să văd ce-o mai ieşi:

— Te-ai înţeles cu tatăl dumitale ca să-mi întindeţi o cursă. De ieri mă tot gândesc la asta. De ce atâta grabă ca să recăpătaţi scrisorile? Fiindcă nu m-ai găsit la birou, te-ai pornit să mă cauţi prin baruri.

Schiţă un gest de protest, dar eu continuai:

— Şi nu putea să fie altul; eu trebuia să fiu îmbroboditul. E notorie reputaţia mea de detectiv lipsit de scrupule, nu-i aşa? Un chip drăgălaş şi trei foiţe de-o sută erau ceva mult prea tentant ca să refuz treaba.

— Asta e o infamie! spuse ea înfuriată.

— Poate că dumneata nu ştiai tot ce se punea la cale, continuai eu, poate că tatăl dumitale ţi-a cerut doar să mă angajezi ca să sustrag scrisorile „adorabilei Suzana” - făcui cu ochiul zâmbind -, cum îi spunea el drăgăstos. Iar eu am căzut în cursă ca un prost. Cum puteam să nu-i fac pe plac unei fete cu chipul dumitale care, pe deasupra, îmi mai oferea şi trei foiţe purpurii? Tatăl dumitale ştia asta. M-a aşteptat la Suzana acasă. M-a lovit în cap şi apoi a mânjit pereţii dormitorului cu degetele mele... frumoasă treabă! N-am ce zice!

Se uită fix la mine; în privirea ei era şi furie şi dispreţ şi frică, toate.

— Nu văd pentru ce ar trebui să te mai ascult, îngăimă. Dar dacă dumneata crezi tot ce-ai spus, atunci eşti şi mai josnic decât crede tata.

Coborî din maşină cu ochii înecaţi în lacrimi. Am oftat şi, involuntar, îmi scăpă o înjurătură. N-o să-mi fie deloc uşor să mă descotorosesc de mortul ăsta... Am mai rămas acolo încă vreo cinci minute, gândindu-mă la toată treaba; trebuia să-mi fac un plan. M-am dat jos din maşină şi m-am îndreptat spre staţia de autobuze. Am coborât în centrul comercial şi am telefonat la garajul unde altădată ţinusem maşina.. Le-am spus unde puteau s-o găsească şi am închis. Ca să-mi dezmorţesc picioarele, am mers pe jos pe strada Reina până în strada Campanario. Dacă cumva vreuna din sutele de persoane cu care m-am întâlnit îmi văzuse fotografia în ziare, apoi poliţia n-a profitat deloc de-asta, căci eu continuam să fiu, ca şi înainte, o persoană oarecare din milionul de locuitori ai Havanei.

Am intrat în frizeria unui chinez de pe strada Zanja. M-am tuns ca militarii şi mi-am ras mustaţa. Apoi m-am îndreptat spre locuinţa Aliciei, în Havana Veche. Am bătut în uşă cu inelul de fier şi am aşteptat. Alicia ieşi radioasă, în vocea ei

era multă ironie;

— Intră, iubitule. Te aşteptam.

Am intrat. Aşa era ea. Gesturile ei m-au făcut să mă gândesc întotdeauna la o pisicuţă jucăuşă... destul de răutăcioasă.

— Ştiam c-o, să vii, îmi spuse. Când ţi-am văzut poza în ziar, m-am gândit imediat: acum o să vină să se adăpostească aici, va trebui s-o facă... e la ananghie şi o să-şi aducă aminte de Alicia. Şi mai târziu, când totul o să treacă, o să mă sărute pe nas şi o să-mi spună: „La revedere, scumpo”, şi o să dispară, ca să se-ntoarcă când o să fie din nou la ananghie.

Mi-am dat seama câtă dreptate avea făcându-mi reproşuri. M-am simţit, pentru o clipă vinovat. Ca să-mi ascund tulburarea, am ridicat-o în braţe şi am sărutat-o pe nas... Apoi am aşezat-o pe canapea. În vocea ei era multă amărăciune, în ochi reproş. M-am simţit vinovat şi am sărutat-o din nou. Ea mă înlănţui cu braţele şi-mi răspunse cu pasiune la sărutul meu.

— Clipa asta mă răsplăteşte pentru toate celelalte, spuse dându-mi drumul şi aranjându-şi cochetă coafura. Şi-acum să vorbim despre tine.

— Dar de când am venit nu facem decât asta! i-am răspuns surâzând.

— M-ai surprins într-unul din momentele mele de slăbiciune, îmi spuse şi se ridică; de obicei nu sunt aşa, Şi-apoi, nu de asta e vorba. Spune-mi, de ce crede poliţia că ai omorât-o pe femeia aceea?

Se opri o clipă şi mă întrebă înfiorându-se:

— Fiindcă n-ai omorât-o tu, nu-i aşa?

Am privit-o, îndepărtându-mă puţin de ea. Da, îmi plăceau fetele care pun întrebări naive... Deşi Alicia nu era o naivă. Am sărutat-o pe gură murmurând:

— Tu ce crezi?

— Că eşti foarte în stare şi... aproape că doresc să nu mă-nşel.

— Răutate mică!

— Este singura modalitate de a te avea lângă mine, îmi explică.

— Asta se cheamă egoism. Când ai ceva bun, trebuie să-l împărţi şi cu alţii.

— Îngâmfatule!... Satirule!

Am zâmbit... I-am povestit pe scurt ce mi se întâmplase.

— Totul e de fapt un complot ca să mi se pună în cârcă cadavrul ăsta nenorocit, i-am spus în concluzie.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta; aşa meriţi, bombăni ea. Treaba nu era de specialitatea ta şi te-ai băgat în ea numai ca să-i faci pe plac fetei.

— Gata, dragă! protestai eu. Ce!?! O să ne petrecem toată după-amiaza numai cu asta? Nu mai vreau să aud nici un reproş.

M-am ridicat în picioare şi mi-am pus pălăria. Bineînţeles că era o farsă, căci nu intenţionam să plec. Dar ea s-a aruncat de gâtul meu... şi totul s-a aranjat. Din momentul acela, lucrurile au început să meargă după planurile pe care mi le făcusem. I-am dat instrucţiuni să-mi aducă scrisorile Suzanei care erau închise în casa de fier din biroul meu.

— Probabil că poliţia, i-am spus, stă la pândă prin jurul clădirii, în eventualitatea că eu m-aş înfiinţa pe-acolo. S-ar putea însă să fie vreun poliţist şi înăuntru. Înainte de a intra în birou, uită-te cu atenţie ca să te convingi dacă e sau nu.

Am mai învăţat-o apoi cum să scape dacă e urmărită.

După două ore când s-a întors, am putut să constat că învăţase bine lecţia. Nimeni n-o urmărise. Am desfăcut pachetul cu scrisori; erau şapte în total. Una era a senatorului, iar celelalte erau de la diferite persoane - trei - care semnaseră doar cu iniţialele. Am început să mă indispun. Le-am citit, le-am răscitit; în ele nu mai era nici un

alt nume, nimic care să-mi servească drept punct de plecare.. Doar prostiile obişnuite pe care bărbaţii le spun femeilor când înnebunesc după ele. Am înjurat cu năduf şi m-am ridicat în picioare. Alicia mă privea. Avea ceva care mă făcea să mă simt bine lângă ea; poate ochii, poate gura, poate corpul ei. Dar, mai presus de orice, îmi plăcea tăcerea ei grăitoare. Vorbea foarte rar, şi întotdeauna la momentul oportun. Lângă ea puteai să gândeşti. În clipa aceea zâmbi şi se ridică; se întoarse din bucătărie aducându-mi o bere rece... Iată că-mi ghicise gândul... Aşa era ea.

A trecut după-amiaza. Am mâncat. M-am uitat prin ziarele de seară pe care mi le adusese Alicia. Nimic nou. Poliţia avea aceeaşi speranţă: asasinul era pe punctul de-a cădea în mâinile ei. Am zâmbit; ştirea era cam ambiguă. Se refereau oare la mine? Am scos carneţelul şi mi-am notat adresa şoferului Suzanei. Declaraţia lui nu era foarte interesantă, dar... nu se ştie niciodată.

Cam pe la opt seara, după ce-am ascultat la radio buletinul de ştiri, m-am hotărât să ies. Am verificat dacă Lugerul e încărcat şi mi-am pus pălăria. Atunci Alicia vorbi:

— Să-ncerc oare să te conving că nu e bine ce faci?! Am zâmbit şi ea a înţeles că prin asta i-am răspuns.

— Nu, e clar că nu, îşi răspunse singură, cu tine ar fi inutil. Ai grijă, dragul meu, ai multă grijă.

— Tot la „Sierra” cânţi? am întrebat ca să spun ceva.

— Da, dar abia la unsprezece începe spectacolul. O să vii?

— Poate, i-am răspuns.

Am sărutat-o pe nas şi am ieşit în stradă. Şi în timp ce aşteptam autobuzul în colţ, reproşul din ochii ei mă urmărea încă, făcându-mă să mă simt vinovat. Întotdeauna mă folosisem de ea fără nici un scrupul, iar ea nu mă dezamăgise niciodată.

UN OM NUMIT MAQUEIRA

Era o casă dărăpănată. Ca să ajungi la ea, trebuia să cobori într-o mică zănoagă. Casa era izolată, dar chiar şi mai departe, acolo unde terenul începea să se ridice din nou, se putea vedea un şir de alte case, la fel de delabrate, care formau, cu toate, o anticameră a cartierului sărac. De pe înălţimea unde mă aflam, am cercetat împrejurimile. Câţiva metri mai încolo, la lumina unui felinar, un grup de puşti zdrenţăroşi stăteau la palavre, în ciuda orei târzii. În partea cealaltă, strada era pustie. Ascuns în umbra unui pom, am mai rămas acolo câteva minute.

Nu se zărea nimic care să semene a poliţist; atunci am coborât dealul şi m-am îndreptat spre casă. Am ciocănit la uşă. N-am bătut nici tare, nici încet, dar era de-ajuns ca să fiu auzit dinăuntru. Femeia care-mi deschise ţinea în braţe un copil, iar altul o trăgea de fustă. La prima vedere părea să aibă vreo patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, sau... poate mai puţin. Poate că ridurile de pe chipul ei trădau suferinţă şi nu bătrâneţe. Ochii ei lâncezi şi opaci îi accentuau expresia de resemnare. Mizerie... numai mizerie; ochii o dădeau în vileag, nici nu mai era nevoie s-o spună. Mă privi întrebătoare şi scoase un „Ce doriţi?”, fără prea mult entuziasm.

Nici n-am avut timp să-i răspund. În spatele ei, în uşa care dădea în săliţă, apăru, faţa blonzie a unui bărbat.

— Cine e, Ángela? întrebă el.

M-am dat puţin mai la o parte ca să mă vadă bine, dar el nu dădu semne că mă recunoaşte. Se apropie, dându-şi soţia de-o parte cu delicateţe. Ea plecă docilă, târându-l după ea pe mucosul care i se agăţa de fustă.

Bărbatul mă privi scrutător.

— Intraţi, tinere domn, spuse, am citit ziarele, dar eu nu

condamn niciodată pe nimeni înainte de a-l asculta.

— Mulţumesc - am spus încet şi m-am aşezat pe scaunul murdar pe care mi l-a arătat.

— Fiecare om are motivele lui când face un lucru, îşi spuse el părerea. Uneori sunt bune, alteori, rele. Bănuiesc că şi dumneavoastră aţi avut un motiv.

Pentru început nu era rău. Nu condamna niciodată pe nimeni fără a-l asculta, dar, fără ca eu să fi apucat să deschid gura, era convins de faptul că o omorâsem pe Suzana...

Privi gânditor în jos:

— Poate vi se va părea ciudat ce-o să vă spun, îşi ridică ochii şi se uită fix la mine. Din mai multe motive, ea şi-a meritat moartea: era o femeie despotică şi foarte egoistă. Cu mine se purta foarte urât dar..., în fine, nu era să fiu eu o excepţie. Se purta la fel cu toţi.

L-am privit cu atenţie; părea a fi cinstit. Aveam nevoie de acest om şi trebuia să-l conving să mă ajute. Doar el mă putea, scoate din încurcătură.

— Domnule Maqueira, acum ai rămas fără lucru; te-aş putea angaja eu pentru câteva zile, i-am oferit eu. Am nevoie de-un şofer.

— Nu, mulţumesc, îmi răspunse prompt. După cum vedeţi, am nevoie de lucru; dar nu de-aşa ceva; ar fi prea periculos. Şi-apoi...

Am scos din portofel una din hârtiile purpurii.

— Pentru trei zile, i-am spus şi i-am pus-o pe genunchi.

— Ş-apoi, continuă el, maşina pe care o conduceam era a ei, iar a dumneavoastră bănuiesc că este pusă sub urmărire.

Am mai scos o hârtie de-o sută, două de zece şi una de cinci.

— Închiriază la o agenţie o maşină, pentru o săptămână, i-am spus.

M-am uitat la ceas şi am urmat:

— La ora zece şi jumătate treci încet pe strada Infanta. Stai... să vedem! Da, e bine, aşa... Leagă o batistă albă de antenă.

M-a însoţit până la uşă. Părea speriat.

— Nu fi îngrijorat, domnule Maqueira, i-am spus bătându-l pe umăr. N-am omorât-o eu pa Suzana.

Păru puţin surprins. Puţin, nu mult.

— Nu?! Şi-atunci cine a omorât-o?

— Asta o vom descoperi dumneata şi cu mine. Pe curând!

La zece şi patruzeci de minute m-am apropiat de maşina pe care o închiriase Maqueira. Era un Chevrolet negru, strălucitor. I-am scos batista ţipătoare legată de antenă, am urcat şi i-am spus lui Maqueira s-o cotească după primul colţ. Un timp am observat maşinile care mergeau în urma noastră. Nu era nici una suspectă, dar eu, în ciuda zâmbetului maliţios al şoferului Suzanei, i-am poruncit să schimbe direcţia de patru sau cinci ori.

— Sunteţi un om ciudat, îmi spuse el. În ziua în care a fost omorâtă Suzana aţi fost foarte imprudent. Azi sunteţi excesiv de prevăzător.

— Ţi-a fost greu, dar n-ai spus-o, am murmurat eu.

— Ce?

— „În ziua în care aţi omorât-o pe Suzana”.

— E-adevărat, admise el, că asta era să spun, dar ar fi dat naştere la o discuţie inutilă. Ce planuri aveţi?

Nu i-am răspuns direct la întrebare. Mi-am scos carneţelul şi l-am întrebat:

— Câţi amanţi avea Suzana?

Se întoarse zâmbind şi mă privi:

— Nu i-am numărat niciodată, îmi spuse, ar fi fost o muncă prea grea.

— Printre ei este unul al cărui nume şi prenume încep cu litera R. Ştii cine e?

— Bineînţeles, îmi răspunse fără să şovăie; ea îi spunea Domnul R. Numele lui este Remberto Rameral. E un spaniol care importă produse din Spania, în special liqueruri. Până nu de mult locuia în Almendares.

— Să-i facem o vizită, am spus şi m-am întins comod pe scaun.

Casa lui Rameral nu avea pe dinafară aspectul pe care credeam eu că trebuie să-l aibă casa unui amant al Suzanei. Rameral în persoană veni să-mi deschidă când am sunat. Nu-l cunoşteam, dar ştiam că nu putea fi altul. Gestul l-a trădat. La oricine s-ar fi aşteptat, numai la mine nu.

— Ce doriţi? întrebă sec.

— Să vă vorbesc, i-am răspuns şi am intrat fără să aştept să mă invite.

— Ce neobrăzare!? Cum îndrăzniţi să intraţi astfel în casa mea?

— Uşurel, uşurel, domnule Rameral, i-am spus. În eventualitatea unui scandal, tot dumneavoastră aţi avea de suferit cel mai mult. Presupun că nu doriţi ca soţia dumneavoastră să citească asta, l-am ameninţat arătându-i scrisoarea.

Întinse mâna ca s-o ia, dar eu am băgat-o repede în buzunar.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Din camera alăturată, o voce de femeie întrebă:

— Cine-i, Rember?

— Nimic... nu e nimic, răspunse Rameral trăgându-mă pe terasă. Spuneţi-mi repede ce doriţi. N-am de gând să vă acord prea mult timp.

În timp ce vorbea, scoase un pachet de ţigări „Partagás”. Mi-am amintit deodată de mucurile din scrumiera care se afla în dormitorul Suzanei şi inima îmi zvâcni. În momentul în care se pregătea să bage pachetul în buzunar, îl întrebai:

— Îmi daţi o ţigară?

Dar n-am mai aşteptat să mi-o dea; i-am smuls pachetul şi l-am băgat în buzunar; încercă să se năpustească asupra mea, dar i-am tras rapid un cot în stomac şi se dădu înapoi, încovoiat de durere.

— Dacă amprentele de pe acest pachet coincid cu cele de pe paharul care se afla aseară în camera Suzanei, pregătiţi-vă să explicaţi multe lucruri Poliţiei, l-am ameninţat.

Mă privi. Ochii lui scăpărau de ură, dar nu-mi răspunse.

— Când o să vă chem la telefon, şi-asta va fi-n curând, să aveţi o explicaţie plauzibilă la îndemână, domnule Rameral.

Cu aceste cuvinte i-am întors spatele şi m-am îndreptat spre maşină.

— Cum a mers? mă întrebă Maqueira, mai degrabă din curiozitate decât dintr-un interes adevărat.

— N-a mers rău, pentru o primă vizită, i-am răspuns.

— Ah!... Vor mai fi şi altele?

— Desigur, desigur.

— La cine mergem acum?

— La „C.S.P.”. Îl cunoşti?

Maqueira se gândi câteva secunde.

— O fi vorba de domnul Padua, spuse în sfârşit. Numele lui e Carlos. Ea îi spunea „viţelul de aur”. E un bătrânel care-şi mai permite încă luxul să aibă amante tinere. Probabil că lucrul cel mai atrăgător pe care-l văd la el e banul. După cum spunea doamna Suzana, are două fabrici de zahăr.

— Oho! Da’ ştiu că patroana ta şi-i alegea pe sprânceană...

— Da, în asta era expertă; înalţi funcţionari de stat, magnaţi ai industriei, „bancheri ai tripourilor”...

— Ia, stai! Una din scrisori e semnată de un oarecare S.V. O fi oare „bancherul” Segundo Vertientes?

— Şi ăsta era unul din cei care veneau pe la ea.

Maqueira se răsuci pe scaun şi mă privi pătrunzător:

— Credeţi că vreunul din ei e omul dumneavoastră? mă întrebă.

— Toţi aveau un motiv s-o facă, i-am răspuns în timp ce-i făceam semn să pornească. Interesul e prima raţiune a unei crime... iar ea îi şantaja.

— Nu mi-aţi spus încă la cine mergem acum, spuse apăsând pe accelerator. Deşi mie unuia ora nu mi se pare potrivită pentru vizite..., vreau să spun pentru acest fel de vizite. N-ar fi mai bine să le telefonaţi şi să vă daţi întâlnire undeva? Dacă o să-i ameninţaţi cu scrisorile, cu siguranţă c-or să fugă mâncând pământul.

Maşina intră pe largul Bulevard 31, dar n-am observat decât într-un târziu, căci în clipa aceea priveam cu atenţie chipul lui Maqueira. Jumătate din el surâdea; cealaltă jumătate n-avea nici o expresie. Fără îndoială că şoferul Suzanei era un om cu cap. Am trecut prin tunel şi am mers mai departe. Dincolo de „Potín”, Maqueira se uită la mine întrebător, dar nu i-am dat nici un ordin. Continuam să fumez, cufundat în gânduri; eram încă nehotărât. Când am dat colţul pe strada L, i-am spus să parcheze lângă restaurantul „Carmelo”. M-am dus la bar şi am cerut o bere; am cerut şi cartea de telefon. Am căutat numele lui Carlos Soto Padua. În timp ce sunam la el, sorbeam câte puţin din bere. Auzeam cum telefonul făcea apel la intervale regulate şi, în timp ce aşteptam, începui să mă gândesc la jocul periculos în care intrasem. Toţi favoriţii frumoasei Suzana erau oameni foarte influenţi... O voce de femeie îmi întrerupse şirul gândurilor. Era îngrozitor de piţigăiată şi tot insista mereu să ştie cine-i la telefon. Începuse să mă exaspereze. Eram pe punctul de a-i spune o mojicie, când o voce de bărbat se auzi în locul ţipetelor ei oribile.

— Domnul Padua? am întrebat uşurat.

— Chiar el, veni răspunsul de la celălalt capăt al firului. Dar aş putea să ştiu cine dracu’ eşti şi ce doreşti la ora asta?

Am mai luat o înghiţitură de bere. După voce, am bănuit că e burtos şi are peste cincizeci de ani.

— Am să vă spun lucruri foarte interesante în legătură cu moartea Suzanei. V-ar interesa?

— Cum ai spus? tonul lui coborî devenind aproape confidenţial.

Şi inflexiunile vocii i se schimbară într-atâta, încât n-am mai fost aşa de sigur că e burtos şi nici aşa de bătrân.

— N-am chef să repet ce-am mai spus, domnule Padua, i-am răspuns repezindu-l.

— Nici eu să aud prostii, mi-a replicat, fără să ridice totuşi tonul.

După un asemenea răspuns era logic să mă aştept să închidă telefonul, dar nu-l închise. Am presimţit că-l am la mână.

— Vă aştept peste un ceas la cabaretul „Sierra”, domnule Padua.

El protestă, dar eu continua! impertinent:

— N-o să vă fie greu să mă găsiţi. Căutaţi o masă fără flori; o să fiu acolo.

Padua continuă să protesteze când eu am pus receptorul în furcă. Mi-am terminat berea şi am ieşit.

— La „Sierra”, i-am spus lui Maqueira.

— La...? Unde...? probabil că expresia feţei lui trăda uimirea, dar pe mine nu mă interesa acum să-i studiez chipul.

— La cabaretul „Sierra”, am repetat.

— Da... aşa mi s-a părut şi mie c-am înţeles de la început, îmi explică el. Dar asta e la fel cum mi-aţi fi spus că vreţi să vă aşezaţi în Parcul Central, ziua-n amiaza mare; în fine, ştiţi dumneavoastră ce faceţi, a adăugat ridicând din umeri.

— „Sierra” este un loc bun, am argumentat eu fără poftă de a mai discuta, dar Maqueira nici nu mă mai asculta.

La „Sierra”, sub pretextul că sunt alergic la mirosul de trandafiri, am cerut să se ia florile de pe masă. Eram departe de intrare şi, din penumbră, am studiat poziţia faţă de scenă. Voiam s-o văd pe Alicia fără ca ea să mă vadă. Am cerut un daiquirí; orchestra începu să cânte. Veselia era molipsitoare, dar eu scrutam neliniştit localul. Muzica încetă şi publicul care dansa se întoarse la mese. Atunci apăru Alicia, cântând unul din cântecele pe care eu le auzisem de multe ori, singur cu ea. Cel mai mult mi-a plăcut recitativul. Ca de-atâtea alteori, am simţit-o subtilă şi receptivă; era totuşi imposibil să mă fi văzut. După Alicia, apăru un comic care-şi prezentă numărul. Nişte mulatre dansând un ritm îndrăcit înlocuiră clownul. Trupurile lor se înfiorau, cutremurându-se parcă în ritmul *bongó*-ului. Ah, ce mulatre!... Când Padua se aşeză la masa mea, publicul dansa din nou. Nu încercă să-şi ascundă un gest de surpriză.

— Dumneata... dumneata eşti! îngăimă el. Ce curaj!

Am zâmbit. M-am înveselit subit văzându-l; Padua era burtos şi chiar dacă n-avea cincizeci de ani, nici mult nu mai avea până să-i împlinească. Şi totuşi, într-o privinţă mă înşelasem: nu avea o fire acră, aşa cum bănuisem eu. Îmi spuse aproape jovial:

— Fii scurt, te rog, căci am găsit un pretext foarte „anemic” ca s-o conving pe nevastă-mea.

M-am uitat bine la chipul lui tuciuriu. Era unul din acei mulatri plini de bani care mişună pretutindeni pe la noi, dar.. nu care cumva să-l fi făcut mulatru... Am intrat direct în subiect.

— Am o scrisoare de vânzare, domnule Padua, i-am propus. O scrisoare pe care dumneavoastră i-aţi scris-o Suzanei.

Îşi aprinse o ţigară, zâmbind vag. Trase o dată din ea, dădu fumul afară şi surâsul i se lăţi pe faţă. Se uită la mine. Perechile care dansau se întorceau la locurile lor. Padua continua să mă privească. Ochii lui n-aveau nici o expresie.

— Pff! La asta te refereai? N-are nici o valoare, domnule Ares. Eu nu semnez niciodată o scrisoare.

Mi-a dat această explicaţie fără să i se schimbe cu nimic expresia goală a ochilor. N-am lăsat să se vadă, dar pentru moment am rămas surprins. Speram ca individul să fie un omuleţ fricos, înnebunit să obţină scrisoarea compromiţătoare, şi, când colo, moşulică ăsta se dovedea că e mai rece decât un calculator electronic.

— Fără îndoială că dumneata ai confundat motivul vizitei mele; eu sunt interesat să cumpăr altceva.

Nu-mi place deloc să se vadă când sunt şocat de ceva, dar de data asta n-am putut să-mi ascund uimirea. El continuă imperturbabil:

— Sunt dispus să-ţi dau două mii de pesos dacă-mi aduci intact tabloul „Balerina în culise” al lui Degas.

Aha! Deci asta era povestea! Eu îi propuneam o scrisoare şi el... o înjurătură îmi scăpă printre dinţi: la intrarea cabaretului se aflau patru poliţişti.

Respirând adânc, privii cercetător în jur: doi agenţi în civil înaintau spre mine. Părea că cercul se strânsese în jurul meu. Tocmai când încercam să mă ridic în picioare, o voce spuse politicos lângă mine:

— Nu face scandal, Ares. Te rugăm să ne însoţeşti.

Am mai respirat adânc încă o dată. Mi-am încordat toţi muşchii; m-am ridicat aproape fulgerător. Cel din dreapta mea primi un cot în plin stomac. Cel din stânga îşi pierdu echilibrul din cauza îmbrânciturii; corpul i se clătină spectaculos înainte de a cădea peste masa vecină. O femeie începu să ţipe şi ţipetele deveniră generale, de parcă eram la balamuc.

M-am împotrivit cu îndârjire celor care-mi ieşeau înainte şi am ajuns pe scenă. De-aici, în cabine. Mulatrele tocmai se dezbrăcau. Ah; ce corpuri! Dar eu n-aveam timp acum de-asta. Gâfâind ca un drac, m-am ciocnit de Alicia. Când mă văzu, tristeţea din ochi îi dispăru şi în locul ei se ivi stupoarea.

— Îmi pare rău că nu pot aştepta şi celălalt număr al tău, frumoaso, i-am aruncat eu, înghiţind cuvintele în grabă. Unde e cealaltă ieşire?

N-a trebuit să mai repet întrebarea; m-a tras pe coridor şi mi-a deschis uşa. Am sărutat-o pe nas. Îmi plăcea Alicia. Totdeauna ştia când un lucru e vital pentru mine. Niciodată nu trebuia să-i repet vreo întrebare... Am ieşit şi, în doi timpi şi trei mişcări, am ajuns pe strada Cristina. Maqueira era acolo.

— Probabil că m-a recunoscut cineva, i-am explicat în grabă. Porneşte!

Maqueira merse în continuare pe strada Cristina şi apoi intră în viteză pe strada Belascoaín. Apoi, cu o răsucire abilă a volanului, o coti pe Bulevardul Carlos III şi merse înainte spre strada Infanta. M-am dat jos din mers şi i-am spus:

— Mâine dimineaţă la zece, plimbă-te pe Malecón.

— Păi strada asta e destul de lungă, obiectă el.

— Nu-i nimic, i-am răspuns, te găsesc eu undeva pe Malecón.

Am aşteptat până când maşina dispăru pe strada Infanta şi m-am îndreptat spre o staţie de taxiuri.

— În Havana Veche, i-am spus şoferului care dormita la volan.

Dar nu m-am dus la Alicia. M-am culcat într-un hotel ordinar.

„BANCHERUL” RULETEI

La opt dimineaţa am ieşit din aşa-zisul hotel; am mers pe Empedrados până la chioşcul de ziare de la colţul cu Monserrate; am cumpărat ziarul *El País* şi, în timp ce un băiat îmi lustruia pantofii, am început să-l citesc. La câţiva metri mai încolo, se afla o secţie de poliţie. Un jandarm trecu şi se uită în fugă la mine; eu am schiţat un gest de salut, el a făcut la fel şi şi-a văzut de drum.

Moartea Suzanei ocupa, în continuare, prima pagină; dar poza mea, nu. În afară de relatarea fugii mele spectaculoase de la „Sierra”, poliţia nu oferea nimic nou lăcomiei proverbiale a reporterilor. Ajungând aici, m-am gândit să nu mai citesc mai departe; cine altul putea şti, mai bine ca mine, toate amănuntele! Şi totuşi, era şi ceva nou în ziar: mi-a fost de-ajuns să arunc o privire ca să mă conving. În relatare, figura şi numele Aliciei. Se presupunea că încercase să împiedice acţiunea justiţiei. Am bombănit înciudat:

— Proasta de ea!

Băiatul termină să-mi lustruiască pantofii; am intrat într-o cafenea ca să iau micul dejun. După ce-am mâncat, m-am gândit o secundă dacă să-i telefonez bancherului Vertientes. Am abandonat însă imediat ideea. Nu l-am chemat.

M-am uitat la ceas; era nouă. Mi-am adus aminte de Maqueira şi am luat un taxi. M-am dat jos din el pe strada Belascoaín. M-am aşezat în Parcul Maceo şi-am privit marea; era o liniştită şi întinsă masă lichidă, care se pierdea la orizont. Maqueira trecu încet, dar nu l-am oprit. După un timp a cotit. Nu-l urmărea nici o maşină dubioasă. Am traversat autostrada şi m-am aşezat pe zidul falezei. De-aici, aveam în faţa ochilor o privelişte grandioasă: în golf se

aflau diverse ambarcaţiuni, iar dincolo de ele, liniştea majestuoasă a mării mă îmbia la meditaţie... Dar când Maqueira frână lângă mine, n-ajunsesem la nici o concluzie.

— Dumnezeule mare! Încă nu v-a recunoscut nimeni?

— Porneşte, Maqueira, porneşte! i-am spus sărind în maşină.

Maqueira s-a dovedit a fi un elev foarte sârguincios. O lua pe-o stradă, mergea puţin pe ea şi-apoi intra pa alta. În Concordia, în spatele frontonului, opri maşina şi se întoarse spre mine zâmbind maliţios:

— Bănuiesc că aşa doreaţi să merg, îmi spuse. Şi-acum unde mergem? E clar că la Vertientes, îşi răspunse singur. E singurul care ne-a mai rămas.

L-am studiat pe-ndelete. Era un bărbat bine făcut, între două vârste. Avea o faţă cu piele netedă, îngrijit bărbierită. Dar ceea ce a trezit în mine interesul pentru şoferul Suzanei au fost ochii lui: două mărgele mici, scânteietoare, în care citeai multe. Porni maşina spre Cartierul Chinezesc, iar eu m-am cufundat din nou în gânduri.

Pe vremea aceea, în vârful triunghiului format de străzile Zanja, Dragones şi Galiano, stătea înfipt Cartierul Chinezesc, împroşcând cu slin[2] chiar inima Havanei. În timpul zilei, îi puteai vedea acolo pe chinezi, mişunând în toate părţile, târându-şi paşii încet, în hainele lor lungi. La ora aceasta însă, puţini erau cubanezii care treceau prin acest cartier, în afară de cei care se înghesuiau în autobuzele ce duceau în centrul comercial. Dar când se lăsa seara, străzile Cartierului Chinezesc începeau să prindă viaţă; şi totuşi - ce ciudat! - foarte rar zăreai vreun om cu pielea galbenă; parcă i-ar fi înghiţit pământul pa toţi. În locul lor, o mulţime eterogenă începea să forfotească pe străzi şi să invadeze nenumăratele săli pline de tot felul de jocuri mecanice care înghiţeau banii. Şi mai târziu, când

---

[2] jeg, murdărie, necurățenie.

noaptea se lăsa de-a binelea, prostituatele, care până atunci nu se văzuseră, trăgeau perdelele de la ferestre. Doar atunci se simţeau mai la largul lor, căci salutara prohibiţie a autorităţilor devenea mai elastică în timpul nopţii. Iar în zorii zilei, activitatea febrilă din Cartierul Chinezesc atingea apogeul ei: proştii care se încăpăţânau să câştige la jocurile mecanice măcar o monedă, fie ea şi falsă, domnişorii în căutare de amoruri facile, marinarul american umblând după o „aventură” şi proxenetul, cu toţii aşteptau pe la colţuri sau prin sălile de biliard.

Încetul cu încetul, forfota din Cartierul Chinezesc scădea. Iar pe urmă, dimineaţa, asiaticii începeau din nou să mişune încoace şi-ncolo, târându-şi paşii încet, în hainele lor lungi.

În acest cartier, îşi stabilise „sediul” clandestin „bancherul” ruletei, Vertientes. L-am aşteptat o jumătate de oră. Ştiam că e înăuntru pentru că Maqueira îi văzuse Cadillac-ul negru parcat la intrare. Ieşi înconjurat de mai multe persoane. Un şofer, îmbrăcat din cap până-n picioare în uniformă, care stătea pe trotuarul celălalt, traversă strada şi-i deschise portiera. Persoanele care vorbeau cu Vertientes se împrăştiară în diverse direcţii.

El a urcat în maşina lui şi eu am coborât din a mea. Şi înainte ca maşina lui să demareze, mă şi aşezasem lângă el. Bineînţeles că-l împungeam în coaste cu ţeava Luger-ului meu. Şoferul se întoarse înspăimântat.

— Spuneţi-i să pornească! am poruncit, înfigându-i şi mai mult pistolul în coaste.

Spaima din ochii lui se linişti puţin. Făcu un gest şi maşina ieşi de la parcare. Şi în timp ce se rezema de speteaza scaunului, l-am controlat rapid prin buzunare.

— Nu port arme niciodată, îmi explică el, şi se părea că e adevărat, căci n-am găsit nici una.

— Bănuiesc că nu mai e nevoie să mă prezint, i-am spus.

El clătină din cap.

— Obişnuiesc să citesc ziarele, spuse, şi am memorie bună.

Stopul de la Belascoaín ne opri. În colţ era un poliţist. Şoferul claxonă de câteva ori şi eu m-am tras mai în spate, ferindu-mi faţa.

— Spuneţi-i să se lase de prostii dacă nu vrea cumva un glonţ, am spus printre dinţi.

El i-a făcut semn tipului şi claxonul încetă. Am plecat imediat. M-am răsucit pe scaun şi m-am uitat fix la el, spunându-i:

— Buna dumneavoastră memorie e în favoarea mea, domnule Vertientes.

Sub mustaţa lui mică apăru un zâmbet. Băgă mâna în buzunarul dinăuntru al hainei, dar îşi opri mişcarea când simţi în coaste împunsătura pistolului. Apoi scoase foarte încet mâna din buzunar şi-mi arătă paşaportul deschis.

— Observă data, spuse laconic.

Mi-am muşcat buza ca să nu-njur. Vertientes fusese plecat în Mexic şi se întorsese în Cuba a doua zi după moartea Suzanei.

— Sper că asta lămureşte totul, spuse el încet; după cum vezi, eu n-am putut s-o omor pe Suzana.

— Dar aţi fi putut pune pe cineva s-o facă, i-am răspuns.

Zâmbi enigmatic.

— Bineînţeles că aş fi putut, admise el, prefăcându-se calm, dar n-am făcut-o. De ce s-o fi omorât? Era frumoasă, dulce şi drăgăstoasă, îmi spuse cu cinism. Şi nu-mi explic nici acum ce motiv a avut cineva ca s-o omoare.

— Poate asta o să vă explice, i-am spus arătându-i scrisoarea.

— Hârtia asta!?! murmură cu dispreţ. Doar pe-asta ai găsit-o? Eu i-am scris mai multe. E limpede ce concluzie ai tras, urmă el, schimbându-şi poziţia pe scaun: Suzana mă

şantaja şi eu am pus pe cineva s-o omoare.

În acel moment, lumina roşie a stopului ne-a obligat să frânăm. M-am lăsat pe speteaza scaunului până când am pornit din nou, şi apoi i-am spus:

— Îi şantaja pe alţii; de ce nu şi pe dumneavoastră?

— Îi şantaja pe alţii? Da, e posibil, îşi răspunse tot el. Da, aşa era Suzana, dar cu mine n-a făcut-o, oftă cu o vagă îndoială. Nu ştiu de ce n-a făcut-o.

Se uită cu coada ochiului la mine, clipi de câteva ori şi întrebă timid:

— Hârtia asta e de vânzare?

— Credeam că nu vă interesează, i-am răspuns băgând scrisoarea în buzunarul dinăuntru al hainei. Nu, pentru moment nu e de vânzare, domnule Vertientes. Om vedea mai târziu.

M-am uitat pe geam; maşina cobora pe sub copacii înalţi de pe Avenida de los Presidentes.

— Spuneţi-i să oprească.

El îl atinse pe şofer, dar dobitocul nu-l ascultă. Vertientes îl atinse din nou.

— Opreşte-te, Alberto, îi porunci.

— Suntem urmăriţi, răspunse sec acesta.

Vertientes, se întoarse repede şi se uită pe geamul din spate. Eu am făcut la fel, şi-am zâmbit: era Maqueira care, conform instrucţiunilor mele, mergea în urma noastră. Vertientes mă fixă cu o privire întrebătoare. Calmul lui dispăruse şi ochii-i sticleau de frică.

— Cine e? Îl cunoşti?

— Lasă-mă aici, i-am poruncit şoferului fără a-i răspunde lui Vertientes, şi nu te opri când cobor.

— Ei, cum a mers? m-a întrebat Maqueira, de îndată ce m-am urcat în maşină.

— Nu grozav, i-am răspuns. Vertientes nu era în Cuba duminică.

— Păi... atunci... sunteţi la fel ca la început.

— Cam aşa... am murmurat, nevrând să-mi recunosc eşecul. Mai bine hai să mâncăm ceva. Caută un loc potrivit.

— Ce-aţi spune de-un prânz cu mâncăruri naţionale, undeva în afara oraşului? îmi sugeră Maqueira.

— E bine oriunde nu ne vede lumea, i-am răspuns dând din umeri.

— Gata, ştiu unde, spuse el imediat. La „El Oasis”,

Timp de o oră cât am mâncat Maqueira şi cu mine am vorbit mult. Vorbea cu uşurinţă despre lucruri foarte variase, deşi în cultura lui se observau serioase lacune. El însuşi mi-a mărturisit că aceste cunoştinţe, împrăştiate şi diverse, se datorau profesiunii şi curiozităţii lui nestăvilite.. Poate că tocmai această curiozitate l-a făcut să-mi spună:

— Aproape că încep să cred că nu dumneavoastră aţi ucis-o pe Suzana. Dar atunci, ce dracu’ căutaţi la ea în casă în noaptea aia?

— Ei, dragă Maqueira, riscurile meseriei…

Pe chipul lui trandafiriu apăru un zâmbet franc.

— Dumneavoastră, domnule Ares, sunteţi un om deosebit, spuse. Şi-mi place că sunteţi un om rezervat.

TRIBULAŢIILE UNUI AMANT AL SUZANEI

În timp ce Maqueira aştepta în maşină, l-am sunat pe Rameral de la un telefon public. Mi-a răspuns o servitoare. Domnul nu era acasă. Probabil, după cum zicea ea, că nu plecase încă de la magazin. „Care magazin?” „El Baturro[3], îmi răspunse, e pe strada Cristina”.

Când am ajuns la „Baturro”, am avut încă un motiv în

[3] Ţăranul aragonez.

plus ca să apreciez la justa lui valoare „flerul” Suzanei. Magazinul ocupa o clădire imensă cu mai multe etaje şi era clar că dacă aici nu găseai vreo marfă spaniolă, precis că nu se găsea nicăieri în Havana.

În stânga intrării era un birou separat printr-o balustradă de lemn de coridorul care se pierdea în interiorul magazinului. De cealaltă parte, diverşi funcţionari lucrau la maşini de scris sau de calculat supravegheaţi de domnul Rameral din „mezaninul” lui cu pereţi de sticlă.

— Domnul Rameral vă aşteaptă sus, domnule, se bâlbâi băieţelul care-i transmisese că am venit. Urcaţi pe-aici, adăugă el arătându-mi scara care ducea spre răcorosul birou cu aer condiţionat.

Rameral era livid, dar mult mai politicos decât fusese cu ocazia primei noastre întrevederi. M-a poftit să iau loc şi i-am mulţumit pentru amabilitate cu un gest. După ce m-am aşezat, i-am spus minţind cu neobrăzare:

— Şi-aşa... domnule Rameral, amprentele de pe pachetul de ţigări sunt identice cu cele de pe paharul care se afla pe măsuţa din dormitorul Suzanei. Ce-aveţi de spus despre asta?

Rameral apucă un creion şi mâzgăli nervos o foaie de hârtie. Apoi îşi ridică privirea şi mă fixă cu ochii lui de animal speriat, în timp ce-şi muşca buzele gânditor.

— Ai dreptate, admise în cele din urmă, am fost în după-amiaza aceea la Suzana, şi oftă din greu. Dar n-am omorât-o eu!

I-am studiat chipul; sau Rameral era sincer sau minţea magistral.

— La ce oră aţi plecat de la ea?

— Cam pe la şase... în jur de şase, îmi răspunse.

— Ea v-a spus că mai aşteaptă pe altcineva... sau v-a lăsat să înţelegeţi asta?

— Nu ştiu, mi-a răspuns, mângâindu-şi bărbuţa, nu era

uşor să ştii la ce se gândeşte Suzana. Îşi ascundea foarte bine adevăratele ei intenţii.

— Cine a mai rămas în casă după ce aţi plecat?

— Doar ea şi servitoarea.

— Cum o cheamă pe servitoare?

— Ea îi spunea Caíta.

Mi-am adus aminte de ceea ce citisem în ziare şi m-am uitat, gânditor, în ochii lui albaştri.

— Mergeţi pe-un teren alunecos, domnule Rameral, i-am spus ameninţându-l cu arătătorul. În declaraţiile făcute autorităţilor, servitoarea afirmă că înainte de-a pleca ea de-acasă, nu venise nimeni la Suzana.

Rameral îşi trecu privirea speriată peste lucrurile înghesuite în micul lui birou. Îşi muşcă convulsiv buzele şi spuse scrâşnind din dinţi:

— Mă şantajează.

— Cine vă şantajează? Servitoarea?

El încuviinţă cu un gest.

— Doamne, ce oameni...! Dar, în fond, cum e stăpânul şi sluga.

— Scrisoarea pe care mi-ai arătat-o...

Rameral se întrerupse brusc şi se ridică. Privirea lui perplexă se îndrepta undeva pe deasupra capului meu.

— Cine?... începu să spună ceva; atunci eu m-am răsucit pe scaun, ascunzându-mi panica cu un zâmbet. Pe scara care ducea spre birou urcau doi poliţişti.

Trebuia să acţionez rapid. Am cântărit dintr-o ochire toate posibilităţile pe care le aveam şi am ajuns foarte curând la unica soluţie posibilă: să trec dintr-o săritură, prin peretele de sticlă, spărgându-l, în partea care dădea spre magazin. Aşa am şi făcut. Geamul nu era gros şi am căzut pe nişte saci plini cu grăunţe care mi-au amortizat căderea. Nu-mi revenisem bine din căzătură, când începură să-mi ţiuie în urechi fluierăturile ascuţite ale poliţiştilor; se auzeau

din toate părţile, dând senzaţia unui stol de greieri ţârâind asurzitor.

Sărind peste saci, am ajuns în coridorul principal; m-am uitat în dreapta şi-n stânga; la un capăt, o maşină a poliţiei, alături de un camion în care câţiva muncitori încărcau alimente, îmi barau ieşirea; la celălalt capăt, spre intrarea în clădire, cei doi poliţişti înaintau pe coridor. M-am întors în fugă la grămezile de saci. La capătul sacilor se aflau nişte lăzi de lemn cu sticle. Păşind peste lăzi, am ajuns în alt coridor, mai îngust decât cel principal. M-am oprit gâfâind, ca să-mi trag sufletul o secundă. Aerul era încărcat de-un miros de alimente, dar mie mi-a făcut bine; am traversat coridorul şi am mers ascunzându-mă în spatele unor rafturi înalte, pline cu brânzeturi; ultimele rafturi se terminau în zidul casei. Am început să caut o ieşire, dar n-am găsit nici una. N-aveam nici o scăpare! M-am uitat în toate părţile şi, în cele din urmă, în sus. Cum fluierăturile se apropiau, mi-am dat seama că singura ieşire era oberlihtul. Rafturile mi-au servit drept scară. Când am ajuns sus, am spart geamul oberlihtului cu patul pistolului şi, în sfârşit, am tras în piept cu nesaţ aerul curat, dătător de viaţă. Apoi m-am strecurat prin spărtură şi ajuns afară, am tras o înjurătură; căzusem în cursă şi... mi-o făcusem cu mâna mea! Dar zgomotul unui motor m-a readus la realitate. Am fugit până la locul unde bănuiam că se afla rampa de încărcare şi am văzut cum camionul se îndepărta încet de maşina poliţiei. Era unica mea şansă. Mi-am ţinut respiraţia şi am sărit... Când camionul a dat colţul, am îndrăznit să privesc şi am zâmbit: maşina poliţiei manevra în aşa fel încât să blocheze golul lăsat de camion. Pe strada Omoa camionul încetini şi m-am dat jos. Am mers pe strada Fernandina, am traversat Monte şi am intrat într-o cafenea nenorocită. Abia atunci mi-am amintit de Maqueira, dar era prea târziu ca să mă întorc.

— Halal încăierare!...

Am ridicat capul şi l-am văzut în faţa mea pe chelner, care zâmbea văzând în ce stare jalnică eram.

— Nu, i-am răspuns, a fost un accident de maşină, dar, din fericire, m-am ales doar cu nişte zgârieturi.

— Pe-aici, pe-aproape? Ce curios! Eu n-am auzit nimic.

— A fost la Cuatro Caminos, i-am spus. Adu-mi o bere!

După ce plecă, mi-am aprins o ţigară şi am căzut pe gânduri. Chelnerul puse paharul pe masă şi continuă să mă privească.

— Nu sunt de-aici, i-am explicat. Am nevoie de pantaloni şi de-o cămaşă curată.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Îţi făcea greaţă cu mutra lui de porc, plină de jeg, ca şi crâşma lui, de-altfel.

— Aşteptaţi un moment, mă rugă şi rânji arătându-şi dinţii murdari. Apoi strigă: Marcelo! Marcelo!

Din încăperea din spatele cafenelei ieşi un băiat speriat.

— Da, domnule Rivas. Ce doriţi, domnule Rivas?

— Hai, vino-ncoa, trântore! Domnul are nevoie să-i faci un serviciu.

Am scos carneţelul şi un creion şi am mâzgălit pe-o foaie măsura mea pentru pantaloni şi cămaşă, am deschis portofelul şi am scos o hârtie de douăzeci. Când văzu portofelul meu doldora, ochii lui Rivas luciră lacomi. I-am dat băiatului banii şi nota şi acesta plecă ca din puşcă spre Monte.

Fără să-l fi invitat, Rivas trase un scaun şi se aşeză la masa mea. Din clipa aceea începu să mă calce pe nervi.

— Şi spuneaţi că aţi avut un accident, nu-i aşa domnule... domnule...?

— Alfaro, îngăimai eu în timp ce sorbeam din bere.

— Şi unde v-aţi lăsat maşina, domnule Alfaro?

— Nu mai e bună de nimic, am spus, a trebuit s-o trag pe strada Cristina. O să chem pe urmă nişte oameni de la un

atelier s-o ia şi s-o repare.

— Hm! Da, ăsta-i cel mai bun lucru, ochii lui Rivas i se roteau în orbite de parcă ar fi dansat. Şi... ziceaţi că nu sunteţi de-aici? Da, sigur, bine-nţeles că nu sunteţi de-aici... La oraş e multă circulaţie, nu...? Pe-aici trebuie să umbli cu grijă.

Vorbea mult şi, în realitate, cred că-l durea-n cot dacă-l ascult sau nu.

— Şi poliţia...? Nu erau poliţişti la Cuatro Caminos? Pe-acolo totdeauna sunt mulţi. Eh, poliţiştii? La ce-s buni? se plânse el. Dacă dai cu maşina peste-un nenorocit, amândoi la închisoare; dacă dai peste vreun personaj, tu - la închisoare, iar personajul e liber. Poliţiştii...! Pfff!... Niciodată nu-i dau dreptate ăluia de-o are... Şi dumneavoastră n-aţi avut neplăceri cu poliţia? N-au făcut procesul verbal al accidentului?

Eram sătul până-n gât de Rivas. Era respingător şi putoarea-i ieşea prin toţi porii. Pe lângă asta, mai avea şi obiceiul groaznic de a vorbi mişcându-şi braţele ca două vâsle pe-o mare înfuriată... Am mai tras o dată din ţigară şi-am aruncat chiştocul. Rivas continuă:

— Şi-aşa..., domnule Alfaro.

— Mută-ţi hoitul din faţa mea, am bodogănit eu.

El a rânjit supus, arătându-şi din nou dinţii răpănoşi. Apoi se întoarse spre băiatul care tocmai intra.

— În sfârşit, Marcelo, bine c-ai venit! Domnul Alfaro, şi se uită la mine, tocmai începuse să se plictisească de conversaţia mea.

Am luat pachetul pe care mi-l dăduse băiatul şi i-am dat un peso; apoi m-am întors spre Rivas:

— Unde mă pot schimba?

A rămas pe gânduri câteva secunde, l-a privit pe băiat şi a urlat:

— Şi tu ce-aştepţi, haimanao? Hai, întinde-o!

Băiatul fugi înăuntru tremurând ca varga. Probabil că-i era tare frică de Rivas şi avea şi de ce. Rivas era un om periculos.

Se uită la mine, prefăcându-se dezorientat.

— Dumneavoastră... Ah, da! Doriţi să vă schimbaţi!

Strălucirea din ochi i se stinse. Ideea care-i încolţise în minte se conturase clar acum:

— Urmaţi-mă.

L-am urmat.

— Vă puteţi schimba în camera asta.

Am intrat în chiţimia pe care mi-a arătat-o. Mirosea urât, la fel ca Rivas şi ca toată cârciuma. M-am gândit să mă închid pe dinăuntru, dar a trebuit să mă mulţumesc cu un scaun proptit în uşă. Mi-am pus pistolul, actele şi portofelul pe o mescioară şi am început să mă dezbrac. Tocmai când terminăm să mă îmbrac, Rivas dădu un picior în uşă şi o deschise. M-am repezit la Luger-ul meu, dar Rivas mă ameninţă cu o voce tăioasă:

— Eu n-aş face asta, domnule Ares.

M-am uitat la revolverul cu care mă ameninţa şi i-am spus mirat:

— Ares?

Ochii lui sclipiră batjocoritori:

— Da, răspunse, nu uit niciodată o mutră pe care-o văd în ziare.

Am dat din umeri şi am continuat să mă îmbrac.

— E şi asta o mică nenorocire pe capul meu, m-am văitat; n-am parte decât de oameni cu memorie bună.

— Pe mine nu m-aţi dus nici un moment, mărturisi Rivas. Din clipa în care v-am văzut, am ştiut cine sunteţi.

— Foarte bine, domnule fizionomist, i-am răspuns în batjocură; şi-acum ce vrei?

Se prefăcu indiferent:

— Pe mine nu mă interesează decât asta, spuse repede,

fluturând portofelul.

— Foarte bine. Ia-l!

— Nici nu-mi trecea prin cap să vă cer voie, îmi răspunse, da-mi place totuşi că sunteţi aşa de darnic.

M-am aplecat şi-am strâns într-o legătură hainele zdrenţuite de care mă dezbrăcasem.

— Ce fac cu asta? l-am întrebat arătându-i pachetul.

A dat din nou din umeri.

— Pe mine nu mă interesează decât gologanii, repetă, arătându-mi iar portofelul şi, pentru o secundă - de mare preţ pentru mine - făcu aceeaşi prostie ca mai înainte: îşi luă ochii de la mine ca să privească lacom portofelul.

Îi aruncai în cap bocceaua cu haine şi am sărit pe el. Împuşcătura care îi scăpă răsună lugubru în mica încăpere. I-am răsucit mâna şi arma îi scăpă jos. Spaima îi lucea în ochi. I-am tras un cot în stomac şi se încovoie înspăimântat. I-am mai tras una şi-n barbă şi s-a prăbuşit vomitând. Am băgat Luger-ul în buzunar şi mi-am luat portofelul.

— În orice caz, n-aveam de gând să plec fără să-ţi plătesc pentru serviciile pe care mi le-ai făcut, i-am spus, aruncând pe cearşaful murdar o hârtie de zece pesos.

Am ieşit şi l-am lăsat bălăcindu-se în propria lui vărsătură. Oricum, asta nu era nimic nou pentru el. Băiatul stătea la uşă şi mă privea cu ochii speriaţi.

— E tatăl tău? l-am întrebat.

El clătină din cap.

— Atunci, bucură-te, băiete! Ia ăştia douăzeci de pesos şi caută-ţi altă slujbă; aici nu-i de tine.

M-a învăluit într-o privire recunoscătoare şi s-a întors în camera din spatele crâşmei. Am dat din umeri şi am ieşit în stradă. Începea să se întunece.

NEGUSTORUL DE ANTICHITĂŢI

Birtul chinezesc în care am intrat pe strada Monte era la fel de îngălat ca cel al lui Rivas. În timp ce mâncam o fiertură cu un gust îngrozitor căreia i se spunea supă, am aruncat o privire pe ziarul pe care-l cumpărasem trecând pe la chioşc. M-a bucurat ştirea că Alicia fusese pusă în libertate. Dar când am citit rândurile ce urmau, am simţit un gol în stomac; începeau cu litere de-o şchioapă: A ÎNCERCAT ASASINUL SUZANEI SĂ SCAPE DE BIJUTERII, şi continua:

> *„Azi dimineaţă, un individ a încercat să vândă bijuteriile furate de la domnişoara Suzana Díaz de Arroyo, domnului Wilfred Butler, negustor de antichităţi. Dl. Butler, care a refuzat să cumpere aceste articole de provenienţă ilicită, a făcut o descriere a individului care coincide cu cea a cunoscutului aventurier Júglar Ares, care se crede că este cel care a asasinat-o pe domnişoara Díaz.”*

Şi articolul continua cu o grămadă de proştii care m-au făcut să râd; dar, în realitate, n-aveam de ce să râd. Treaba se complica din ce în ce mai mult. Cercul se strângea în jurul meu. Am împăturit ziarul şi am început să mă întreb ce motiv avea respectivul Butler ca să mintă în mod deliberat poliţia. Am dat din umeri. Oricare ar fi fost motivele lui Butler, manevrase în aşa fel încât să mă facă să mă duc la el. Am luat cartea de telefon şi am căutat la partea cu magazine, pe cele specializate în comerţul cu antichităţi. Al lui Butler se afla pe strada San Nicolás, în partea dinspre Cartierul Chinezesc. Mi-am notat numărul în carnet şi am ieşit din birtul ăla infect.

Se făcuse noapte - era în jur de ora nouă - când am trecut pe trotuarul de vis-à-vis de magazinul lui Butler. M-am oprit în colţ şi am cercetat pe furiş împrejurimile.

În zona aceea, se făcea comerţ cu tot felul de lucruri, chiar şi cu dezmierdări femeieşti. M-am învârtit de câteva ori încoace şi-ncolo. Forfota mulţimii nu ajunsese încă la apogeu, dar animaţia crescândă te făcea să înţelegi, încă de la ora aceasta, că mai târziu, în primele ceasuri ale dimineţii, Cartierul Chinezesc era unul din locurile cele mai căutate din Havana.

În W.C.-ul rău mirositor al unui bar, am controlat dacă Luger-ul mi-e încărcat; apoi am traversat strada şi am sunat la Butler.

Din spatele uşii întredeschise, apăru un chinez mic.

— Ce doliţi? mă întrebă şi imediat adăugă ca şi cum m-ar îi aşteptat: Poftiţi, vă log, domnule Ales.

Am zâmbit; eram un personaj notoriu, mult mai mult decât credeam.

— Mulţumesc, Chin-li, i-am răspuns, fără intenţia de-a face o glumă.

— Eu nu este Chin-li, protestă el, eu este... eu este...

— Mi-e totuna cum te cheamă, l-am întrerupt. Anunţă-l pe şeful tău c-am sosit.

Chin-li, fără a mai răspunde, se pierdu pe coridorul lung care străbătea toată casa.

Am aruncat o privire în jurul meu. Era magazinul tipic al unui negustor de antichităţi. Totul acolo era ciudat: figurinele, cristalurile, ceramica, argintăria... totul avea aerul acela straniu care-i pasionează atât de mult pe colecţionarii maniaci. Chin-li se întoarse surâzător.

— Domnul Butler vă loagă să intlaţi, îmi spuse înclinându-se ceremonios.

Am făcut un gest pe care el l-a înţeles perfect. A pornit şi eu l-am urmat. Paşii lui erau repezi şi tăcuţi. Mişcările lui

aveau ceva din elasticitatea unei feline. Se opri în faţa unei uşi întredeschise şi, la fel de ceremonios ca mai-nainte, m-a invitat să intru.

Am înaintat. I-am răsucit braţul şi cu o mişcare bruscă l-am aşezat în faţa mea în chip de scut, în timp ce-mi scoteam pistolul. Butler stătea la un birou aşezat într-un colţ. Reacţionă printr-un gest foarte asemănător cu al meu: şi-n mâna lui apăru un pistol.

— Eu aş numi asta egalitate la puncte, Butler, i-am spus, fără a înceta să-l ameninţ cu pistolul.

El puse pistolul pe masă şi zâmbi. L-am îmbrâncit pe Chin-li, care căzu jos, şi am rămas în alertă.

Chin-li se ridică, zâmbind enigmatic; îşi confecţionase un zâmbet plin de înţelepciune orientală.

— Eu ies afală, spuse el, scuturându-şi halatul lung, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Butler se uită la pistolul lui şi exclamă:

— Dă-le dracului de arme, Ares! şi deschizând sertarul mesei, îl aruncă înăuntru.

Băgând pistolul în buzunar, m-am dat la o parte din dreptul uşii ca să iasă Chin-li; apoi am închis-o. Printre multele lucruri ciudate care te frapau la Butler, era, în primul rând, indiscutabilul lui accent latin. Înainte ca să-l întreb eu, îmi explică chiar el:

— Te surprinde că vorbesc aşa de bine spaniola, dar numai numele mi-e american.

— Nu mă interesează originea dumitale, l-am întrerupt; vreau să ştiu ce dracu' înseamnă declaraţia pe care ai dat-o autorităţilor.

Butler se tolăni în fotoliu, râzând satisfăcut. Privindu-l aşezat în fotoliu, dădea impresia că nu e înalt. În schimb, era robust, iar trăsăturile feţei erau ferme. Era clar că e un om care ştie ce vrea. Când văzu că nu iau parte la veselia lui, încetă să mai râdă şi se îndreptă în scaun.

— Pardon, se scuză. Am dat frâu liber bunei mele dispoziţii, uitând că în situaţia dumitale nu-ţi arde de râs.

Eu am făcut o grimasă şi am bombănit:

— Aştept în continuare explicaţia dumitale, Butler.

Îşi mângâie gânditor bărbia.

— Hm, murmură, privindu-mă fix. O să te mire ce-o să-ţi spun.

Făcu o scurtă pauză şi apoi spuse dintr-o dată repede:

— Am vrut doar să-ţi fac un serviciu.

M-am mişcat neliniştit pe scaun; Butler începea să mă exaspereze.

— Genul ăsta de servicii nu-mi face nici o plăcere, i-am răspuns.

— Lasă-mă să-ţi explic, Ares, mă rugă el, dar vocea lui avea inflexiuni zeflemitoare. Dumneata ştii cine a omorât-o pe Suzana?

— De unde dracu’ să ştiu! am mormăit eu. Aş mai alerga atâta dacă aş şti?!

— Ei bine, eu ştiu cine, Ares, îmi mărturisi şi tonul lui zeflemitor se accentuă. Dar cum puteam să ţi-o spun, dacă dumneata nu mă cunoşteai?

— Nu trebuia deloc să mi-o spui mie. Era de-ajuns s-o spui poliţiei.

— Ah... poliţia! exclamă. Nu vreau să am de-a face cu poliţia, Ares.

Situaţia devenea de-a dreptul interesantă. Am zâmbit; apoi am început să râd.

— Ce om! Dumneata, Butler, eşti candidatul meu numărul unu la o bătaie zdravănă, am spus rar şi răspicat.

— Ai face o mare prostie... şi dumneata nu pari deloc să fii un prost.

— Să ne-ntoarcem la oile noastre, Butler. Cine a omorât-o pe Suzana?

— Faptul că n-am spus poliţiei cine a omorât-o pe Suzana

şi-ţi spun dumitale, are o explicaţie. Lasă-mă s-o iau de la-nceput, mă rugă el, luând o expresie gravă.

Am făcut semn că sunt de acord şi începu:

— Toată această încurcătură *dezgustătoare*, Butler accentuă epitetul, a început de la tabloul lui Degas. Ai auzit vreodată, înainte de a fi amestecat în treaba asta, vorbindu-se de acest tablou?

Am clătinat din cap.

— E o frumuseţe, Ares, şi ochii lui se măriră, o adevărată frumuseţe, care îmi aparţine. Aşteaptă o clipă.

Scoase din buzunar un lanţ de chei şi alese una mică. Mi-am aprins o ţigară şi l-am lăsat să văd ce face. A deschis un sertar şi a scos un act. A întins mâna peste masă şi mi-a spus:

— Uită-te bine la asta!

Am aruncat o privire pe document. Era actul de proprietate al tabloului lui Degas, „Balerina în culise”, emis la Paris pe numele lui Butler. Părea autentic, deşi, bineînţeles, eu n-aveam cum s-o verific. I-am dat înapoi actul şi am luat atitudinea pasivă a celui care aşteaptă o explicaţie.

— După cum vezi, acest Degas este al meu, m-a lămurit Butler. L-am achiziţionat pentru o sumă foarte mere, într-una din călătoriile mele în Franţa.

— Şi cum de se afla în posesia Suzanei? am întrebat.

Butler îşi plecă capul cu discreţie. Apoi mă privi. O umbră de pudoare i se aşternu pe ochi.

— Bărbaţii sunt slabi, Ares, spuse încet.

— Deci ai dat tabloul în schimbul dezmierdărilor Suzanei, am tras concluzia zâmbind.

Dădu din cap aprobator.

— Trebuia s-o îi cunoscut pe Suzana ca să înţelegi asta, se apără el. Ai cunoscut-o pe Suzana? Sau... ai văzut-o măcar vreodată? Vie, vreau să spun...

— Nu, când am văzut-o eu era la fel de vie ca Tutankhamon.

— Când o vedeai, o doreai, şi dorind-o, înnebuneai, Ares. Pupilele lui Butler se măriră, lucind intens. Da, Suzana era una din acele zămisliri ciudate pe faţa pământului; dac-o vedeai o clipă, o doreai toată viaţa. Nu există bărbat care s-o fi văzut o dată şi să nu fi rămas fermecat pentru totdeauna.

Lucirea din pupile i se stinse. În clipa aceea, nişte bătăi uşoare în uşă îl întrerupseră. Făcu o pauză şi vru să continue, dar bătăile se repetară. Tot uşoare. Butler oftă enervat, dar nu spuse nimic. Parcă ar fi aşteptat ca intrusul să se lase păgubaş, dar, pentru a treia oară, am auzit bătăile. Butler făcu un gest de nemulţumire şi pufni zgomotos. Apoi se întoarse înjurând:

— Intră! zbieră el.

Uşa se deschise şi în prag apăru o frumoasă statuetă chinezească... din carne şi oase.

— Hm! am exclamat eu. Văd că ştii să-ţi ascunzi comoara cea mai de preţ.

— Fireşte, spuse el şi izbucni în râs.

Am privit-o pe micuţa chinezoaică în timp ce înainta spre noi. Purta o rochie de mătase imprimată în culori vii. Nu era înaltă, dar era bine făcută. Gura-i era mică; în ochii ei migdalaţi, umbriţi de gene lungi, vedeai răutatea. El îi spuse Lu-mei. Ea îi vorbi în chineză şi el îi răspunse în aceeaşi limbă. Fata nu părea că e de acord cu răspunsul lui; am avut impresia că a repetat de câteva ori acelaşi cuvânt.

Butler făcu un gest de nerăbdare şi o străfulgeră cu privirea. Dar, imediat, stăpânindu-se, îi spuse în engleză:

— Bine, Lu-mei. O să vin acum.

Asta a fost totul. Ea ieşi din cameră, lăsând în urmă-i o dâră de parfum suav.

— Şi, întorcându-mă la povestirea mea, Ares, spuse

Butler şi chipul lui luă o expresie şi mai gravă, din nefericire, Suzana nu era o femeie capabilă să se dăruiască spontan, din dragoste. Mereu cerea ceva în schimb: unora, bijuterii; altora, bani... Totdeauna trebuia să plăteşti un preţ mare pentru favorurile ei. În cazul meu, a fost tabloul lui Degas. M-am luptat cu pasiunea mea, m-am străduit s-o menţin în nişte limite rezonabile, ca să nu-i dau „Balerina în culise”, dar... a fost zadarnic. Pasiunea pe care Suzana o trezea în mine nu putea fi controlată şi stăpânită... Şi când n-am mai rezistat, i-am dat tabloul în schimbul unor clipe de amor pe care a binevoit să mi le acorde.

Butler făcu o pauză; vedeam pe faţa lui că-şi amintea acele clipe.

— Suzana, ca femeie, nu avea nici un defect. Nici o pată nu-i umbrea frumuseţea şi miresmele paradisului nu-nsemnau nimic pe lângă parfumul trupului ei. Dar în firea păcătoasă a Suzanei, n-avea loc nici cel mai mic sentiment de milă. Din clipa în care dreptul ei de proprietate asupra tabloului a rămas stabilit, cu consimţământul meu tacit de a-l expune în camera ei, ocaziile de a mă afla singur cu ea au început să se rărească. Apoi au încetat complet. N-a impresionat-o nimic; am implorat-o, m-am lamentat, am protestat; Suzana, însă, era de neînduplecat.

Butler făcu iar o pauză şi din nou mi-am dat seama că evoca trecutul.

— Văzând că Suzana îşi bătuse joc de mine, m-am gândit că trebuie s-o pedepsesc, lovind-o cât mai drastic, în ceea ce ar fi durut-o mai mult. Şi cum ea, în realitate, nu era, legal, proprietara tabloului, m-am hotărât să mi-l iau înapoi. La început, m-am gândit să fac o reclamaţie pe cale juridică, cum că a fost vorba de un împrumut şi nu de un cadou, dar erau aşa de mulţi cei care mă auziseră declarând în public că i-l făcusem cadou, încât mi-a fost teamă că Suzana, cu relaţiile ei, ar putea câştiga procesul,

bătându-şi deci, din nou, joc de mine. Şi-atunci, mi-a venit ideea tâmpită să-l fur. Bineînţeles că nici nu mi-a trecut prin cap să-l fur eu însumi. Am crezut că n-o să fie greu să angajez pe cineva să facă treaba asta.

Butler mă privi necăjit.

— Văd că nu eşti de acord cu procedeul meu, se lamentă el. Şi mie mi s-a întâmplat la fel din clipa în care respectivul a plecat de-aici la Suzana.

— În sfârşit, Butler, cine e individul şi de unde ştiu eu că nu mă minţi?

— Dumnezeule mare! exclamă Butler. Da' de ce să mint? Ştiu că el a omorât-o, fiindcă e imposibil s-o fi omorât altul..., doar dacă... n-ai făcut-o dumneata...

Am rânjit la el de mi-a văzut toţi dinţii.

— Ia-o încet, Butler. Nu cumva să te-aşezi pe-un butoi cu dinamită.

— Să ne-nţelegem, Ares, răspunse Butler, eu nu te-ajut din caritate şi... nici pentru c-aş fi un apărător al Justiţiei. N-aveam cum să intru în legătură cu dumneata şi de-aceea am recurs la un mijloc, ce-i drept, cam ciudat, dar eficace, ca să te fac să afli unde mă găseşti. Scopul meu e să ajung la o învoială cu dumneata, pentru că omul pe care l-am folosit în treaba asta m-a trădat. Mi-a dat câteva bijuterii fără valoare şi a dispărut cu tabloul.

— Ai vorbit de un târg? Ce fel de târg? l-am întrebat.

— Eu ţi-l descriu pe individ, ca să-l poţi căuta. Dacă-l găseşti, abţine-te să acţionezi până când eu n-ajung la o înţelegere cu el în privinţa tabloului. Fără titlu de proprietate, nimeni nu va risca să cumpere un tablou atât de cunoscut. Probabil că acum a înţeles-o şi el.

— Aici e ceva dubios, Butler. Cum dracu' o să-l convingi pe tip să nu spună la poliţie nimic despre tablou?

Ochii lui Butler sticliră cu viclenie.

— Din închisoare mai iese omul, îmi explică vesel, şi

întotdeauna ai moralul ridicat dacă ştii că afară există nişte miişoare care n-aşteaptă decât să-ţi facă viaţa mai plăcută, spuse mişcând sugestiv braţele. Dar, nu-ţi face probleme, spuse în continuare, sunt destule mijloace pentru a-l convinge. Lasă asta pe seama mea.

— Voiai să mi-l descrii. Ei, cum arată?

Butler se întinse şi căscă leneş.

— Asta înseamnă că accepţi propunerea mea.

Am dat din cap aprobator.

— E un bărbat înalt, brunet şi chipeş. Are mustăcioară şi se-mbracă bine întotdeauna. Dar descrierea asta nu ţi-ar servi la mare lucru; ca să-l găseşti uşor, caută prin toate parcurile din Havana Veche până când o să dai de-un scamator ambulant, care s-a poreclit el însuşi Cagliostro; şi întreabă-l pe Cagliostro de Juan Şase-Deşte.

Butler îmi făcu semn cu degetul că să-mi atragă atenţia:

— Te avertizez, Ares; Cagliostro e periculos... la fel şi Şase-Deşte.

După cinci minute ieşeam din biroul lui Butler, însoţit de Chin-li, care mergea înaintea mea cu paşii lui tăcuţi de felină. Dintr-una din camerele care dădeau în acel coridor lung, ieşi Lu-mei, unduindu-şi corpul strâns în rochia ei lungă de mătase; se lovi de mine şi-şi ceru scuze în chineză. N-am înţeles nimic din ce a spus, dar am înţeles altceva: că nu se lovise de mine întâmplător. Chin-li se întoarse şi o străfulgeră cu privirea. Fata fugi grăbită şi dispăru într-o cameră.

Când am ieşit în stradă, efervescenţa din Cartierul Chinezesc ajunsese la apogeu.

SCAMATORUL AMBULANT

Îndată ce am scăpat de Chin-li, am căutat în buzunar. Parfumul suav al hârtiei pe care am scos-o mi-o aminti pe Lu-mei. Era un bileţel scris cu nişte caractere ciudate, pe coloane. N-am înţeles nimic: era în chineză. Am intrat într-un bar chinezesc şi m-am aşezat la o masă. Am cerut o bere şi am băut-o încet, în timp ce analizam în amănunţime povestea lui Butler. Jocul lui nu mi-a plăcut; şi nici concluziile la care am ajuns eu. Am aruncat un peso pe masă şi m-am ridicat. Chinezul luă hârtia, o privi neîncrezător şi surâsul lui perpetuu i se lăţi pe chip.

— Foarte mulţumesc, domnule, murmură văzând că eu mă îndrept spre uşă fără să aştept restul.

Deşi premeditasem totul, m-am comportat cu dezinvoltură: m-am întors brusc şi i-am spus:

— Vrei să-mi citeşti biletul ăsta?

Luă hârtia în mână şi răspunse înclinând capul:

— Da, domnule... cu plăcere, domnule.

Şi aruncă o privire pe bilet. Paloarea se aşternu pe chipul lui imberb, ştergându-i zâmbetul de copil.

— Ei, pot şi eu să ştiu despre ce e vorba?

— Vai, domnule! exclamă cu ochii înspăimântaţi. Vai, domnule!

M-am întrebat dacă nu înnebunise subit.

— Termină odată! am strigat. Ce scrie?

Chinezul mâzgăli ceva pe-o hârtie şi mi-o dădu. Un fior de gheaţă îmi trecu prin şira spinării; pe bilet scria: „Ai grijă, eşti în pericol de moarte.” Luându-mi măsurile de precauţie, ca-ntotdeauna când eram în situaţii primejdioase, am căutat un hotel în care să dorm. Obiceiul de a numi „hotel” orice dărăpănătură, vine de la faptul că într-un fel sau altul, trebuie să-i spui cumva; tot aşa de bine

s-ar fi putut numi „cocină”. Dar, în fine, trecuseră câteva zile de când puţin îmi păsa de confort. În noaptea aceea am dormit foarte prost: am avut coşmaruri. Dimineaţa m-am sculat târziu. Mi-am făcut gimnastica şi duşul şi pe urmă m-am dus la o cafenea să iau micul dejun. După ce-am mâncat, am răsfoit ziarele. Moartea Suzanei începea să treacă pe planul al doilea.

Într-un ziar, i se dedicau doar două rânduri care nu spuneau nimic nou. Am îndoit ziarul şi am sunat-o pe Alicia. Probabil că telefonul a sculat-o din pat, fiindcă la „Bună, frumoaso!” al meu, mi-a răspuns cu un somnoros:

— Ah! Tu eşti? Nu ştiai că mă deranjezi la ora asta?

— Ei, hai, morocănoaso! Oare totdeauna te trezeşti aşa de bine dispusă!?!

— Eşti un încrezut, mi-a spus ea, trezindu-se de-a binelea. Dacă n-aş fi...

Am întrerupt-o:

— Cum a fost cu sticleţii?

— Oho! a exclamat ea la celălalt capăt al firului, au fost foarte politicoşi. La început au ţinut-o într-una că te-am ajutat să fugi; pe urmă şi-au cerut scuze, spunând că totul se datora unei greşeli provocată de o confuzie de moment. Bineînţeles, adăugă râzând cu maliţiozitatea ei caracteristică, că asta nu i-a împiedicat să pună pe unul să mă urmărească. În plus, au întors toate pe dos aici, la mine.

Am zâmbit. Dacă poliţiştii au văzut candoare pe figura de pisicuţă jucăuşă a Aliciei, apoi s-au înşelat amarnic; Alicia n-avea nimic naiv în ea. I-am trimis o sărutare prin telefon şi ea a închis; eu nu. Îmi trecuse prin minte o idee năstruşnică. Se auzi imediat un al doilea „clic”; deci nu mă înşelasem: poliţia pusese telefonul Aliciei sub observaţie. Am aruncat receptorul şi am ieşit repede în stradă.

Am făcut semn primului taxi şi m-am urcat în el. Era clar că peste un minut, locul de unde telefonasem va fi împânzit

de poliţişti. Aşezat pe locul din spate, am rămas câteva minute cufundat în propriile mele gânduri.

— Unde doreşte domnul să meargă?

Şoferul era tânăr, dar avea vocea groasă, aproape la fel de groasă ca a mea. Am văzut în clipa aceea că se uita la mine prin oglinda retrovizoare. Chiar dacă m-a recunoscut, n-a lăsat să se vadă.

— Domnul nu mi-a spus unde merge, repetă el.

— Nu sunt de-aici, i-am spus, încercând să imit accentul cântat al celor din provincia Oriente. Mă plimb prin oraş şi azi aş vrea să văd Havana Veche.

Era o poveste răsuflată. Nu i-am spus-o cu scopul ca el să mă creadă şi probabil că nici nu m-a crezut. A dat din umeri şi a întors maşina, îndreptându-se spre partea veche a oraşului. În câteva ore am străbătut tot cartierul, dar s-a adeverit ceea ce bănuisem eu: n-am văzut nici un scamator. De obicei, aceştia ieşeau pe străzi când se însera.

Pe vremea când se petreceau toate acestea, Havana Veche era un cartier plin de contraste. Era în el un amestec ciudat de vechi şi modern, de opulenţă şi sărăcie.

Pe la ora două, am luat masa de prânz împreună cu şoferul. Lăsa să se înţeleagă, din discuţie, că mă crede un excentric. Dar eu ştiam că mă recunoscuse. Când i-am spus-o, mi-a răspuns zâmbind:

— Nu mă interesează cine sunteţi; dacă-mi spuneţi că vă cheamă Domnul X, pentru mine sunteţi Domnul X. Eu sunt şofer de taxi şi din asta trăiesc. Oricine îmi plăteşte cursa pe care o fac, e pentru mine un om corect.

— Excelentă filozofie, am spus încet.

— Spuneţi-i cum vreţi, urmă şoferul. Eu ştiu una şi bună: că doi pesos şi cu alţi doi, fac patru.

Ridică nasul din farfurie şi zâmbi vesel:

— Ştiţi ceva? Dacă m-aş apuca să-mi aleg clienţii, aş muri

de foame.

Probabil că avea dreptate într-un oraş atât de corupt ca acesta în care trăiam.

Cam pe la şapte seara, ne-am oprit pentru a treia oară în Parcul Cristo. Până atunci, norocul nu ne surâsese, deşi văzusem diverşi saltimbanci prin alte părţi ale cartierului. Fără prea mult entuziasm, m-am dat jos din maşină şi m-am îndreptat spre un grup de persoane care se înghesuiau în jurul statuii poetului Placido[4]. În mijlocul cercului pe care-l formase mulţimea, se aflau doi oameni îmbrăcaţi foarte caraghios. Cel mai înalt purta un halat lung de mătase. Cel mai mic avea pe cap un fel de turban oriental şi era îmbrăcat - credea el - ca indienii. Chiar în momentul acela, stârpitura invita publicul să se apropie.

— Veniţi, domnilor, veniţi! strigă, lungind caraghios vorbele.

— Veniţi să-l vedeţi şi să-l admiraţi pe marele magician oriental Cagliostro.

Inima îmi sări în piept. Doar o singură dată în viaţă puteţi admira un asemenea spectacol!

Publicul se strânse şi mai mult în jurul lor. Nu se putea spune că tâlharii dracului nu erau îndemânatici. L-am studiat cu atenţie pe Cagliostro. Era un bărbat care trecuse de treizeci şi cinci de ani, dar probabil că n-ajunsese încă la patruzeci. Era înalt şi puţin burtos, iar gâtul lui umflat mă făcu să cred că sub halatul lui se ascundea un corp muşchiulos. Când publicul se apropie, Cagliostro, cu un gest teatral, îi porunci limbricului să tacă şi începu să facă tot felul de scamatorii, vechi de când lumea, dar, cu toate acestea, de mare efect. În realitate, se mişca curat şi lucra impecabil. Mişcându-şi mâinile cu o iuţeală drăcească, făcea să apară şi să dispară tot felul de bazaconii, în faţa ochilor curioşi ai mulţimii. Apoi m-am uitat şi la tovarăşul

---

[4] Diego Gabriel de la Concepción Valdés (18.03.1809-28.06.1844)

lui. Pe-ăsta, da, merita să-l vezi! Şi el „învârtea” ceva cu mâinile, numai că era ceva mult mai folositor. M-am strecurat cu grijă, ca s-ajung mai aproape. Toţi indivizii care se apropiau de el aveau pleoape şi pupile specifice drogaţilor.

Prima parte a spectacolului se termină şi piticul începu să anunţe ceea ce el numea „punctul culminant”. În timp ce perora, lăsă să-i scape o aluzie la „cutia milelor”, fapt care avu „darul”, puţin rentabil pentru afacerea lor, de a-i îndepărta pe unii dintre curioşii care socoteau că văzuseră destul pentru cât plătiseră. Piticul, cu un zâmbet ironic, din care nu lipsea şi şmecheria, striga cât îl ţinea gura: „Nu plecaţi, domnilor, nu plecaţi, contribuiţi la înflorirea artei cubaneze, contribuiţi, domnilor.”

Ori că piticul i-a convins, ori că îi interesa cu adevărat, numărul celor care au luat-o la sănătoasa n-a fost mare, şi ultimul „act” a început.

Piticul s-a înălţat pe vârful picioarelor ca să-şi domine mai bine auditoriul, a arborat zâmbetul lui cel mai candid posibil şi a întrebat cu dezinvoltură:

— Printre domnii aici de faţă este cineva care ne-ar putea ajuta cu o hârtie de cinci pesos?

Eu am zâmbit. Oamenii cinstiţi se priveau unii pe alţii bănuitori. Piticul nu se lăsa:

— Da’ nu se poate domnilor!... Printre atâţia domni, nu e nici unul care să aibă cinci pesos pentru a ne ajuta să ne prezentăm numărul nostru? şi zâmbea dulce. Când vom termina, bineînţeles că o să vi-i dăm înapoi împreună cu mulţumirile noastre cele mai călduroase.

Şi fără a abandona zâmbetul lui cinic, insistă:

— Dumneavoastră? Poate dumneavoastră?... Arăta cu degetul când pe unul când pe altul, dar toţi rămâneau indiferenţi. Aha! exclamă deodată entuziasmat, iată un domn care are încredere în capacităţile noastre artistice. La

o parte, vă rog! Lăsaţi-l să treacă, vă rog!

Sărea în ochi că respectivul „domn” era omul lor. Dacă terchea-berchea ăla ar fi avut cinci pesos, probabil că s-ar fi dus în goana mare la prima frizerie ca să scape de blana care-i invadase ceafa.

Tipul dădu hârtia de cinci pesos şi piticul o arătă publicului. Apoi i-o trecu lui Cagliostro.

Cagliostro făcu la început câteva „pase”; hârtia pletosului domn dispăru şi apăru ba din mâneca lui, ba din buzunar, ba din gură. Apoi, „magicianul oriental” făcu atent publicul să nu piardă nici un amănunt. Pe o măsuţă, pe lângă alte obiecte pe care le folosea Cagliostro, se afla şi o maşină obişnuită de tocat carne. Hârtia de cinci pesos căzu, în aparenţă, în maşina de tocat. Imediat piticul începu să învârte de mânerul ei. Din mijlocul spectatorilor stupefiaţi se ridică un strigăt de neîncredere. Tipul care-i „ajutase” cu cei cinci pesos „tocătură” schiţă un gest de protest, care se pierdu apoi într-un surâs de-o indiferenţă olimpiană. Între timp, mânerul se-nvârtea mereu. Abia atunci mi-a venit şi mie rândul să gust spectacolul. Lângă pitic stătea un negrişor mititel, care urmărise cu aviditate toate mişcările presupusului magician. Căpşorul lui de copil încerca să pătrundă secretul iluzionistului. Dar când văzu că banii erau pe punctul să se transforme în tocătură, ca o bucată de carne oarecare, se agăţă de mâna piticului ţipând:

— Ei! Ce faţi nene?

— Păi, nu vezi, băieţaş? Toc cinci pesos, răspunse piticul zâmbind amabil în timp ce pe furiş îi dădu un cot.

— Eşti nebun, nene?! protestă puştiulică ca şi cum banii erau ai lui. Să toci atâţia bani!!!

— La o parte, drace! spuse piticul printre dinţi. Când te-oi pocni odată!...

Ploua cu coate şi faţa piticului era roşie de furie, dar băieţelul nu dădea drumul mâinii. Şi-atunci începu o

bulucească care provocă ilaritatea publicului; punctul „culminant”' al programului degenerase într-o comedie. În acel moment, piticul comise o eroare tragică. În dorinţa lui de a se elibera de micul intrus, îi dădu un brânci tocmai când acesta băga mâna în maşina de tocat. Băiatul, pierzându-şi echilibrul, smunci hârtia şi căzu; de-acolo, de jos, începu s-o fluture triumfător arătând-o tuturor. Râsul încetă. Publicul rămase uluit câteva secunde, apoi dădu frâu liber ilarităţii pe care şi-o stăpânise până atunci. Ceea ce băiatul le arăta, nu era altceva decât o bucată de hârtie de ziar. Cagliostro se apropie cu intenţia de a-l lovi, dar câţiva oameni interveniră şi trebui să dea înapoi. Nebun de furie, îi făcu un semn piticului, care deja strânsese toate marafeturile într-o boccea, şi amândoi se îndepărtară, urmăriţi de batjocura mulţimii.

În colţ, la biserică, s-au oprit. Am traversat strada şi i-am plătit lui Jacinto - aşa-l chema pe şoferul taxiului. De-acolo, l-am văzut pe Cagliostro dându-i piticului halatul făcut ghem; apoi o luă pe strada Villegas, în timp ce tovarăşul lui o porni pe Strada Cristo spre chei. I-am mulţumit lui Jacinto şi m-am luat după Cagliostro.

ŞASE-DEŞTE

Cagliostro merse drept pe Villegas până în strada Obispo şi acolo o coti spre centrul oraşului. Mergea încet şi cu un aer atât de modest, încât putea fi luat drept cel mai inofensiv cetăţean. La librăria „Cultural”, trecu pe trotuarul de vis-à-vis, traversă strada şi se opri în părculeţul Albear. În timp ce el îşi aprindea o ţigară, eu m-am prefăcut că mă uit la cărţile expuse în vitrină de la „Minerva”. Apoi traversă Monserrate şi merse în continuare până în Parcul Central,

plin de lume. Mi-am şters transpiraţia cu batista şi m-am uitat la ceas. Era opt şi un sfert. Era îngrozitor de cald şi atmosfera încărcată anunţa ploaie.

Puţin mai încolo, Cagliostro, se opri şi se uită înapoi; anticipându-i gestul, m-am aplecat repede să-mi leg şiretul de la un pantof, sprijinindu-mă de un automobil parcat în faţa Teatrului Naţional. Aruncă ţigara şi o luă mai departe pe strada San Rafael. Traficul „frumuseţilor” pe această stradă nu încetase. Era un continuu du-te-vino care ar fi smuls exclamaţii de admiraţie şi celor mai exigenţi cunoscători. Dacă iluzionistul era unul din aceştia, n-am ştiut-o niciodată, dar se opri un timp, aprobând sau dezaprobând cu capul, după care intră la „Cinecito”. Am intrat şi eu după el. În sală era întuneric. Rula un film de desene animate cu Donald Răţoiul; în afară de ecran nu se vedea nimic. Eram ca orb. Ca să nu-l scap, m-am aşezat în ultimul rând. Peste câteva minute, când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, m-am uitat în jur. În sală erau puţine persoane, şi nici una nu aducea cu Cagliostro. Am trecut printre rânduri cu indiferenţă, prefăcându-mă că sunt în căutarea unui loc; dar nu l-am văzut pe Cagliostro. Mi-am muşcat buzele gânditor. Era imposibil să-şi fi dat seama că-l urmăresc, numai dacă, fără să vreau, nu făcusem vreo greşeală. Şi cu toate acestea, îmi scăpase.

L-am înjurat în gând. Mai mult ca sigur că profitase de orbirea mea momentană, ca s-o întindă. Prostu’ de mine! Căci n-avea nevoie de prea multă inteligenţă ca să intre pe-o uşă şi să iasă pe-alta, în timp ce eu aşteptam - dobitocul! - să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Şi cum eu nu sunt foarte inteligent, fleacul ăsta nu-mi venise în minte!!

Tocmai când mă pregăteam să ies din cinema, am văzut un bărbat ieşind din W.C. Nu era Cagliostro, dar n-am vrut să plec până nu arunc o privire şi pe-acolo. Bombănind, am deschis uşa. Înăuntru, doi tipi stăteau de vorbă; unul din ei

era iluzionistul ambulant. Şi-a întrerupt conversaţia şi m-a fixat furibund. Eu m-am îndreptat imperturbabil spre chiuvetă; în timp ce mă spălam pe mâini, m-am uitat pe furiş în oglindă. Interlocutorul lui Cagliostro îi dădu ceva şi ieşi din toaletă; m-am şters pe mâini şi am ieşit şi eu, fără să mă uit înapoi. Afară, m-am aşezat astfel încât să ţin uşa permanent sub observaţie. Lumea intra şi ieşea, doar Cagliostro rămânea înăuntru. Era clar că banditul făcea trafic cu „iarbă". După vreo douăzeci de minute, ieşi din W.C., cu o ţigară aprinsă în gură.

Mi-am dat seama că-şi terminase „afacerile" acolo şi m-am hotărât să ies înaintea lui. A fost o idee bună, fiindcă pe Cagliostro îl durea în cot de desenele animate. Ascuns după zidul clădirii de peste drum, l-am văzut pe Cagliostro îndreptându-se spre strada Consulado. Prudent, l-am lăsat să se distanţeze şi pe urmă m-am luat după el.

În colţul străzii Ànimas se întoarse şi se uită pe furiş în urmă ca să vadă dacă nu-l urmăreşte cineva. Eu m-am oprit şi am început să vorbesc cu un individ care trecea pe lângă mine. Bineînţeles că l-am întrebat o prostie, dar mă prefăceam că discutăm împreună ceva foarte nostim. Şi când Cagliostro dispăru după colţ, l-am lăsat pe cetăţean cu vorba-n gură şi am luat-o pe Ànimas. Dincolo de „American Club", intră într-un bar. Ascuns după o coloană la Pálacio de Bellas Artes, l-am văzut ieşind după vreo cinci minute, mâncând un sandviş. Dacă ştia că-l urmăresc, era un adevărat geniu de prefăcătorie. Delectându-se cu sandvişul, merse în continuare pe Empedrado şi apoi dădu colţul pe strada Aguacate. Am început să mă impacientez; ajunsesem să cred că tâlharul mă descoperise şi-şi bătea joc de mine.

Începură să cadă stropi mici de ploaie; erau ca un fel de preludiu al potopului pe care-l prevestea vântul ce începuse să bată. Am înjurat în barbă; dacă blestematul ăsta de

plimbăreţ nu se hotăra să arunce ancora într-un loc, o să ne ude pe-amândoi până la piele. Din fericire, n-a fost aşa. Pe strada Tejadillo, exact când începu ploaia torenţială, Cagliostro deschise uşa unei case şi intră. Peste două minute, sub aversa de ploaie, am început să-mi încerc şperaclurile la uşă. N-a fost greu să-l găsesc pe cel potrivit. Uşa s-a deschis şi am văzut o scară. Am urcat până la primul palier şi m-am oprit să ascult. Am urcat în continuare şi am ajuns într-un coridor vag luminat de-un bec chior care atârna de tavan. Am mers pe coridor în vârful picioarelor. Toate camerele erau în întuneric. La capăt, se făcea alt coridor cu alte camere. Într-una din ele, nişte persoane vorbeau. Mi-am aţintit urechea, dar prin pereţi nu se-auzea decât o bolboroseală. M-am gândit o clipă ce să fac. Cagliostro intrase în una din camere şi asta era singura care dădea semne că ar fi ocupată. Am hotărât să risc. Am scos pistolul, am verificat dacă e încărcat şi m-am năpustit în uşă... Cagliostro era acolo.

Mă privi cu spaimă; părea un animal încolţit. Tovarăşul lui, în schimb, era mai calm, deşi mi-am dat seama că era un calm superficial.

I-am somat să pună mâinile pe masă, dar Cagliostro mă înjură şi se năpusti asupra mea ca un taur. M-am dat la o parte şi i-am dat o lovitură puternică în ceafă cu pistolul. Corpul lui se prăbuşi greoi la podea. Nici celălalt tip nu-şi pierdu vremea; băga mâna în sertarul mesei, dar... nu putu s-o scoată. Cu genunchiul am împins repede sertarul şi i-am prins mâna în marginile lui tăioase. Apoi l-am pocnit peste faţă cu latul pistolului. Ochii-i sticleau furioşi; înjurând, îşi trase afară mâna zdrobită. Pe ultima falangă a degetului mic avea o crestătură. Era Şase-Deşte.

L-am apucat de guler şi l-am obligat să se rezeme de perete ca să-l percheziţionez. N-am găsit nici o armă. Am scos-o pe cea din sertar şi am băgat-o în buzunar. Apoi m-

am aşezat şi i-am arătat şi lui un scaun. Era complet zăpăcit. Scuipă sânge de câteva ori şi apoi îngăimă:

— Cine... cine dracu' eşti?

Îşi strângea tare mâna, cu faţa strâmbată de durere. Nu părea că mă recunoaşte. Hainele-mi erau leoarcă de apă şi mutra mea probabil că i se părea dantescă.

— Eu sunt Ares. Nu-ţi aduci aminte? Nătăfleţul care trebuia să plătească oalele sparte pentru tine.

— Da' de ce mă cauţi? întrebă el. Eu nu ţi-am făcut nimic.

— Adu „Balerina", i-am răspuns, şi-o să mergem să stăm de vorbă la poliţie.

— Aha, m-am prins, spuse el, vrei să mă foloseşti ca să te acoperi pe dumneata, da' n-o să-ţi meargă. Dacă mă-nfunzi, te-nfund şi eu, Ares. Te-nfund în noroi şi te-neci odată cu mine. Eu sunt doar hoţ, dar dumneata eşti criminal.

— Termină cu comedia asta, Şase-Deşte! Nu ţi-ai ales bine omul! Tu ai omorât-o pe individă, hai, mărturiseşte-o!

Scuipă din nou în scârbă.

— Doi bani nu dau pe ce spui, bombăni. Eu ştiu că dumneata eşti asasinul. Te-am văzut.

— Cum m-ai văzut?

— Adică... se bâlbâi el, erai în camera moartei când am venit eu.

În clipa aceea îmi veni o idee; era posibil ca Şase-Deşte să spună adevărul. Eu am intrat în casă la ora nouă şi trecuse mai mult de-o oră de când Suzana murise. Şi dacă Şase-Deşte era asasinul, ce dracu' mai căuta în casă la un ceas după ce-o omorâse? Deci, cineva mă trăsese pe sfoară. Dar cine? Senatorul? Padua? Rameral?

L-am fixat gânditor.

— Dacă n-ai omorât-o tu, atunci de ce m-ai lovit în cap? l-am întrebat.

— Păi eu credeam că dumneata eşti criminalul şi vroiam

să te acuze şi de furt. În felul ăsta, mi-ar fi fost mai uşor să vând tabloul şi bijuteriile.

— Imbecilule! exclamai eu. Nu-ţi dai seama că era greu ca poliţia să mă considere autorul furtului dacă nu găsea asupra mea obiectele furate!

Şase-Deşte zâmbi dispreţuitor.

— Păi tocma' de-aia am mâzgălit pereţii cu degetele dumitale şi i-am chemat pe sticleţi când am socotit eu că dumneata plecaseşi de-acolo, Ares. Ei, şi-apoi, nu te-am lovit chiar aşa de tare, adăugă cu cinism.

Am simţit dorinţa să-l felicit din inimă: dacă pungaşu' naibii era în stare să născocească asemenea minciuni într-un moment ca ăsta, trebuie să aibă un cap bine mobilat şi o fantezie bogată.

Cagliostro scoase un mârâit de jos. I-am aruncat o privire; se răsucea, dar nu putea încă să se ridice.

— Foarte bine, Şase-Deşte, ai fost mare! Acum e rândul meu; caută tabloul şi hai să mergem.

Faţa i se strâmbă de furie şi de durere. Apoi îşi muşcă buzele.

— Îţi propun un târg, Ares, spuse, scrutându-mă cu o privire rapidă. Îţi dau „Balerina" dacă mă laşi să plec. Gândeşte-te bine, nu câştigi nimic dacă mă dai pe mâna poliţiei.

Am zâmbit. Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat din nou spre podea. Cagliostro îşi schimbase poziţia; acum zăcea crăcănat cu faţa-n sus. Am aruncat chibritul pe jos şi am dat afară fumul pe care-l trăsesem.

— Unde e tabloul?

— Ştiam eu c-o să accepţi, Ares, exclamă zâmbind entuziasmat. Dumneata şi cu mine suntem o apă şi-un pământ.

Pocni din degete, dar abia îşi stăpâni un gest de durere.

— Gologanii! Asta mişcă cerul şi pământul.

Se ridică în picioare, se duse spre dulăpiorul rezemat de perete şi începu să scoată lucrurile care erau aşezate pe-al treilea raft. De la locul meu, l-am văzut mocăindu-se un moment cu un vas greu în mână.

— Asta ar fi ultima prostie pe care-ai face-o în viaţa ta, Şase-Deşte.

Ridică privirea; avertismentul meu îl făcuse să zâmbească... Apoi scoase raftul şi-l întoarse. Tabloul era lipit de lemn cu hârtie adezivă. O dezlipi şi se îndreptă spre mine. Ochii îi străluceau cu o intensitate neobişnuită.

— Uite-o! Aruncă-ţi o privire!

— Fă-o sul! i-am poruncit fără să mă uit.

— Veşnic prevăzător, Ares!?!

Era ceva ciudat aici; parcă nu-i părea rău că renunţă la tablou. Îl făcu un sul mic şi mi-l dădu zâmbind.

— L-am băgat în buzunarul hainei şi m-am uitat la Cagliostro care mormăia ceva incoerent şi încerca să se îndrepte.

M-am ridicat în picioare ca să-l mai ating o dată. dar n-a fost nevoie; căzu din nou pe spate, leşinând probabil de efort.

Şase-Deşte se uită la el cu dispreţ.

— Dobitocul! spuse încet.

Îşi ridică privirea şi zâmbi:

— Şi fiindcă veni vorba, Ares, cine ţi-a spus că dacă-l urmăreşti pe el o să dai de mine?

— O să afli în curând, i-am răspuns. O să mergem amândoi să-l vedem.

— Trebuia să-mi închipui de la-nceput, se plânse el. Aici e mâna lui Butler.

— Închide pliscu’ şi mişcă-te, Şase-Deşte! Vorbeşti cam mult.

A ridicat din umeri şi s-a îndreptat spre uşă.

— Butler te-a dus de nas Ares, ca şi pe mine, spuse fără

să se întoarcă. Pe el nu-l interesează „Balerina”. Umblă după Urna Sacră.

— Cum...? Ce-i...? dar n-am apucat să spun mai mult. Braţul lui Şase-Deşte se mişcă fulgerător şi încăperea se cufundă în întuneric.

Imediat am simţit că două mâini se agăţau de picioarele mele. N-am putut să-mi menţin echilibrul şi, căzând, mi-a scăpat o împuşcătură, dar pistolul nu-mi căzu din mână. Împuşcătura lăsă o dâră de lumină în întuneric.

Degetele lui Cagliostro păreau nişte cange. De la picioare înaintară rapid spre gâtul meu. Parcă vedea în bezna de nepătruns a camerei. Probabil că în timp ce făcea pe leşinatul, ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Am început să nu mai am aer. Pipăind, i-am căutat capul şi ridicând pistolul ca pe-un ciocan, l-am lovit în tâmplă. Degetele lui îşi slăbiră strânsoarea ca de cleşte; apoi corpul i se muie şi căzu la pământ.

Eram aproape sufocat; am încercat să-mi revin, gâfâind câteva secunde. Apoi, m-am ridicat în picioare şi am aprins lumina. Şase-Deşte dispăruse.

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l urmăresc. Am proptit un scaun în uşă şi m-am aplecat să mă uit la Cagliostro. De deasupra urechii stângi, îi curgea un firişor de sânge. Doar pielea capului îi crăpase; nu-i fracturasem craniul. Respiraţia-i era înceată şi stinsă, dar mi-am zis că n-o să moară Cagliostro din asta.

Ultimele cuvinte pe care le spusese Şase-Deşte îmi rămăseseră întipărite în minte. M-am apucat deci să scotocesc metodic camera. Am găsit multe lucruri, printre care şi nişte pachete cu ţigări de marijuana[5] şi o cantitate

[5] Marijuana este un amestec verde, maro sau gri din frunzele, tulpinile, seminţele şi florile uscate ale cânepei indiene (Cannabis sativa indica) şi are aspect de tutun verzui tăiat foarte fin. Fiecare tip de marihuana conţine THC (tetrahidrocanabinol), principalele substanţe psihoactive ale acestor produse vegetale.

de pulbere albă, probabil cocaină sau heroină, dar nici gând să dau de vreo urnă sau de ceva care să aducă a urnă.

BĂTAIA

Când am ieşit, coridorul era pustiu. Tărăboiul din vizuina lui Şase-Deşte nu răzbătuse afară; poate că cei care locuiau în cocioaba aia nenorocită erau de teapa lui Şase-Deşte şi a tovarăşului lui (şi deci le era teamă să cheme poliţia), sau poate că toată casa era nelocuită.

La lumina chioară a lămpii de pe scară, m-am uitat la ceas. Limbile lui arătau unu fără două minute. Am coborât ultimele trepte şi, imprudent, am pus mâna pe clanţă, deschizând uşa. Pe trotuarul de vis-à-vis, exact în faţa mea, cu revolverul în mână, se afla Şase-Deşte; mă ochi şi trase drept în mine. Zgomotul sec al împuşcăturii se confundă cu cel al unui tunet.

Am văzut flăcăruia albastră a focului de revolver şi m-am tras, ghemuindu-mă, într-o parte. Am scos pistolul şi am tras din poziţia incomodă în care stăteam. Dar alte două împuşcături ale lui smulseră câteva aşchii din tocul uşii. Am trântit uşa repede şi am urcat pe scară.

Am străbătut în goană casa, căutând altă ieşire, dar n-am mai găsit niciuna. La capătul coridorului care dădea spre scară, era un geam; l-am deschis. Ploaia se domolise. Un zid destul de înalt despărţea parterul casei de curtea clădirii vecine. Nu părea greu să sar pe-acolo. Am calculat că picioarele mi-ar ajunge uşor până la zid; dar mă nelinişteau numai întunericul şi zidul alunecos, umezit de ploaie. Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am agăţat de pervazul geamului şi m-am lăsat în jos, pipăind cu picioarele partea de sus a zidului. Era lată. Am mers pe el, sprijinindu-mă de

peretele clădirii. Când am ajuns în dreptul curţii vecine, mi-am dat drumul şi, agăţat de zid, m-am uitat în jos; bezna nopţii făcea să mi se pară o prăpastie fără fund cei trei metri care mai erau până la pământ. Ploaia aproape că se oprise. Mâinile începură să-mi alunece şi, pentru o clipă, respiraţia mi s-a oprit; apoi mi-am dat drumul la întâmplare în noaptea pustie şi umedă. Momentul de maximă tensiune a fost când am ajuns jos, pe pământ; simţeam nişte cârcei groaznici în tălpi şi imediat o durere puternică îmi străbătu tot corpul. Şi totuşi am avut putere să mai zâmbesc: dacă Şase-Deşte se mai afla încă în faţa uşii, ştiu că-l aştepta o surpriză straşnică!

Am trecut prin curte şi am ajuns la o poartă închisă pe dinafară cu un lacăt. M-am urcat pe gard şi am cercetat strada: nu era nimeni. Pe urmă am sărit şi am scrutat cu atenţie împrejurimile. Nu l-am văzut pe Şase-Deşte, dar la vreo câţiva metri mai jos, un poliţist îşi făcea rondul, adulmecând ca un copoi.

M-am gândit că-l pusese pe fugă pe Şase-Deşte şi, în concluzie, am şters-o urgent de-acolo. M-am refugiat într-un hotel infect şi mi-am petrecut toată dimineaţa şi o parte din după-amiază reflectând. Până atunci eram mai mult sau mai puţin convins că totul fusese pus la cale de Senator, dar acum mi-era clar că mă înşelasem..., doar dacă între el şi Butler exista totuşi o legătură pe care eu n-o ştiam încă.

Cam pe la trei după-amiază, mi-au sosit hainele pe care le dădusem la curăţat. M-am îmbrăcat şi am ieşit afară. Am învelit „Balerina” într-un ziar şi i-am trimis-o Aliciei prin poştă, recomandat.

Am telefonat apoi la Senator şi am întrebat de domnişoara Ramírez. Mi-a răspuns Senatorul; cu vocea lui tunătoare mă rugă să nu închid:

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse. Poţi veni la mine? Trebuie să discutăm despre o problemă vitală pentru amândoi.

Am surâs. Senatorul îşi bătea joc de mine. Probabil că sesiză rezerva mea, căci adăugă imediat:

— Dacă nu ţi se pare un loc sigur casa mea, spune-mi unde te pot vedea.

— O fi vorba de-a treia scrisoare, nu-i aşa, domnule senator?

— O să vorbim şi despre asta, răspunse el, dar e vorba de ceva mai important, mult mai important...

— Important pentru cine? am întrebat sarcastic.

— Ares, te-avertizez, povestea-i serioasă, nu-i de glumă.

Am început să cred că senatorul nu se preface şi m-am gândit să accept întâlnirea cu el. Era puţin probabil să mă trădeze ştiind că eu am o scrisoare care l-ar fi putut implica într-un scandal.

— Bine, domnule senator, am bombănit, o să vin.

— Te-aştept, Ares, răspunse acesta.

Senatorul locuia într-o reşedinţă luxoasă pe Quinta Avenida în Miramar. Înainte de a mă da jos din taxiul cu care venisem, am inspectat în prealabil locurile. N-am văzut nimic suspect. Am coborât din taxi şi am înaintat cu toate simţurile încordate. În timp ce sunam la intrare, am aruncat o privire neliniştită în jur. Patru tipi se îndreptau spre mine, venind din direcţii opuse şi înaintau în perechi; mutra lor nu-mi plăcu. Nu era nevoie să le cer explicaţii asupra intenţiilor pe care le aveau... Am rupt-o la fugă ca să ajung din nou pe Quinta Avenida. Cei patru se năpustiră după mine ca o haită de câini după un iepure. Poarta de la grilaj era barată şi a trebuit s-o iau spre gazon. Unul din indivizi mă ajunse. M-am oprit brusc şi i-am ars una în barbă; a fost o lovitură puternică care l-a rostogolit pe jos. Dar eram încercuit. Ceilalţi tăbărâră pe mine. Mi-aduc aminte doar de-un lucru: înainte de a-mi pierde cunoştinţa, l-am văzut pe senator surâzând mulţumit în uşă.

Mi-am revenit undeva unde mirosea de-ţi venea greaţă;

duhnea îngrozitor. Mă aflam într-un canal de scurgere, în afara oraşului. Am scuipat sângele pe care-l aveam în gură şi am încercat să mă ridic în noroiul ăla puturos, înjurând ca un birjar. Cineva o să plătească scump pentru ciomăgeala asta, mi-am zis eu. M-am uitat la ceas; era şase fără câteva minute. M-am uitat şi la felul cum arătam şi am înjurat iar; hainele mele erau într-un hal fără hal, iar corpul meu o colecţie ambulantă de vânătăi şi zgârieturi. În clipa aceea, mi-am amintit de zâmbetul batjocoritor al senatorului şi, subit alarmat, am căutat în buzunar scrisorile; şi iar am înjurat. Apoi am râs: era un râs nervos, pe care am încercat să mi-l stăpânesc. Porcii dracului nu se mulţumiseră numai cu scrisorile, îmi luaseră şi portofelul.

Mărunţişul care-mi mai rămăsese abia dacă făcea un peso. Băieţii senatorului „lucraseră” frumos. Deodată am simţit că mă pierd. Am scuipat din nou sânge şi, în timp ce-i înjuram de mamă pentru a nu ştiu câta oară, totul începu să se învârte în jurul meu. Şi-apoi, întunericul mă învălui cu totul... Când am deschis din nou ochii, era întuneric. M-am ridicat cu greu în picioare şi, poticnindu-mă, am reuşit să ies din groapa aia infectă. Un tren înainta zgomotos pe şinele care traversau canalul împuţit; a trecut trepidând pe lângă mine. Am ieşit din canal şi mi-am umplut plămânii cu aerul umed al nopţii.

În depărtare, luminile strălucitoare ale oraşului mi-au arătat încotro trebuia s-o iau. Când am ajuns la luminile acelea, ceasul meu arăta ora nouă.

Taxiul pe care l-am luat nu m-a lăsat departe de casa lui Maqueira. Evitând luminile de pe stradă, am ajuns până la dâmbul de unde se vedea cartierul nenorocit în care locuia şoferul Suzanei. Am stat pe loc câteva minute ca să-mi trag sufletul. M-am rezemat de trunchiul unui pom şi, de-acolo, l-am văzut pe Maqueira discutând aprins cu un băiat. Amândoi gesticulau şi, deşi nu puteam să aud ce spun, era

evident că se certau. Apoi s-au mai potolit. Maqueira scoase ceva din buzunar şi-i dădu băiatului. Din gestul lui se observa clar că, indiferent ce-i dăduse, n-o făcuse de bună voie. Băiatul băgă lucrul respectiv în buzunar, îi întoarse spatele şi o porni spre o stradă care se făcea la câteva case mai jos. Acolo o luă la stânga şi dispăru după colţ.

Maqueira intră. Am coborât dâmbul şi m-am îndreptat spre casa lui.

Când mă văzu în uşă, sări în sus din fotoliul murdar în care stătea. Vânătăile mele îl lăsară cu gura căscată.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Dar ce vi s-a întâmplat?

— Băieţii senatorului m-au scos puţin la plimbare, i-am răspuns, prăbuşindu-mă pe un scaun.

Maqueira fluieră.

— Da’ ştiu că v-au aranjat...! spuse cu milă. Dar nu vă puteţi plânge, totuşi, că sunteţi un om fără noroc. Cum aţi reuşit să scăpaţi din magazinul lui Rameral? Vă mărturisesc sincer, n-am crezut că mai aveţi vreo posibilitate de-a scăpa.

— Nici eu n-am crezut, Maqueira, am admis, dar îmi place să încerc imposibilul.

— Ştiu. Sunteţi omul surprizelor.

I-am mulţumit pentru compliment cu un zâmbet.

— Aş putea să mă curăţ puţin, aici, la dumneata? am întrebat.

— Cum să nu! Vă rog să dispuneţi de puţinul pe care-l am ca şi cum ar fi al dumneavoastră. Apoi se întoarse şi strigă: Ángela!... Ángela!

Nevastă-sa apăru în uşă; ca şi data trecută, un plod era agăţat de fusta ei.

— Ce vrei? întrebă acră. Ţi-am mai spus să nu strigi atâta.

Abia atunci mă văzu şi spuse:

— Bună seara, domnule Ares.

— Iartă-mă, femeie, se scuză Maqueira, dar tu ştii că aşa mi-e felul, să strig. Domnul Ares ar vrea să se cureţe puţin. Poate-i pregăteşti o baie şi ceva de mâncat.

— Ceva de mâncat? întrebă ea cu un accent de reproş. Şi ce-o să-i dăm, mă rog, domnului Ares? Din fiertura din care am mâncat noi...?

Maqueira o fulgeră cu privirea. Eu mă simţeam stânjenit şi am bombănit o scuză faţă de nevasta lui Maqueira. După ce femeia plecă, acesta îmi spuse:

— Vă rog s-o iertaţi pe Ángela. Munceşte prea mult. Când ne-am căsătorit nu era aşa, dar greutăţile au acrit-o.

— N-am ce să iert, i-am răspuns, toţi avem momentele noastre de enervare. Şi motive nu lipsesc niciodată.

Pe la ora zece şi jumătate am plecat împreună cu Maqueira. Eram îmbrăcat cu nişte haine de-ale lui, care-mi erau mari.

— Încotro? mă întrebă Maqueira.

— Bineînţeles să-l vizităm pe senator.

— Ceee...? Nu credeţi că întindeţi prea mult coarda, domnule Ares?

— Poate, am admis eu, dar îi datorez această vizită.

Maqueira porni maşina şi nu mai scoase o vorbă până n-am ajuns acasă la senator.

— Aveţi grijă, domnule Ares, mi-a recomandat atunci, sunteţi foarte impulsiv.

Am zâmbit, în clipa aceea mă gândeam ce mutră o să facă senatorul când servitorul o să-i spună că sunt la uşă.

SERVITOAREA SUZANEI

— Domnul senator mă aşteaptă, i-am spus servitorului

care veni să-mi deschidă când am sunat. Sunt Ares.

După cinci minute, senatorul, în halat şi papuci, intră în hol.

— Îmi pare rău c-am ajuns târziu, domnule senator, am spus eu. Un mic accident m-a împiedicat să ajung la ora fixată.

Senatorul se încruntă. Probabil că în clipa aceea îşi aduse aminte de originea lui de ţăran:

— Ares, eşti ca măraru-n ciorbă, devii din ce în ce mai sâcâitor, bodogăni el; şi deodată, cu un gest de scamator, în mâna lui ca o labă apăru un mic pistol: Încăpăţânarea dumitale, ameninţă ridicând receptorul, o să te facă să dormi la poliţie în noaptea asta.

Am zâmbit dispreţuitor.

— Da, exact, foarte bine, am spus, chemaţi poliţia, domnule senator. Scandalul o să fie şi mai mare. Şi chiar de-ar fi s-ajung în iad, am de gând să vă bag până-n gât în treaba asta împuţită şi o să mai ajungeţi senator la pastele cailor!

Puse receptorul în furcă şi spuse:

— La urma urmelor, ce vrei, Ares? şi se apropie, privându-mă întrebător.

— Mai întâi, să nu mă mai ameninţaţi cu porcăria asta, i-am spus, dându-i una peste mână.

Micul pistol scăpă din mâna lui şi căzu pe un divan. Încercă să se repeadă la el, dar eu i-am pus piedică şi căzu lat pe covor. I-am luat pistolul şi l-am băgat în buzunar.

— Angajaţii dumneavoastră mi-au furat Luger-ul; când o să mi-l dea înapoi, o să vă dau şi eu pistolul dumneavoastră.

L-am ajutat să se ridice în picioare şi l-am împins pe divan.

— Îmi datoraţi cinci sute şaptezeci şi cinci de pesos pe care-i aveam în portofel; pe lângă scrisori, bineînţeles.

— Scrisorile îmi aparţineau, răspunse înfuriat. Dumneata nu ai respectat înţelegerea noastră şi m-am văzut obligat să recurg la alte mijloace. Te-am avertizat de la început de-asta.

— N-am avut nici o înţelegere cu dumneavoastră, am rectificat eu. Înţelegerea mea a fost cu fiica dumneavoastră. Apropo, ea unde-i?

— E la ţară, cu maică-sa. Dar asta nu te priveşte, adăugă, încercând să se ridice.

— Foarte bine; asta nu mă priveşte. Dar scrisorile şi banii mă privesc. Unde sunt?

— Le-am ars, Ares, spuse senatorul încet, râzând batjocoritor.

— Aţi ars nişte scrisori care nu erau ale dumneavoastră? l-am întrebat, înşfăcându-l de halat şi zgâlţâindu-l.

— Cum nu erau ale mele? spuse. Ce tot vorbeşti? Doar ţi-am plătit pentru ele.

— Să ne-nţelegem, domnule senator. Pe lângă scrisoarea dumneavoastră, mai aveam şi altele în buzunar. Mi le-au furat şi pe-astea. Angajaţii dumneavoastră nu v-au predat toate scrisorile, pistolul şi banii mei?

— Nu le mai spune „angajaţii” mei, protestă el, eu nu-i cunosc; o persoană care mi-e obligată i-a angajat. Ei mi-au dat doar scrisoarea mea.

Mi-a scăpat un şuierat. Părea sincer.

— Câţi bani ţi-au furat, Ares?

— Cinci sute şaptezeci şi cinci de pesos, am bodogănit eu.

Senatorul se îndreptă spre dormitor şi se întoarse peste câteva momente cu şase hârtii de o sută în mână.

— Ia-i, Ares. Dumneata mă cam plictiseşti. Sper că acum o să pleci, spuse întorcându-mi spatele.

— Un moment, domnule senator, un moment; trebuie să vă întreb ceva.

Se întoarse exasperat.

— Oare când o să te cari de-aici, Ares?

— Unde vă aflaţi în seara când a fost omorâtă Suzana, între şapte şi jumătate şi opt şi jumătate? l-am întrebat.

— Offf! ridică din umeri şi se îndreptă spre dormitor. Noapte bună, Ares, a mai spus şi ieşi din cameră.

L-am imitat; am dat şi eu din umeri şi am zâmbit. Apoi am ieşit din casă.

A doua zi dimineaţa, când am bătut la uşa servitoarei Suzanei, o bătrână despletită, cu o faţă ursuză, apăru în prag.

— Ce doriţi? întrebă ea în timp ce căsca.

Am dat-o uşor la o parte şi am intrat hotărât în cameră. Ea bombăni ceva incoerent. M-am răstit la ea să tacă, apoi i-am făcut semn să se aşeze: era moartă de frică.

— De ce ai minţit la poliţie, bunico?

Începu să gâfâie.

— Vă înşelaţi, domnule, se bâlbâi ea.

Am zâmbit.

— Bine, să zicem că n-ai minţit, am admis eu, dar ai ascuns o parte din adevăr. Cine a fost ultima persoană care a fost la Suzana în seara aceea?

Buzele i se mişcară convulsiv.

— Nu ştiu despre ce-mi vorbiţi.

Am privit-o cu dispreţ.

— Şantajul e o treabă tare urâtă, bunico.

Părea că se mai liniştise. Acum mă privea ea cu dispreţ.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, repetă cu încăpăţânare.

Începea să mă exaspereze. Ochii îmi străluceau de furie. Probabil că avea vârsta bunicii mele. Refuzăm să admit că în capul acela cărunt, albit de ani, se ascundea atâta perversitate. M-am stăpânit să n-o înjur. Poate că veninul era în mine, şi nu în ceilalţi. Am schimbat tonul.

— Uită-te la mine, bunico, sunt un om disperat, am spus

cu un gest de neputinţă. Ajută-mă!

— Eu nu şantajez pe nimeni, protestă bătrâna indignată. Domnul Ramral a venit aici a doua zi după moartea doamnei Suzana şi mi-a spus că dacă numele lui o s-apară la gazete, scandalul o să-i strice reputaţia. M-a rugat să nu spun că-l văzusem în seara aia şi mi-a dat două sute de pesos. Ce era să fac? Aveam nevoie de bani şi i-am luat. Şi-apoi, cei bogaţi totdeauna aranjează lucrurile cum vor ei. Îmi pare rău că dumneata eşti vârât în încurcătura asta. Dar ţi-am spus adevăru'. Când am plecat eu, domnul Rameral mai era încă în cameră la doamna Suzana.

Spunea adevărul; cel puţin am vrut să cred că spune adevărul. Am oftat necăjit. Povestea asta era la fel de încurcată ca Labirintul din Creta.

— Mulţumesc, bunico, am murmurat, bătând-o pe umăr. Bună ziua!

Am coborât scara gândindu-mă la toată încurcătura. De la senator şi scrisorile lui, gândurile îmi fugiră la Rameral şi la minciunile lui şi de la acesta, la Butler cu toate matrapazlâcurile lui. Dar n-am ajuns la nici o concluzie.

Bombănind supărat, am ajuns la locul unde Maqueira parcase maşina.

— În centru, Maqueira, i-am spus.

Şi-atunci, am avut o surpriză.

— Să nu faci nici o prostie, Ares, mi-a spus poliţistul care stătea pe scaunul din spate, cu revolverul în mână.

M-am urcat în maşină zâmbind: Bărbatul care se uita în oglinda retrovizoare avea şapca şi vestonul lui Maqueira... dar nu era Maqueira.

Ajungând în acest punct al povestirii, am făcut o pauză lungă, special ca să-mi arăt clar dorinţa de a răspunde la întrebările pe care, poate, vroiau să mi le pună. Zâmbetul lui René se accentua:

— Minuţioasă povestire, Ares, spuse el. Ai memorie bună.

— Nici dacă aş trăi o mie de ani, am răspuns eu, tot n-aş putea uita nici măcar un singur amănunt din acest capitol de necrezut din viaţa mea. Fiecare zi pe care am trăit-o în închisoare mi l-a întipărit şi mai bine în minte şi nu se va şterge niciodată.

— Continuă, Ares. Ordonă locotenentul. La sfârşit o să tragem concluziile.

PARTEA A DOUA
NECUNOSCUTELE ENIGMEI

Şi oricât ar înghiţi
lăcomia-ngrozitoare,
devorând tot ce atinge
şi mai mult îşi cască iar
gura înspăimântătoare.

BOETIUS,
Consolare întru Filozofie,
Vers I, Cartea I

MICILE NECAZURI ALE UNUI SENATOR

Cum am ajuns la poliţie, a şi început jocul de care fugisem timp de trei zile. Un joc puţin distractiv pentru mine, care a început cu tatonări călduţe şi s-a înfierbântat din ce în ce. Repetau de nu ştiu câte ori aceleaşi întrebări. Erau ca o haită de lupi care muşcau rând pe rând.

— Cum te cheamă?
— Júglar Ares.
— Câţi ani ai?
— Treizeci.
— Ce profesie ai?
— Detectiv particular.
— De ce ai omorât-o pe Suzana Díaz?
— N-am omorât-o eu.

— Ce căutai la ea acasă duminică seara?

M-am stăpânit să nu-i înjur şi am făcut eforturi ca să-mi păstrez calmul. Pentru a mia oară îmi puneau aceeaşi întrebare, ca nişte papagali. Le-am repetat amănunţit aceeaşi povestire. Povestirea mea era doar o parte din adevăr. Dar n-am umplut golurile cu minciuni, căci în felul acesta n-aveam cum să mă contrazic. Trebuia s-o ţin una şi bună, ca la-nceput, altfel eram pierdut. N-am spus nimic de Butler nici de Padua, dar senatorul şi Rameral au apărut pe firmament. Dacă se temeau de scandal, să-şi aranjeze singuri treburile, cum or putea. Şi eu făceam acelaşi lucru.

Lupii nu se dădeau bătuţi. Unii se duceau să se odihnească şi peste puţin timp se întorceau cu forţe noi, ca să-i înlocuiască pe ceilalţi.

Întrebările nu erau prea variate. La început totul mi s-a părut plictisitor, apoi obositor. Mai târziu, enervant. Şi, în zorii zilei, când pleoapele-mi umflate atârnau greu, am simţit că mă cuprinde disperarea. Am căzut într-un fel de letargie în care mi se părea că vorbele sunt rostite de aceeaşi voce. (Eu ştiam că nu-i aşa. Ei se schimbau pe rând.) Aceeaşi distanţă între ele, acelaşi ton; mintea mea nu le mai deosebea. Atunci m-au apucat de braţ şi m-au obligat să merg. Îmi făceau promisiuni ispititoare: „De ce nu mărturiseşti? Pe-urmă dormi cât vrei.” Voiau să mă facă să-mi pierd cumpătul şi... mi l-am pierdut. Am dat drumul la nişte „vorbuliţe” şi, cu ultimele rămăşiţe de forţă pe care le mai aveam, am dat pumni în stânga şi-n dreapta, până când am primit în barbă o lovitură binefăcătoare. Picioarele mi s-au muiat şi, pentru prima dată în ziua aceea, m-am odihnit.

A doua zi dimineaţa s-au purtat mai decent. Mi-au dat pâine prăjită cu unt şi cafea cu lapte. Apoi, muşcăturile lupilor au început din nou. Primul care mi-a pus întrebări a fost şeful lor. Un tip pe care-l chema Gastón şi care avea pe

faţă mai multe ciupituri de vărsat decât toate gropile care existau pe Şoseaua Naţională. În plus îşi dădea aere de poliţist de înaltă clasă.

— De ce ai omorât-o pe Suzana Díaz? Ca să furi?

— Iarăşi! Dumnezeule mare! Eu n-am omorât pe nimeni. N-am furat nimic.

— Cum explici atunci că amprentele tale, pline de sânge, au fost găsite în apartamentul defunctei?

— Mi s-a întins o cursă. Eu mă dusesem să caut nişte scrisori pentru un client de-al meu şi cineva m-a lovit în cap când eu eram în camera ei.

— Cum îl cheamă pe client?

— Senatorul Gregorio Ramírez.

— Ei, hai, Ares! Iar începi cu povestea asta. Schimbă placa. Senatorul nici măcar nu te cunoaşte.

— Spune el asta?

— Bineînţeles! L-am întrebat.

— Aduceţi-l aici. S-o spună şi de faţă cu mine.

— Pentru un detectiv, eşti cam naiv. Cum crezi că un senator al Republicii poate fi adus la poliţie numai fiindcă o ceri dumneata?

— Da, ştiu că e mai folositor să-l pupi în fund.

— Ţine-ţi gura, Ares, şi am primit o palmă. Până acum ne-am purtat frumos cu dumneata.

Când mă loveşte cineva, într-o parte oarecare a corpului, câteodată îl lovesc şi eu, altădată, nu; dar nu pot răbda să-mi dea cineva o palmă, şi să nu-i dau în schimb un pumn zdravăn. Niciodată n-am putut s-o rabd; şi nu mă gândeam să încep de la treizeci de ani în sus. Pumnul mi-a zvâcnit înainte şi i-am pocnit mutra lui ciupită. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut a fost un firişor de sânge care-i curgea pe la colţul gurii; haita de lupi a tăbărât pe mine şi totul s-a întunecat brusc.

M-am trezit într-o celulă. Aici, cel puţin, era linişte. M-am

uitat la ceas: era trei; poate după-amiaza. Am aprins o ţigară şi m-am întins pe patul nenorocit de lemn ca să reflectez. După un timp, intră fata senatorului, însoţită de doi poliţişti; unul din ei era Gastón. M-a arătat cu degetul şi a întrebat:

— Acesta e cel pe care l-aţi angajat ca să v-aducă scrisorile?

Ea, cu figura înspăimântată, făcu un gest afirmativ. Am înţeles-o; probabil că pe mutra mea erau mai multe vânătăi decât toate ciupiturile de pe mutra lui Gastón.

— L-aţi... l-aţi bătut? a întrebat ea.

Gastón nu răspunse. O luă de braţ şi ieşiră pe coridor.

A mai trecut o jumătate de oră. Vizita se repetă. Numai că de data aceasta, poliţiştii erau însoţiţi de Butler. Butler şi-a jucat bine rolul. S-a uitat la mine, mi-a poruncit să mă ridic în picioare, pe urmă să mă întorc. În sfârşit, declară că nu eu eram individul care încercase să-i vândă bijuteriile. Am respirat uşurat. La urma urmelor, poate că dracul nu era aşa de negru cum crezusem.

A mai trecut un sfert de oră. Gastón s-a întors însoţit de Carlos, barmanul de la „Plaza”. A încercat să-l încurce; l-a întrebat acelaşi lucru de câteva ori, dar băiatul s-a descurcat bine. A afirmat că plecasem de la „Plaza” aproape de ora nouă.

— De unde eşti aşa de sigur? îl întrebă Gastón. De unde ştii că nu era opt şi...

— Fiin... fiindcă eu... se bâlbâi Carlos, lucrez până la nouă şi când domnul Ares a plecat, mai aveam câteva minute ca să termin.

M-am abţinut să nu bat din palme de bucurie. Aveam, în sfârşit, un alibi. Suzana murise între şapte şi jumătate şi opt, iar eu atunci mă aflam la „Plaza”.

După-amiază, pe la patru, m-au scos din celulă.

— Te-am putea aresta pentru violare de domiciliu, Ares,

bombăni Gastón. Fii atent cum te porţi, continuă ameninţător, şi nu părăsi oraşul.

— Recomandarea e inutilă, am răspuns. Mai am multe de făcut aici.

— Asta s-o crezi dumneata! Bagă-ţi minţile-n cap, Ares!

Gastón începea să mă calce pe nervi; gesticula tot timpul, iar eu nu suport să-mi vâre cineva degetele în ochi.

— Nu te mai amesteca în treaba asta. Te previn!

Am zâmbit. Mi-am luat actele şi am ieşit, întorcându-i spatele. Când am ieşit pe poarta închisorii, m-am oprit o clipă şi am tras în piept aer curat. Era pentru prima dată, după multe zile, că puteam s-o fac în voie.

Mi-am aprins o ţigară şi am privit de pe scări maşinile care treceau. Pe partea cealaltă a străzii, Glenda Ramírez aştepta, într-o maşină decapotabilă. Claxona şi făcu semn entuziasmată cu mâna ca să-mi atragă atenţia. Am coborât scările şi m-am apropiat. Parcă devenise brusc femeia ideală, aşa cum, probabil, fusese mereu. Rochia ei nu mai avea acea linie de liceană care o făcea să pară atât de fetiţă. Acum era femeie. O femeie încântătoare, cu un surâs fermecător pe buze.

— Te duc undeva?

— Nu, i-am răspuns. Am şi-aşa destule probleme pe cap.

— De ce crezi că eu aş putea fi o problemă în plus?

— Întreabă oglinda, i-am răspuns şi am dat să plec.

— Aşteaptă, Ares. În realitate, i-am promis tatii că te aduc acasă la noi. Te aşteaptă.

— Tatăl dumitale? Imposibil! Doar nu mă cunoaşte!!

— Ştie bine ce gândeşti despre el. De aceea m-a trimis pe mine. A crezut că farmecul meu e irezistibil. Şi chiar şi eu am crezut-o, mărturisi cu un zâmbet trist.

Se îmbufna puţin şi spuse încet:

— Ei, ce-ai de gând? Vrei să vadă c-am dat greş?

— Nu, n-aş putea, am răspuns, zâmbindu-i la rândul meu.

Îţi mulţumesc pentru gestul de azi. Bănuiesc că ai făcut un mare efort ca să-ţi învingi scrupulele şi să depui în favoarea mea.

A surâs din nou cu tristeţe.

— Tot nu ţi-ai schimbat părerea proastă pe care o aveai despre mine?

Tonul ei avea o urmă de reproş.

— Nu spun că n-ai avea oarecum dreptate; dar nu pe de-a-ntregul. Nici dumneata n-ai fost loial cu tata. Când am citit în ziare că Suzana fusese omorâtă între şapte jumătate şi opt, am vrut să mă duc imediat la poliţie şi să declar ce ştiam eu, dar tata mi-a interzis. Mi-a spus că ai păstrat o scrisoare şi că încerci să-l şantajezi cu ea. E adevărat, Ares?

Am zâmbit; senatorul era mai şiret decât o vulpe. M-am urcat în maşină.

— Hai să vedem ce vrea domnul senator, am spus fără să-i răspund la întrebare.

Ea porni maşina. Mă privi pe furiş şi ieşi încet de la parcare. Conducea bine. Privea ţintă şoseaua şi vorbea fără să-şi întoarcă faţa. M-am delectat contemplându-i profilul; deşi nu era perfect ca al unei zeiţe, cum probabil că-l avusese Suzana, fata senatorului era foarte atrăgătoare; putea place oricui, chiar şi celor mai pretenţioşi bărbaţi.

Ne-am oprit în faţa reşedinţei. Ea coborî şi se îndreptă spre casă, fără să se uite înapoi. Paşii-i erau sprinteni, iar unduirea graţioasă a şoldurilor te făcea să vezi clar că nu mai avea nimic de fetiţă în ea. Senatorul avea talentele lui ascunse. Şi fata la fel.

Am urmat-o pe aleea largă care ducea în curtea străjuită de copaci. Senatorul trăia bine; probabil că toţi trăiau la fel de bine. N-aveau decât să întindă mâna şi Republica era gata să-i servească. Am observat totul dintr-o privire. Senatorul, în costum de baie, stătea de vorbă cu un individ, la o masă aşezată la umbra unui cort imens. Mai încolo,

unul dintre bandiţii care mă „dezmierdaseră” se juca cu un câine de rasă, legat de-un pom. La capătul aleii două fetişcane stăteau pe marginea piscinei şi se jucau cu picioarele în apă liniştită.

Cel cu care vorbea senatorul îi atrase atenţia cu un gest şi acesta se întoarse.

— Ei, domnul Ares în persoană! exclamă cu entuziasm. Apropie-te, Ares, apropie-te, şi ia loc.

— Voi aveţi de vorbit, iar pe mine mă aşteaptă fetele să facem baie, spuse Glenda. Vă las singuri.

Se strâmbă la taică-su şi se îndreptă spre casă.

— Domnul Contreras, Ares, spuse senatorul prezentându-mi-l pe cel care-l însoţea. Agentul meu de publicitate.

Nu m-am putut abţine să nu-l privesc zeflemitor. Senatorul se purta ca o vedetă de la Hollywood. Am luat un scaun şi m-am aşezat.

— Şi ăla cine e? am întrebat, arătându-l pe individul care se juca cu clinele. „Valetul” dumneavoastră?

Senatorul izbucni într-un hohot de râs: ochii i se micşorară, iar obrajii îi plezneau de râs.

— Eşti plin de umor, Ares, spuse „dulce”, torcând ca o pisică. Nu credeam c-o să-l recunoşti.

Şi râse din nou. Era clar că senatorul considera capitolul încheiat; dar şi mai clar era că nu mă cunoştea.

— Serveşte-te, Ares, spuse arătând spre vasul cu cocktail. E o băutură de casă; o să-ţi placă.

Am luat un pahar şi am turnat puţin în el. Era rece, dar eu am mai pus un cub de gheaţă. Înainte de a bea, îl întrebai:

— Şi... cu ce vă pot servi, domnule senator?

— Senatorul îşi ridică paharul şi se uită la el gânditor. Apoi îl puse pe masă, fără să fi băut nici o înghiţitură.

— Relaţiile dintre noi, Ares, n-au fost niciodată cordiale, constată el cu reproş. Dar, la naiba, şi dumneata te-ai

purtat... Explică-i tu, Contreras, termină el stânjenit. N-am avut niciodată talentul să vorbesc.

Am băut o înghiţitură şi m-am întors ca să-l ascult pe agentul de publicitate al senatorului. Era un tinerel foarte manierat, care clipea neliniştit. Îşi ridică ochii şi mă privi timid.

— Este o chestiune destul de delicată, domnule Ares. Implicaţiile ei s-ar putea solda cu rezultate nefaste pentru domnul senator la viitoarele alegeri. Băiatul făcu o pauză şi-mi scrută chipul, clipind încontinuu...

— La ce chestiune te referi, fiule?

— Ce dracu'! Păi... păi... la legătura domnului senator cu doamna Suzana Díaz. La scrisori!

— Aha! am exclamat eu, ca şi când abia atunci mi-am dat seama despre ce e vorba. Ei, şi ce-i de făcut?

Băiatul se înroşi vizibil; stânjeneala lui nu era prefăcută ca cea a senatorului.

— Într-un cuvânt, Ares, interveni acesta, mai sunt câteva luni până la alegeri şi orice indiscreţie a dumitale, în public, ar fi un dezastru pentru mine. Un mare număr dintre alegători sunt femei şi dumneata ştii ce exagerat de sensibile sunt femeile. Nu-mi pot permite luxul să pierd voturile lor.

— Ei, aş! Glumiţi, domnule senator! Situaţia dumneavoastră este aranjată „de sus". Toată lumea spune că sunteţi unul din favoriţii Preşedintelui. Cum o să pierdeţi?!? Dacă la Palat se spune că ieşiţi în alegeri, de ce vă mai preocupă alegătorii?

Senatorul făcu un gest de implorare.

— Dumneata, Ares, nu-nţelegi, spuse. Poţi să-ţi faci de cap, dar cu perdea, şi lumea să te ştie cu obrazul nepătat. Nu-ţi dai seama? Asta ar însemna un scandal; povestea cu Suzana a fost foarte discutată în partidul meu, din cauza relaţiilor pe care le avea ea. Şi sunt mulţi cei care ar dori să

mă înlocuiască; ar avea un excelent pretext ca să-mi pună beţe-n roate. Cei de sus, la o adică, m-ar sacrifica. De aceea e nevoie ca dumneata să taci... măcar până trec alegerile. Bineînţeles, sunt dispus să fiu generos cu dumneata. Nu trebuie să dispreţuieşti niciodată un prieten puternic, Ares.

Am zâmbit.

— Nu era nevoie să faceţi atâta introducere, ca să mă convingeţi să vând ceva; trebuia să mi-o spuneţi pe şleau, am spus eu. La mine totul e de vânzare.

— Ei, hai, Ares, n-am vrut...

— Cât îmi daţi ca să tac?

— Am căzut de acord să vă dăm cinci sute de pesos, interveni băiatul.

— Foarte bine, fiule; mi se pare o sumă rezonabilă, Unde-s banii?

Se uitară unul la altul. Băiatul era pe punctul de a obiecta ceva, dar senatorul îl strânse de braţ: „Plăteşte-l!” îi spuse. Băiatul scoase un plic din portofel şi mi-l dădu. Am numărat hârtiile: erau cinci de o sută. Am băut ce mai era în pahar şi m-am ridicat.

— Trebuie să ştiţi că deja am fost indiscret cu poliţia, l-am avertizat. Deşi, fireşte, dumneavoastră puţin vă pasă de poliţie.

— Într-adevăr, Ares, răspunse senatorul, ne-am asigurat de discreţia poliţiei. Aşa că orice altă greşeală, de-acum încolo, n-ar putea veni decât din partea dumitale. E bine să ţii seama de asta.

Am zâmbit şi i l-am arătat pe tipul care se juca cu câinele.

— Vreţi să-i spuneţi ăluia... cum îl cheamă?

— E funcţionarul meu, Ares.

— Exact; vreţi să-i spuneţi să se apropie?

Senatorul îl strigă: „Tomás!”, şi-i făcu semn să se

apropie.

— Spuneţi-i să-mi dea înapoi scrisorile şi pistolul, am spus eu.

Senatorul făcu un semn şi Tomás îmi dădu Luger-ul. Apoi băgă mâna în buzunar şi scoase scrisorile. Le-am luat şi am spus:

— Pistolul dumneavoastră, domnule senator, e la Gastón. Presupun că oricând i-l cereţi, vi-l dă înapoi.

Şi-atunci am făcut ceva la care nici unul din ei nu se aştepta: am luat un cub de gheaţă, am strâns pumnul şi când l-am strivit cu putere pe mutra lui Tomás, îi dădu sângele. Tomás se tăvăli pe iarbă ca un animal înjunghiat; apoi rămase nemişcat. Le-am întors spatele şi m-am îndreptat spre ieşire. De pe trambulină, Glenda privea stupefiată.

LEGENDA SOCIETĂŢII SECRETE LONG

În drum spre centru, m-am gândit la multe. Treaba asta mirosea de la o poştă. O grămadă de personaje înalte, bălăcindu-se în mocirla vieţii lor corupte... şi dintre toţi, doar Rameral părea să n-aibă nici un alibi. Am coborât din autobuz înjurând.

Am intrat în hotel, am făcut un duş şi am plecat imediat. Baia îmi mai uşurase puţin durerile pe care le simţeam în tot corpul, iar gândul că în micul restaurant al lui Isaías aveam să mănânc bine, îmi mai dădu ceva curaj.

Isaías rămase cu gura căscată când văzu mutra mea plină de vânătăi. Era un om durduliu cu o faţă de copil. Ţinea la mine foarte mult, pentru că îl scăpasem odată de o individă care-l toca de bani. Era îndatoritor, gata oricând să-mi ofere tot ce avea mai bun. Iar acum mie mi-era foame.

Am mâncat mult; numai lucruri bune.

Pe la şapte seară am plecat de la restaurant şi am luat autobuzul spre Butler. În drum, am aruncat o privire pe ediţia de seară a ziarului *El País.* O dată cu punerea mea în libertate, asasinarea Suzanei devenea un caz şi mai interesant. Ca de obicei, ziarele suplineau lipsa lor de informaţii, cu născociri rocamboleşti.

Când am coborât din autobuz pe strada Zanja, Cartierul Chinezesc era liniştit. Am sunat la Butler şi am aruncat o privire la vitrina în care îşi expunea antichităţile.

— Ei dlăcia dracului! Domnul Ales?

Mi-am scos pălăria şi i-am făcut o reverenţă în bătaie de joc.

— Bună, Chin-li! l-am salutat. Întreabă-l pe stăpânul tău dacă-mi acordă o audienţă.

Chin-li se înclină ceremonios şi dispăru. Am aşteptat un minut. Se întoarse şi l-am urmat de-a lungul coridorului impunător. Butler mă aştepta în biroul lui. Era îmbrăcat cu o haină lungă de mătase, după moda chinezească, iar pe sub masă se vedeau papucii - tot chinezeşti - cu care era încălţat. În timp ce mă apropiam, observai în ochii lui o licărire ciudată. Doar atât, dar nu mi-a plăcut. Butler avea o minte ageră, diavolească. Zâmbi amabil şi exclamă cu efuziune:

— Te felicit, Ares! Nu te înfundă nimeni, cu una cu două; şi eşti şi foarte discret. Sincere felicitări! Nu toţi oamenii au calităţile dumitale.

Apoi, foarte politicos, îmi arătă un scaun. Scoase un pachet de ţigări şi-mi oferi şi mie. L-am refuzat. El şi-o aprinse pe-a lui şi intră direct în subiect:

— Sper că ai veşti bune.

— L-am văzut pe Şase-Deşte, Butler. Dacă asta este veste bună pentru dumneata.

El încuviinţă cu un gest, dar nu-mi păru că este

nemaipomenit de interesat.

— N-ai respectat înţelegerea noastră, îmi reproşa el. Rămăsese stabilit că mă laşi pe mine să vorbesc cu el.

— Mi-a scăpat printre degete.

— Şi „Balerina”? Ai reuşit să pui mâna pe ea?

— Da, i-am răspuns laconic, o s-o dau proprietarului ei.

— Eu sunt! Dă-mi-o!

— Butler, dumneata nu m-ai înţeles: am spus c-o s-o dau proprietarului.

— Bine, dar ai văzut actul de proprietate! exclamă Butler. Vrei să ţi-l mai arăt o dată?

Deschise sertarul, scoase actul şi mi-l întinse peste masă.

— Citeşte-l! Convinge-te!

L-am fixat cu o privire enervată.

— „Balerina” nu-ţi aparţine, repetai.

Butler mă străfulgeră cu privirea.

— Fir-ar a dracului de treabă! izbucni el. Ares, dumneata eşti un trădător, un trădător infam, la fel ca bestia aia de Şase-Deşte. Parcă ne înţelesesem...

— Să nu-mi spui baliverne, Butler, am bombănit înfuriat. Pe dumneata nu te interesa tabloul. Sub pretextul că umbli după tablou, m-ai trimis după Şase-Deşte; adevărul e că nu voiai decât să-l reperezi. Şase-Deşte te-a tras pe sfoară la împărţirea prăzii. Dar nu era vorba doar de tablou.

— Eşti mult prea ager la minte pentru mine, Ares, mărturisi Butler umil. Nu trebuia să mă bag în treaba asta. Acum m-am ales cu ceea ce, probabil, merit.

Apăsă pe sonerie şi mă concedie laconic:

— Servitorul meu o să te însoţească până la ieşire.

Eram sătul până-n gât de toată farsa asta. Dar nici nu-mi trecea prin cap să plec.

— Nu te deranja, i-am spus ridicându-mă în picioare, cunosc drumul.

Am făcut câţiva paşi şi m-am întors.

— Păcat că eşti atât de orb, Butler. Am fi putut ajunge la o învoială în privinţa urnei. Asta da, merita.

Asta avu un efect fulgerător. Butler se ridică cu ochii ieşiţi din orbite. Din pupile îi ţâşneau scântei diavoleşti.

— Nu mişca, Ares! zise el printre dinţi.

Şi iar m-am pomenit în faţa gurii negre a pistolului său. Simţeam că plesnesc, dar am încercat să fac o glumă.

— Nu mă refer la acest gen de afaceri, Butler, i-am aruncat ursuz.

— Fă bine, Ares, şi aşază-te la loc!

M-am trântit pe scaun în silă, cu un gest de oboseală. Un aer de nehotărâre se aşternuse pe chipul lui Butler. Mi-a devenit clar că aluzia la urnă l-a făcut să se comporte nechibzuit. Pentru un temperament ca al lui, acest lucru era o noutate. Butler făcuse, în sfârşit, primul pas greşit. Îşi dădu şi el seama de asta şi, pentru a ieşi din situaţia falsă în care se afla, făcu o prostie şi mai mare. De la vehemenţa arătată cu o clipă înainte, trecu la cea mai absolută indiferenţă. Am presimţit că atinsesem miezul intrigii drăceşti urzită de Butler, dar...

— Ai amintit de o urnă, Ares. Ce ştii despre ea?

Aici era buba. Eu nu ştiam nimic de obiectul ăsta blestemat. Dacă-l minţeam pe Butler, dădeam la iveală ignoranţa mea totală. Dar fiind vorba de un individ de teapa lui Butler, m-am hotărât s-o recunosc doar parţial, deşi asta însemna să bat pasul pe loc.

— Dumneata, Butler, m-ai dezamăgit. Mărturisesc că prima dată când te-am văzut, ţi-am evaluat inteligenţa mult mai presus decât merită.

El zâmbi fără să se supere.

— De ce ţi se pare că acum nu sunt la înălţimea inteligenţei pe care mi-o atribuiai înainte?

— Din cauza intrigilor, a intrigilor dumitale blestemate. Mai întâi toată povestea aia mincinoasă despre „Balerina în

culise”. Acum, cu siguranţă, o să-mi vii cu altă poveste de adormit copiii despre o urnă fabuloasă.

Butler îşi muşcă buzele şi puse pistolul la loc. Expresia de nehotărâre de pe faţa lui se accentua. Era cald, dar nu atât încât să justifice sudoarea care-i brobonea fruntea. Se vedea că-n mintea lui se luptă două idei contradictorii.

— Ai dreptate, Ares, mărturisi el, ştergându-şi sudoarea cu batista. N-am jucat cinstit în povestea cu tabloul. Dar, ce dracu’, Ares, reputaţia dumitale...

— Reputaţia mea...!?! Dumneata eşti un porc, Butler. Eu întotdeauna m-am purtat corect cu cei care au jucat cinstit eu mine.

— Am greşit, se lamentă el, recunosc că am comis o eroare.

— Îndreapt-o! Mai ai încă timp.

Butler păru a-şi învinge în sfârşit nehotărârea. Se aşeză mai bine pe scaun şi trăgând încă o dată din ţigară, o strivi în scrumieră.

— E o poveste fascinantă, Ares, anunţă el. Când ai s-o afli, ai să rămâi uluit, şi suflând fumul, păru să cadă pe gânduri ca şi cum ar fi evocat ceva. Ai auzit vreodată vorbindu-se de societatea secretă Long, Ares? făcu o pauză special ca să mă impresioneze; am dat din cap că nu. Long este o veche societate secretă chinezească ale cărei origini se pierd în timp până la prima dinastie Ming. Această societate s-a născut odată cu apariţia rivalităţilor între puternicele familii chineze care l-au ajutat pe Thai-tsu să alunge de la putere dinastia Yuan. Erau vremuri fabuloase, Ares. Şi mult mai fabuloasă era împărăţia pe care şi-o disputau. Fireşte că Thai-tsu, cu prestigiul lui enorm de războinic, s-a încoronat împărat. Era un om întreprinzător şi ambiţios. Un om mare. Toate astea sunt istorie, Ares. Istorie fascinantă. Dar poate că pe dumneata te plictiseşte...

Butler rămase cu ochii la mine aşteptând parcă un

răspuns.

— Continuă, i-am spus. Deşi ţi s-o fi părând ciudat, mă interesează istoria Chinei.

— Nu mi se pare ciudat, Ares, zâmbi el. Tot ce ţine de Orient exercită asupra noastră o vrajă nespusă. Cel puţin aşa mi se întâmplă mie, lămuri el. Du-te în Orient şi te vei simţi ca fermecat de lumea aceea, Ares. Niciodată nu vei mai dori să trăieşti în altă parte. Unde rămăsesem?

Stătu câteva clipe ca să-şi adune gândurile şi continuă:

— A, da, aici. Intrigile dintre diferitele familii care i se împotriveau lui Thai-tsu continuară şi represaliile împăratului au fost crunte: omoruri în masă şi deportări în ţinuturi îndepărtate. Dar nu există nimic pe lume în stare să înfrângă tenacitatea orientalilor; şi-au continuat lupta. A fost o luptă eroică şi inegală, care i-a silit să se retragă în clandestinitate. Astfel s-a născut societatea secretă Long.

Butler suspină; părea furat de amintiri.

— Eu sunt un cercetător al obiceiurilor chinezeşti, Ares, şi probabil că sunt primul occidental care a cunoscut originea îndepărtată a acestei societăţi. Nici chinezii care fac astăzi parte din ea nu ştiu toţi cauzele pentru care a fost creată; nu ştiu nici măcar cum se desfăşurau primele lor rituri, destul de diferite de cele de azi, fireşte. Influenţa timpului, presupun; timpul deformează şi viciază totul, Ares. Puritatea acelei ceremonii era foarte departe de ceea ce numesc ei azi cu atâta pompă „rituri de iniţiere”.

Se opri cu ochii strălucitori; părea fermecat de propria sa poveste.

— Permite-mi o lămurire înainte de a continua: ar fi o regretabilă eroare să se confunde, datorită asemănării dintre nume, această societate fundamental altruistă cu organizaţia feroce care a provocat un adevărat război între bandele de gangsteri din San Francisco şi alte oraşe americane. Aceasta din urmă este o organizaţie de indivizi

de cea mai joasă speţă. A noastră, pentru că eu am cinstea de a face parte din ea, nu admite decât persoane culte şi din cele mai bune familii chineze. Butler făcu o pauză. În vremea lui Thai-tsu, adăugă el, cultul societăţii Long era, bineînţeles, interzis; se adora în secret chipul unei prinţese, sculptat pe capacul unei cutii de fildeş negru. Această cutie, în epoca în care ia naştere societatea, conţinea, într-un compartiment secret, rămăşiţele pământeşti ale prinţesei. Tânăra prinţesă fusese o martiră a luptei duse de familia ei împotriva puternicului împărat. Aici, Ares, trebuie să mărturisesc, nu mai ştiu unde legenda se confundă cu realitatea. Pentru că toate eforturile mele, toată stăruinţa mea ca să descopăr numele prinţesei nu au dat absolut nici un rezultat. Este adevărat că erau multe familii implicate în luptă. Asta mă mai consolează, dar... poate că totul este o legendă, Ares, numai o legendă...

— Legenda înfrumuseţează istoria, mi-am dat eu părerea. Fără ea, povestea dumitale n-ar prezenta nici un interes.

— Ah, mă aşteptam la asta, Ares, mă aşteptam. Eşti vrăjit. Aşa se întâmplă când e vorba de Orient. La început ne interesează doar... dar până la urmă ne vrăjeşte. Ochii lui Butler scânteiau. Presupun că mintea dumitale exactă a şi evaluat această relicvă: da, are o valoare fabuloasă. Şi asta nu e totul, Ares. Dar dă-mi voie să continui. Cu vremea cultul societăţii secrete Long a suferit modificări, dar urna a rămas intactă. S-ar putea spune că este intangibilă şi eternă; prin tradiţie s-a păstrat întocmai ca la început, până la ultimele zile ale nefastului guvern al lui Kuo Ming Tang când, într-un mic accident, chipul sculptat a fost ciocnit pierzându-se lobul urechii stângi. Ţi-am spus mai înainte că aproape toate familiile care practicau cultul societăţii Long aveau o poziţie înaltă. Şi când a căzut guvernul Chang Kai-Shek, au înţeles că în China Nouă nu mai aveau ce căuta şi au emigrat în Statele Unite. Acolo organizaţia a devenit un

fel de societate de ajutor mutual, dar a rămas tot de elită, cultul ei fiind practicat în continuare de către cele mai bogate familii chineze. Cu toate că organizaţia îşi permite să aleagă uneori şi câte un străin care trebuie să întrunească anumite calităţi...

Am zâmbit; eram sceptic în ceea ce priveşte onorabilitatea unei societăţi care-şi permitea luxul să coopteze ca membru un ticălos de teapa lui Butler. Cu un gest l-am îndemnat să continue.

— Puţin timp după sosirea în America a principalelor familii care practicau cultul Long - urmă Butler - s-a întâmplat o nenorocire. O mare nenorocire. Relicva sacră a dispărut fără urmă; a fost furată! Vestea i-a consternat pe toţi membrii societăţii. Era o relicvă de la strămoşii lor şi fusese profanată; toţi jurară să se răzbune. Dar nu au putut să o facă, pentru că atât urna cât şi hoţul au dispărut de parcă i-ar fi înghiţit pământul. De-atunci a rămas obiceiul ca, în fiecare an, în timpul ritualului de primire de noi membri, fiecare iniţiat să depună o mie de pesos pentru a mări recompensa oferită persoanei care ar aduce înapoi urna furată. Până azi, recompensa se ridică la suma de o sută de mii de pesos. După cum poţi vedea după această cifră, rigiditatea selectivă a sectei Long continuă să fie aceeaşi. Eu sunt un oriental, Ares, în multe privinţe. Munca nu mă epuizează, iar răbdarea mea rivalizează cu a lui Iov. Mi-am închinat fiecare clipă a vieţii, toată energia mea ca să-l găsesc pe hoţ. Nu l-am găsit; dar am găsit urna. Era la Suzana. Dar nu ea era hoţul. Am constatat uşor acest lucru. Explicaţia ei, şi probabil că era adevărată, era cea dintotdeauna. Ei i-a plăcut obiectul şi a dorit să-l aibă, necunoscându-i valoarea şi istoria, fireşte; iar bărbatul respectiv, al cărui nume n-a vrut niciodată să mi-l spună, şi care probabil nu cunoştea nici el valoarea urnei, i-a dat-o pur şi simplu, pentru că Suzanei nu i se putea refuza nimic.

— Un moment, Butler, l-am întrerupt eu. Urna asta este un fel de casetă ovală de fildeş negru şi are sculptat pe capac chipul unei orientale?

— Exact. Probabil că ai văzut-o la Suzana.

— Da, am aprobat eu. Şi o folosea ca să-şi ţină în ea bijuteriile şi documentele strict personale. Avea un compartiment secret care se deschidea printr-un mecanism ingenios. Bun, dar aici ceva începe să scârţâie, Butler. Nu i-ai vorbit Suzanei de recompensă? Pun pariu că pentru o sută de mii ele pesos ar fi renunţat la zece relicve ca asta.

— Nu pentru o sută de mii, Ares; chiar şi pentru jumătate din ei, rectifică Butler. Eu zâmbii. Oricum, continuă el, din asta se vede bine că n-ai cunoscut-o pe Suzana. Dacă îi vorbeam de valoarea urnei, trebuia să-i povestesc istoria pe care ţi-am spus-o ţie acum. Şi Suzana nu ar mai fi renunţat niciodată la urnă. Era o colecţionară. Dumneata ştii bine ce înseamnă asta: plăcerea morbidă de a poseda şi contempla un obiect, de a relata, cu voluptate povestea lui tuturor. În fine, banii nu înseamnă nimic în aceste cazuri. Suzana n-ar fi dat niciodată urna din mâini.

— Bun; dar Şase-Deşte? Cum de i-a aflat valoarea? Sper că n-ai făcut greşeala să-i povesteşti toate astea.

— Se înţelege că nu. Numai dumitale ţi-am spus totul, Ares. Dar indiscreţia uneia dintre persoanele care îmi datorează credinţă, l-a făcut să intre la bănuieli. Sigur că nu-i cunoaşte adevărata valoare, dar din clipa în care a mirosit ceva, a refuzat să mi-o predea. Asta e toată istoria, Ares. Acum sunt în mâinile dumitale.

O clipă am rămas pe gânduri.

— Ai vreun titlul de proprietate asupra urnei? Dar, Butler, te rog, să nu fie ca acela al tabloului lui Degas!...

Butler izbucni într-un hohot de râs nestăpânit.

— Ai fi un tovarăş excelent, Ares, spuse el după ce-şi şterse lacrimile. Dar în acest moment mă dezamăgeşti. Eu

îţi spun povestea de-a fir a păr şi dumneata îmi trânteşti una ca asta. Obiectul cu pricina a ieşit clandestin din China. Cum dracu' vrei să aibă cineva vreun titlu de proprietate asupra lui?

Mi-am muşcat buzele gânditor.

— Bine, Butler, o sută de mii împărţită la doi face cincizeci de mii. Ce zici?

— Aritmetica dumitale este perfectă, Ares, spuse Butler. Când începi?

— Chiar acum, i-am răspuns. Cincizeci de mii de pesos nu e glumă.

Butler mă însoţi până la uşa biroului. Părea îngrijorat de ceva... poate că nu în legătură cu povestea pe care mi-o spusese. Pe coridor mă opri şi mă iscodi, ca şi cum brusc l-ar fi străfulgerat o idee:

— Nu cumva Şase-Deşte era omul dumitale, Ares?

Mi-am dus mâna la bărbie gânditor şi l-am privit.

— Nu, am spus încet, cred că nu.

— Cine a omorât-o pe Suzana, Ares?... Vreau să spun, n-ai încă nici o bănuială cine ar putea fi?

— Sunt mulţi cei care ar fi putut s-o facă, Butler. Chiar şi dumneata.

O lucire satanică se aprinse o clipă în ochii lui.

— Ai dreptate, admise el, chiar şi eu aş fi putut s-o ucid. O merita din plin.

„STĂPÂNUL" TABLOULUI

Protocolul din casa lui Butler te făcea să râzi. Nu puteai ieşi de acolo fără ca zâmbitorul Chin-li să te depună la uşă, după ce te condusese de-a lungul coridorului, fără a te slăbi din ochi. M-am întrebat ce păzea Butler cu atâta străşnicie.

Parfumul care plutea în aer m-a făcut să bănuiesc răspunsul. Lu-mei era una din acele făpturi la care toţi râvnim să fie numai ale noastre; să le mângâiem netezimea perfectă a pielii; să le contemplăm până la extaz chihlimbarul ochilor. În Lu-mei totul era atât de armonios, încât adjectivul frumoasă nu spunea nimic. Butler avea dreptate; egoismul lui era pervers. Eu îl înţelegeam.

Ajuns în stradă, m-am uitat la ceas. Era ora nouă; Cartierul Chinezesc începea să se anime. Înjurându-l pe Butler pentru minciunile lui sfruntate, m-am îndreptat spre Western Union ca să trimit o telegramă unor colegi americani, cărora le făcusem un serviciu cu un an în urmă. Tradusă, telegrama spunea cam aşa:

WESSON AND DUGGAN
AGENŢIE DE DETECTIVI PARTICULARI
LEXINGTON AND DUNCAN AVE. WEST,
SAN FRANCISCO, CALIFORNIA, USA

ROG VERIFICAŢI EXISTENŢĂ SOCIETATE CHINEZĂ NUMITĂ LONG. SE PRESUPUNE CAUTĂ URNĂ SACRĂ PLATĂ RĂSCUMPĂRARE. URGENT. SALUTĂRI.

JUGLAR ARES

DETECTIV PARTICULAR
Blocul Atlantic, Strada 12 colţ cu Bd. HAVANA, CUBA

În drum spre birou, m-am gândit mult la ce-mi povestise Butler. Nu încăpea îndoială că o parte era adevărată. Dar cât? Probabil că Şase-Deşte deţinea răspunsul. Dar cum să dau iar de el? Dacă era cât de cât inteligent, şi adevărul este că era, îşi luase de mult zborul din bârlogul lui din Tejadillo. Dar Cagliostro? Oare mai continua să-şi prezinte „numărul senzaţional” prin parcuri ca să poată plasa, de fapt, marijuana furnizată de Şase-Deşte? Era puţin probabil

ca haimanaua asta vicleană să mai aibă încredere în „marele magician”. Dar, pentru moment, Cagliostro era singurul meu fir. Deci, totul se reducea acum la Cagliostro şi la... aşteptare. Acţionam împotriva probabilităţilor, dar de multe ori acest procedeu dăduse rezultate. Oricum, nu pierdeam nimic punându-l pe Maqueira pe urmele lui.

La birou, în mica anticameră, mă aştepta Soto Padua. Chipul i se lumină când mă văzu. Era neliniştit.

— Credeam că nu mai vii, Ares! exclamă el. Te aştept de mai bine de-o oră.

N-am răspuns. Începeam să-mi pierd răbdarea. Am deschis uşa şi l-am poftit să intre; cu un gest i-am arătat un fotoliu. S-a prăbuşit în el. Telefonul sună. Am ridicat receptorul: era Maqueira.

M-am bucurat mult aflând că-i dăduseră drumul imediat: i-au luat doar un interogatoriu de rutină. Nu-mi plăcea ca altcineva să aibă de suferit din vina mea. După părerea lui, mă recunoscuse un poliţist când am coborât din maşină şi m-am îndreptat spre casa în care locuia servitoarea Suzanei. Probabil că şi-a anunţat superiorii şi aceştia sosiseră în timp ce eu vorbeam cu Caíta. Totul părea logic. Cam aşa bănuisem şi eu că se petrecuseră lucrurile. Înainte de a închide l-am rugat să treacă pe la birou.

Padua era impacient. Nici n-apucasem să închid telefonul şi începu să mă hărţuie cu întrebările:

— Ai spus ceva de mine la poliţie, Ares?

Eu m-am tolănit în fotoliu şi mi-am aprins tacticos o ţigară. Dacă el era grăbit, eu, în schimb, nu eram câtuşi de puţin. După ce i-am arătat clar acest lucru, am întrebat:

— Trebuia să spun ceva?

Se încruntă; veselia din ochii lui dispăruse şi în locul ei apăru teama. Încercă să zâmbească, dar în gesturile lui nu mai era dezinvoltura din seara în care venise la „Sierra”.

— Nu, spuse el, nu aveai ce să le spui. Dar poate că te-ai

lăsat înşelat de interesul meu pentru tablou, şi... Ce mai!... am fost cam indiscret.

Arătă spre mine cu degetul şi şopti:

— Poliţia ne face uneori să spunem şi ce nu ştim.

— Liniştiţi-vă! i-am răspuns. Pentru două mii de pesos eu ştiu să fiu foarte discret. Sper că vă menţineţi propunerea...

— Se-nţelege, Ares. E la dumneata?

Am dat din umeri.

— Eu n-am furat nimic de la Suzana.

Zâmbi batjocoritor. Padua începea să-şi revină.

— Eu n-am spus că dumneata ai fi furat ceva, Ares. Dar... nu poţi să faci afaceri cu un obiect pe care nu-l ai.

— Curând va fi în posesia mea, îl anunţai. Presupun că puteţi face dovada că tabloul vă aparţine.

Padua mă privi ţintă.

— Ce-mi vii mie acum cu scrupule de-astea, Ares? spuse el, făcând o grimasă caustică. Vrei să-ţi strici reputaţia!?!

Am zâmbit. Puţin îmi păsa. Toţi tipii ăştia din înalta societate se bălăceau toată viaţa lor ca nişte porci într-o mocirlă scârboasă. Şi apelau la mine tocmai datorită aureolei de cinism care-mi însoţea numele.

— Uşurel, domnule Padua, tabloul ăsta e cu cântec, am spus eu. Există o altă persoană care oferă tot atât cât dumneavoastră şi, pe deasupra, posedă şi un titlu de proprietate.

— E fals, complet fals! strigă Padua, anormal de înfuriat. Nimeni nu poate avea vreun titlu, de proprietate asupra acestui tablou, pentru că „Balerina” îmi aparţine.

— Scuzaţi, domnul meu, am murmurat cu răceală, Înţelesesem că-i aparţinea Suzanei.

— Eu i l-am dăruit.

— A, da, am bombănit. Cu siguranţă ca dovadă de afecţiune personală, nu-i aşa? Curios e că şi celălalt susţine acelaşi lucru.

Padua izbucni într-un hohot de râs sec, aproape isteric.

— Acum înţeleg, Ares. Acum înţeleg. Vrei să scoţi mai mult de la mine, inventându-mi un concurent, nu? Grozavă figură, Ares! Demnă de reputaţia dumitale.

Nu m-am supărat. Pur şi simplu, înainte ca el să-şi fi dat seama, l-am înhăţat de guler şi l-am expediat pe coridor, în ciuda protestelor sale.

Am luat ziarul şi m-am aşezat să-l citesc. Dar se auzi soneria de la intrare. M-am ridicat, gândindu-mă că de data asta trebuia să-l bag cu forţa pe Padua în lift; dar când am deschis, în prag se afla Maqueira.

— Intră, Maqueira. Ia loc!

— L-am văzut plecând supărat pe domnul Padua, spuse Maqueira. Sper că nu l-aţi bruscat, domnule Ares, Padua e un om foarte influent.

— N-avea nici o grijă, Maqueira, în situaţia în care este el acum, nu se poate atinge de mine.

— Treaba dumneavoastră, domnule Ares, îşi dădu el părerea. Să fiu în locul dumneavoastră, aş pleca liniştit, m-aş bucura din plin de viaţă şi aş da uitării toată povestea asta blestemată.

Mă privi fix, scrutându-mi chipul şi apoi spuse:

— Cu ce v-aţi ales din toată treaba asta, în afară de ciomăgeala pe care v-au tras-o?

— Cu nimic, Maqueira, cu nimic, spusei mâhnit. Dar nu pot îngădui să-şi bată joc cineva de mine şi în acest moment chiar asta se petrece.

— Îmi închipui că nu mai aveţi nevoie de mine, spuse el. Puteţi să circulaţi cu maşina dumneavoastră proprie. Doriţi să duc înapoi maşina pe care am închiriat-o?

— Câte zile mai putem s-o folosim?

— Mai avem doar câteva. Până luni.

— Atunci de ce s-o înapoiem? Doar am plătit pentru ea, nu-i aşa?

— Da, dar vedeţi că eu...

— Ei, hai Maqueira, lasă! Curaj! Ţi-am spus că dumneata şi cu mine o să-l prindem şi aşa va fi.

— Da, dar dumneavoastră vă învârtiţi într-un cerc vicios, replică Maqueira.

— Aş! Nu fi pesimist! Ai auzit cumva, vreodată, de un scamator ambulant poreclit Cagliostro?

— Am văzut mulţi scamatori la viaţa mea, dar habar n-am cum îi cheamă. Dar de ce?

Am stat şi m-am gândit. Era puţin probabil ca Şase-Deşte să-i permită lui Cagliostro să se mai întoarcă la vechea lui ocupaţie, dar eu n-aveam de unde să-l iau şi trebuia să folosesc orice pistă, oricât de şubredă ar fi fost.

— E un tip excentric, i-am explicat, eu, care hoinăreşte prin parcurile din Havana Veche. Ce zici, dai o raită pe-acolo?

Maqueira ridică din umeri.

— Dacă vreţi dumneavoastră, spuse el fără chef. Ce trebuie să fac?

— Aruncă o privire prin parcurile astea. Ai grijă, Maqueira. Cagliostro e o vulpe bătrână şi nu vreau să dai de bucluc. Dacă-l găseşti, încearcă să mă suni. Uite, am adăugat, întinzându-i cartea mea de vizită, astea sunt telefoanele mele de la birou şi de-acasă. Dacă nu mă găseşti la ele, lăsă-i vorbă lui Carlos, barmanul ele la „Plaza”. Am să-ncerc să-l sun cât mai des.

— Când încep? întrebă Maqueira.

— Chiar acum. De ce să pierdem vremea.

Maqueira se ridică.

— Am s-o fac şi pe-asta pentru dumneavoastră, spuse el încet. Dar nu-mi place să fac pe detectivul.

Am zâmbit cu tristeţe. Nici mie nu-mi plăcea. Uneori era cu folos, dar întotdeauna era ceva murdar... foarte murdar la mijloc.

SECRETUL UNUI BOGĂTAŞ

Trecuseră cam cincisprezece sau douăzeci de minute de la plecarea lui Maqueira, când am auzit un zgomot slab care venea din anticameră. Cum eram adâncit în citirea ziarului, nu i-am dat prea mare importanţă; dar zgomotul nu înceta. Parcă ar fi fost o pisică ce zgâria peretele cu ghearele. Am ridicat ochii; apoi am dat din umeri şi am continuat să citesc. Dacă era cineva pus pe glume, putea să facă pe deşteptul mult şi bine la uşă, dacă nu suna; dacă era o pisică, se astâmpără ea până la urmă.

Zgomotul încetă. M-am uitat la ceas: era ora zece şi două minute. Şi-atunci o stranie nelinişte începu să pună stăpânire pe mine. Inima îmi bătea repede şi ceva, ca o arsură ciudată, mă străbătu din cap până-n picioare. Mi-am dat seama că senzaţia asta o mai trăisem şi altădată... poate că era frică. Nu eram sigur..., frica este o emoţie ciudată. Răsare şi creşte din nimic, apoi se risipeşte, pentru că se află în noi înşine. A pus stăpânire pe strămoşii noştri încă din bezna nopţilor paleolitice, nu ne-a părăsit nici acum şi, probabil, nu ne va părăsi niciodată.

Mângâind pistolul, m-am simţit ceva mai stăpân pe mine. Apoi am râs. Toată povestea asta era cam stupidă, întotdeauna când apare frica şi eşti singur, îţi vine să râzi.

M-am gândit să plec de la birou. Dar sunt încăpăţânat atunci când e vorba de răul pe care-l port în mine, încerc să-l domin. Dacă mă lăsam învins de frică şi plecam, această senzaţie ar fi putut pune definitiv stăpânire pe mine şi asta nu era bine pentru meseria mea. Nu m-am clintit din fotoliu, încercând să găsesc o explicaţie. Dar nu trebuia să-mi pierd timpul cu aşa ceva, frica fiind iraţională

şi... a trebuit să admit în cele din urmă că ceea ce simţeam eu, era o frică iraţională. De ce? De cine? Dar frica poate fi, uneori - şi aceasta este partea ei tainică - şi un semnal de alarmă dat de simţurile noastre în faţa unui pericol iminent şi necunoscut.

— Ares! Eşti înăuntru?

Cum eram cufundat în propriile mele gânduri, strigătele acelea dezlănţuiră panica pe care tot încercam să mi-o stăpânesc. Am sărit ca împins de un resort şi am tras piedica pistolului.

— Nu te apropia de uşă, Ares! Nu atinge clanţa! Ares, mă auzi?

— Lua-v-ar toţi dracii! Asta-i culmea! Taci odată din gură! am ţipat încremenind.

Se scurseră două minute interminabile. De cealaltă parte a uşii se auzea o voce autoritară: „Ai grijă, González! Aşa! Acum deşurubează detonatorul! Aşa, bravo!”

Cuvântul detonator avu darul să trezească mintea mea năucită. Un frig ca de moarte îmi străbătu spatele asudat. Şi când de dincolo am auzit: „Acum poţi deschide, Ares!” un tremur uşor îmi scutură genunchii. Am deschis şi am mascat cu neruşinare frica pe care o simţeam.

— Ce dracu vreţi? am întrebat. Ce-i cu scandalul ăsta?.

Locotenentul Gastón de la Brigada Criminală mă fixă, cu privirea lui batjocoritoare. Lângă el stătea poliţistul González, ţinând în mână maşinăria ucigătoare.

— Putem intra? întrebă Gastón.

Dar nu mai aşteptă să fie invitat. Intră în cameră urmat de González.

— Îţi aducem un mic dar, zise acesta, aşezând bomba pe masă.

I-am aruncat o privire, încercând să fac pe indiferentul. Era o maşinărie grosolană, confecţionată de-o mână nepricepută. Cel care o meşterise era un cârpaci. Dar,

grosolană sau nu, maşina aceea infernală m-ar fi făcut fărâme dacă aş fi încercat să deschid uşa. Am schiţat un gest ca pentru a le mulţumi şi mi-am invitat musafirii să ia loc.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, Ares, anunţă Gastón.

Eu însă îmi revenisem complet. Niciodată nu mi-a plăcut să-mi trădez emoţiile. Am scos pachetul de ţigări şi le-am oferit şi lor, dar m-au refuzat. Nici eu n-aveam poftă să fumez, dar mi-am aprins o ţigară pentru ca să vadă că nu-mi tremură mâna.

— Se vede că ai prieteni buni, Ares, îşi dădu părerea González. Nu ţi se pare că ar fi mai sănătos pentru dumneata să laşi baltă afacerea asta? În ciuda avertismentului nostru, azi te-ai dus la senator..., şi asta nu e bine, Ares.

Cu un moment înainte, simţisem că le sunt recunoscător, dar din clipa în care au deschis clanţa, au şi început să mă calce pe nervi.

— González, mă gândesc că poate ne înşelăm, interveni Gastón cu aerul că meditează. Domnul Ares vrea să se amestece în continuare? Să-i fie de bine! Unde am găsi noi o momeală mai bună? Ia uite ce idee mi-a trecut prin minte! se aplaudă el ridicându-se în picioare. González, să-l lăsăm singur pe domnul Ares. Cu siguranţă că are multe lucruri la care să se gândească şi noi îl deranjăm.

Se îndreptară spre uşă, dar când să pună mâna pe clanţă, Gastón se întoarse şi luă maşinăria pe care o lăsase pe masă.

— O să am de cercetat lucruri interesante aici. La revedere, Ares!

După ce ieşiră, am tras un şut în coşul de hârtii. „Porcii dracului”.

M-am prăbuşit în fotoliu. Acum, într-adevăr aveam nevoie de-o ţigară. Ticălosul ăsta, oricine ar fi fost el, prindea tot

mai mult curaj. Ştiuse el, oare, că eu eram înăuntru? Da, sigur că ştiuse. Felul în care aşezase bomba dovedea limpede acest lucru. Pe de altă parte, nici nu era greu să ştie că eram acolo. În cameră lumina era aprinsă, şi din strada 23 se văd bine ferestrele. La fel de bine putea să mă vadă când am intrat. Dar de ce oare s-o fi ostenit atâta? Ar fi rezolvat problema mult mai simplu cu un glonţ. Am zâmbit. Probabil că asta s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi împins curiozitatea să cercetez de unde veneau zgârieturile acelea uşoare pe care le auzisem la uşă.

M-am uitat la ceas. Era aproape douăsprezece. Am hotărât să plec. În clipa aceea sună telefonul. Era Maqueira care mă anunţa că se stricase maşina.

— Du-o înapoi, i-am spus, mâine o s-o folosim pe-a mea.

Bâlbâi o scuză şi închise. Am pus receptorul în furcă şi m-am dus la fereastră. Pe stradă circulaţia nu mai era atât de intensă, maşinile fiind tot mai rare. Am aruncat o privire indiferentă la cei care aşteptau autobuzul. Printre ei se afla un omuleţ care se uita fix la fereastra mea. M-am dat la o parte din geam şi am privit în continuare prin crăpătura dintre pervaz şi oblon. Trecură vreo douăzeci, treizeci de minute. Unii urcau în autobuz, alţii coborau, dar piticul nu se mişca. Stătea înfipt în acelaşi loc, privind ţintă la fereastra mea. După zece minute mi-am luat haina şi pălăria. Mi-am pus revolverul în toc, sub haină şi am ieşit din birou fără să sting lumina.

Am coborât cu ascensorul până la parter. Dacă ieşeam pe uşa de la Atlantic care dădea în Strada 23, mă vedea. Am sărit gardul în curtea clădirii vecine. Pe urmă am urcat o scară care mă duse la un coridor. Am coborât altă scară şi planul mi-a reuşit: mă aflam în Strada 12. Am mers ferindu-mă pe lângă portalurile florăriilor şi am ajuns în Strada 23. În acel moment, stopul s-a schimbat pe roşu şi am rămas prins între două şiruri de maşini, care au început să

claxoneze, atrăgând atenţia asupra mea. Am tras o înjurătură. Fără să pot face o mişcare, l-am văzut pe omuleţ rupând-o la fugă spre colţul străzii. Ocolind maşinile, am izbutit să ajung pe trotuar şi m-am năpustit pe urmele lui. Gonind nebuneşte, acesta o coti pe Strada 10. Când am ajuns şi eu acolo, maşina care îl aşteptase ajunsese deja pe Strada 21.

Cu toate acestea am zâmbit. Mi-ar fi plăcut să văd mutra piticului când a dat cu ochii de mine afară, în stradă, fără ca explozia pe care o aştepta să se fi produs.

A doua zi dimineaţă, am ajuns devreme la birou. Dar Padua mă şi aştepta în anticameră. Citea ziarul şi pe faţa lui se-ntipărise dezolarea. Veseliei lui obişnuite îi luase acum locul o dispoziţie sumbră.

— Ei, hai, curaj, domnule Padua! Ce-i cu mutra asta de înmormântare? Bănuiesc că poliţia nu v-a deranjat încă.

— Ai citit ziarul, Ares? Ai văzut ce scrie de Rameral?

— Sigur că l-am citit! Dar liniştiţi-vă! Cu dumneavoastră nu se va întâmpla acelaşi lucru. Cum v-ar putea compromite o scrisoare adresată unei femei?!? Gândiţi-vă puţin: câtor nume nu li s-ar potrivi iniţialele C.S.P.? Partea proastă este că experţii grafologi de la poliţie sunt nişte şmecheri. Dacă-şi pun ei în cap cu tot dinadinsul să dovedească că dumneavoastră aţi scris scrisoarea aceea... Ce mai, nu-mi plac tipii ăia.

— Nu glumi cu treburile astea, Ares. Ştiu că ieri m-am purtat copilăreşte. Îţi cer scuze. Dar... nu crezi că înăuntru ne-am simţi mai bine?

— Cum să nu, am răspuns. Am deschis şi m-am dat la o parte ca să-i fac loc.

— Am nevoie de scrisoarea aceea, Ares, spuse Padua printre dinţi şi în mâna lui apăru un pistol de calibrul 22.

M-am uitat bine la armă. Era mică, dar aducătoare de moarte ca toate armele de foc. Am pufnit cu năduf. Mă

scoteau din sărite bădăranii ăştia cu ameninţările lor. Padua, de exemplu, era un mizerabil. Probabil că era foarte viteaz cu muncitorii pe care-i jecmănea în fabricile lui de zahăr. Dar cu mine nu-i mergea. Cu toate că mă ameninţa cu pistolaşul acela, ştia foarte bine că era degeaba. Cred că era convins de acest lucru căci îi tremurau mâinile.

— Intră, Ares, porunci el, şi nu cumva să faci vreo prostie.

Ceea ce am făcut eu nu a fost nicidecum o prostie. Am făcut doi paşi în cameră şi mi-am scos pălăria. Mâna mea a descris un cerc în aer, ca şi cum aş fi aruncat-o în fotoliu, dar pălăria căzu jos, iar pumnul meu nimeri din plin mutra lui Padua. Nici nu apucă să-şi dea seama ce se întâmplă, că-i şi luasem arma.

— Acum aşezaţi-vă acolo şi staţi cuminte, i-am ordonat eu, ridicând receptorul. Dumneavoastră, Gastón şi cu mine o să avem o lungă convorbire.

El încercă să-mi smulgă receptorul, dar eu l-am împins pe scaun.

— Te rog, Ares! mă imploră el. Ascultă-mă!

— Nu mă interesează deloc, orice mi-aţi spune, domnule Padua.

Şi-am început să formez un număr, uitându-mă la el cu coada ochiului.

— Dacă mă asculţi, Ares, n-are să-ţi pară rău, spuse el scoţând un portofel de piele voluminos.

Am întrerupt falsa mea convorbire şi m-am tolănit în fotoliu.

— Ia să vedem, domnule Padua, ce lucruri interesante aveţi să-mi povestiţi, am spus simplu.

— N-am avut de gând să-ţi iau scrisoarea cu forţa, Ares, mi-a explicat el. De fapt, am venit după tablou.

— Ieri aţi fost cam confuz, domnule Padua, am răspuns eu.

Pe chipul lui se întipări aceeaşi nehotărâre ca-n seara

trecută.

— Ei bine, am întins braţul ca să ajung la telefon, pe Gastón îl va interesa să afle de ce ţineţi să intraţi în posesia unui tablou care nu vă aparţine.

— E o istorie de care mi-e ruşine, Ares, mărturisi el. De aceea nu ţi-am povestit-o până acum. Totul a început de la o glumă, râse el, dar era un râs sec şi forţat. Cea mai costisitoare glumă pe care şi-a imaginat-o vreodată cineva, declară el abătut. Eu am fost autorul ei şi tot eu victima. Ares, „Balerina” este un tablou fals.

Am sărit gata să protestez, dar chipul lui Padua m-a mişcat.

— Nu fiţi chiar aşa de disperat, i-am spus eu. N-o să se dărâme pământul dintr-o glumă.

Dar el nu părea că mă mai ascultă şi-şi începu povestirea ca şi cum ar fi simţit o necesitate imperioasă de a se destăinui.

— Am cumpărat acest tablou la Paris, în luna de miere, începu el. În vremea aceea încă n-ajunsesem la poziţia solidă pe care o am acum în lumea afacerilor. Eram un mic funcţionar competent, aveam o oarecare cultură şi multă ambiţie… dar nimic mai mult. Probabil că datorită acestei ambiţii am fost preferat, dintre toţi pretendenţii, de cea care astăzi îmi este soţie, o femeie extraordinar de bogată şi de cultă. După nuntă am hotărât să plecăm în Franţa. Se înţelege că eu voiam cu tot dinadinsul să-i fac un dar care s-o uluiască, dar, din nefericire, orgoliul meu depăşea cu mult posibilităţile mele şi nu găseam ceva la un preţ accesibil mie şi care ar fi putut totodată s-o impresioneze. Atunci s-a întâmplat ceea ce eu am considerat, în acel moment, un mare noroc. Hoinărind prin Cartierul Latin mi-a ieşit în cale un tânăr pictor care mi-a propus să-mi vândă un Degas. Fii atent: un Degas! Singurul defect pe care îl avea, după cum m-a avertizat el, era acela că nu fusese

pictat de Edgar Degas. Îţi dai seama? Mai curând din curiozitate decât din alte motive m-am hotărât să-l urmez până la mansarda unde îşi avea atelierul şi, crede-mă, Ares, am rămas cu gura căscată în faţa tabloului. Eu nu eram un expert în materie, dar timpul mi-a demonstrat, mai târziu, că şi experţii, sau, mă rog, cei care erau consideraţi ca atare, nu stăteau la îndoială că tabloul era autentic. L-am cumpărat fără să mai stau mult pe gânduri. Cu toate acestea am plătit pe el o sumă deloc neînsemnată. Nu am regretat: când am văzut impresia pe care tabloul a produs-o asupra Sofiei, mi-am simţit mândria satisfăcută. O mândrie stupidă care m-a făcut să-i exagerez valoarea şi să o las pe soţia mea să creadă că este vorba de un Degas autentic. Aceasta a fost greşeala mea, pentru că, în definitiv, oricare ar fi fost preţul şi oricum s-ar fi numit autorul, „Balerina" era o operă de artă. La început mi-am zis că o să-i spun mai târziu adevărul, sperând că ea va şti să mă ierte. N-am putut s-o fac niciodată. Sub aparenţa mea de dezinvoltură, se ascunde un caracter timid şi fricos. Am încercat să-i spun, dar niciodată n-am avut destul curaj. Şi aşa timpul a trecut. Cei care ne vizitau plecau întotdeauna de la noi cu certitudinea că văzuseră un Degas autentic. Dar nici o minciună nu ţine o veşnicie. Acum doi ani, poate trei, nu sunt prea sigur, patronatul religios din care face parte soţia mea a hotărât să contribuie la construirea unei biserici cu un obiect de valoare, pe care urma să-l scoată la licitaţie publică. Şi spre surprinderea mea, soţia a hotărât să ofere tabloul. Am intrat în panică. Ştiam ce urmări putea avea acest lucru, în cazul în care cumpărătorul îşi dădea seama de fraudă.

— Halal situaţie! am exclamat.

— Mie îmi spui! întări Padua. După cum cred că-ţi închipui, am încercat s-o conving pe soţia mea să renunţe la intenţia ei. Am folosit toate mijloacele posibile şi

imposibile ca s-o conving. Nu am reuşit. Sofia avea idei foarte ciudate în această privinţă. Tabloul reprezenta pentru ea ceva de mare preţ, o valoare spirituală şi de aceea voia să-l închine lui Dumnezeu. Numai astfel, spunea ea, era sigură că-şi face pe deplin datoria de creştină. Închipuieşte-ţi! Disperat, nemaiştiind ce să fac, i-am povestit totul Suzanei, cu care eram şi foarte bun prieten.

Padua ridică ochii şi mă privi; un zâmbet timid se stinse pe buzele lui.

— Ea mi-a sugerat soluţia care mi-a atras atâtea complicaţii până la urmă. În realitate, aşa cum s-a întâmplat şi când am cumpărat tabloul, când ea mi-a propus să-i dau bani ca să poată concura la licitaţie pentru „Balerină”, soluţia nu mi s-a părut rea. Aşa am şi făcut: Suzana a achiziţionat tabloul cu cincisprezece mii de pesos. După cum vezi, am plătit pe copie - ironia soartei! - cât m-ar fi costat un Degas autentic.

Padua făcu o pauză şi oftă.

— De asta vreau tabloul, Ares. Dacă ajunge în mâna autorităţilor, cu siguranţă că-l vor supune la probe ca să-i verifice autenticitatea şi scandalul pe care l-am evitat plătind atât de scump va izbucni totuşi până la urmă.

Am stat şi m-am uitat un timp la chipul acela dezolat şi aproape că mi-a venit să râd. Câtă bătaie de cap pentru un tablou fals! Ar fi putut evita totul dacă i-ar fi spus soţiei sale doar atât: „Uite dragă, ţi-am cumpărat un tablou minunat. Nu m-a costat mult. Aici jos scrie Degas, dar în realitate l-a pictat un ilustru necunoscut. Nu e nimic, nu-i aşa?”. Dar nu, domnul Padua nu era un muritor de rând, nu putea să facă aşa ceva. Domnul Padua prefera să trăiască într-o minciună permanentă numai ca să-şi satisfacă mândria lui stupidă.

— Asta e toată istoria, Ares, spuse Padua, dându-mi a înţelege că-şi terminase povestirea. O să mi-l vinzi, Ares? O să-mi vinzi tabloul?

— Vom vedea atunci când îl voi avea, am răspuns. După cum aţi spus chiar dumneavoastră, nu pot vinde ceea ce nu am.

Padua îşi stăpâni un gest de nemulţumire.

— Dar îmi promiţi? insistă el.

— Eu nu promit nimic. Am spus că vom sta de vorbă şi vom sta.

— Şi scrisoarea? Ce vei face cu scrisoarea?

— Deocamdată o voi păstra. O să vedem cât adevăr există în povestea asta a dumneavoastră.

Padua se ridică de pe scaun furios.

— Eşti un ticălos! îmi aruncă el. M-ai făcut să cred...

Eu am zâmbit cu dispreţ.

— Nu vă faceţi griji, domnule Padua, l-am întrerupt eu. Nu sunt chiar atât de cinic cum las să se creadă. Dacă dumneavoastră nu aveţi nici un amestec în asasinarea Suzanei, nimeni nu va citi această scrisoare. Asta da, vă promit de acum.

Am scos gloanţele din rabla lui de revolver şi i-am pus-o în mână. Apoi l-am condus până la uşă.

— Când voi avea tabloul am să vă caut. Bună ziua!

L-am împins afară şi i-am închis uşa în nas.

AMENINŢARE ANONIMĂ

M-am aşezat în fotoliu şi am deschis ziarul; în autobuz n-avusesem timp decât să-l frunzăresc. Scandalul izbucnise, în fine, ca o bombă, în casa Rameral. După ce eu scăpasem din mâinile poliţiei, datorită alibiului procurat de fiica senatorului şi de barmanul de la „Plaza”, poliţiştii au strâns-o cu uşa pe servitoarea Suzanei. Declaraţia ei era aceeaşi pe care mi-o făcuse şi mie: Rameral fusese ultimul care o

văzuse vie pe victimă.

Ceea ce ara citit puţin mai jos mi-a smuls un fluierat. Vânturi prevestitoare de furtună începeau să bată înspre reşedinţa senatorului. Reporterul îşi permitea chiar să înceapă un paragraf cam aşa: „De ce un anumit politician influent din guvern nu a fost chemat să dea declaraţie în legătură cu moartea celebrei curtezane din Strada Cero?” Şi pe urmă termina într-o formă ironică: „Cu siguranţă că un om care frecventa atât de asiduu seratele intime ale faimoasei Suzana trebuie să cunoască aspecte foarte interesante din viaţa ei, care ar fi desigur de mare utilitate autorităţilor”

Am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez cum vor lua lucrurile senatorul şi agentul lui de publicitate. Şi mi-a venit să râd. Se prea putea să creadă că un detectiv lipsit de scrupule, pe nume Júglar Ares, primise cinci sute de pesos ca să-şi ţină gura şi pe urmă ciripise. Dar, în realitate, puţin îmi păsa de ce gândeau ei.

Puţin înainte de unsprezece, telefonă Maqueira şi mă anunţă că-şi începea iar cercetările prin parcurile din Havana Veche. I-am urat noroc. După Butler, cea mai sigură cale de a da de Şase-Deşte era să-l găsesc pe Cagliostro. Mi-ar fi plăcut să fac eu însumi această treabă, dar am hotărât că era mai bine să rămân, cât mai mult timp posibil la birou. Ştiam că buba cocea; multă lume avea să mă solicite şi banii or să curgă gârlă.

Înainte de a coborî ca să mănânc ceva, am sunat-o pe fiica senatorului. Mi-am adus aminte, de zâmbetul ei, de liniile delicate ale trupului ei, de sânii tari şi rotunzi, de mersul ei. mlădios şi ispititor. După salut, am intrat direct în subiect:

— Vreau să te rog să-mi faci un serviciu, am spus.

Răspunsul ei: „Ce fel de serviciu?” mi-a plăcut. Nu era deloc răspunsul unei persoane necugetate.

— Nu se poate explica la telefon, am răspuns. Aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi?

A acceptat cu plăcere. Ba chiar aş putea spune cu entuziasm. Şi asta mi-a făcut plăcere. Nu putea fi femeie cu adevărat dacă nu era cât de cât curioasă.

— Ne vedem la „Plaza” peste o oră, i-am spus.

Mi-am pus haina, mi-am luat pălăria şi am ieşit din birou. Se înţelege că am aşteptat mai mult de o oră. Dar nu mi-am pierdut timpul. Prefăcându-mă că-l ascult pe Carlos care-mi vorbea de asasinul prezumtiv al Suzanei, am căutat în cartea de telefon un critic de artă. N-am găsit nici unul. Am închis cartea şi am început să mă gândesc. Era absolut necesar să găsesc o persoană în stare să recunoască un Degas autentic. Voiam să ştiu dacă Padua minţea, numai că eu în materie de pictură nu mă pricepeam deloc.

La două fără zece sosi şi Glenda. Am băut restul de *daiquirí* din pahar şi m-am îndreptat spre o masă mai îndepărtată de bar. Ea se îndreptă către aceeaşi masă. Am tras un scaun şi am invitat-o să ia loc. Apoi m-am aşezat lângă ea.

— Iei un *daiquirí*? am întrebat.

Zâmbi puţin încurcată şi gropiţele îi apărură iar în obraji; de când aşteptam să le văd. Zâmbetul se stinse şi în locul lui apăru o expresie de intensă curiozitate, probabil aceeaşi curiozitate care o făcuse să vină la „Plaza”.

— E prea devreme pentru aşa ceva, spuse ea, arătând spre paharul meu. N-aş refuza însă o îngheţată.

L-am chemat pe chelner, un băiat slab şi palid, care încremeni privind-o extaziat.

Ea ceru o îngheţată de căpşuni. Apoi se uită la mine întrebătoare, dar eu tăceam în continuare, până când îşi dădu seama că o privesc cu admiraţie. Se îmbujoră uşor. Chelnerul aduse îngheţata şi o puse pe masă. După ce plecă spusei:

— Presupun că ai auzit vorbindu-se de un tablou numit „Balerina în culise”?

Întrebarea o luă prin surprindere; rămase uluită. Deschise gura şi apoi o închise. Abia după câteva secunde reuşi să întrebe cu sufletul la gură:

— E la dumneata?

Am zâmbit ambiguu.

— Uite, i-am spus, mi-a povestit cineva o istorie despre acest tablou şi mă interesează s-o verific. M-ai ajuta? Nu presupune nici un efort din partea dumitale, m-am grăbit eu s-o liniştesc, pentru că privirea ei trecuse de la uluire la teamă. Se înţelege că fiind absolut sigur de discreţia dumitale, pot să-ţi povestesc totul.

Ea săltă capul şi-mi aruncă o privire rapidă. Apoi îşi coborî iar privirea, jucându-se nervoasă cu pliurile rochiei.

— Nu fi chiar aşa de sigur de discreţia mea, mă avertiză ea. Când m-am dus la poliţie ca să depun mărturie, am făcut-o deoarece credeam în nevinovăţia dumitale, spuse ea răspicat şi aţinti asupra mea o privire sfidătoare. Acum nu mai sunt atât de sigură.

— Ce te face să te îndoieşti acum?

— Dumneata ai furat „Balerina”, nu?

— Vezi, asta înseamnă să ai idei preconcepute, am replicat zâmbind. Eu nu am spus că „Balerina” e la mine. Şi chiar dacă ar fi, asta nu ar însemna că aş fi furat-o eu.

— Bine... bine..., dar...

— Totul se va lămuri la timp, Glenda. Şi ajutorul dumitale poate grăbi rezolvarea acestei probleme. Ce zici?

Ridică din umeri, gest care echivala aproape cu o aprobare, cu toate că pe chipul ei era întipărită teama.

— Nu ştiu dacă trebuie să mă amestec în aşa ceva, spuse ea, dar tonul ei spunea că dimpotrivă, voia să se amestece. Ce-o să spună tata?

— Nu trebuie să afle, am răspuns.

— Bine, spuse ea. Accept!

— Şi-mi promiţi că o să fii discretă, aşa cum te-am rugat eu?

— Promit, răspunse ea, încuviinţând energic din cap.

— Bine, am şoptit zâmbind (seriozitatea ei mă făcea să râd), am încredere în cuvântul dumitale.

Atunci i-am relatat istoria pe care Padua mi-o spusese despre licitaţie şi tabloul lui Degas... sau falsul Degas. Glenda părea fascinată de această istorie. Când am terminat, a spus:

— E de necrezut că se pot întâmpla astfel de lucruri, nu-i aşa? De ce omul ăsta nu i-a spus adevărul soţiei? Sunt sigură că o bună soţie l-ar fi înţeles.

— Da, am spus încet, dar noi bărbaţii facem întotdeauna lucruri nechibzuite din pricina femeilor.

Ea zâmbi şi gropiţele din obraji îi apărură iar.

— Unii bărbaţi, mă corectă ea. Dumneata n-ai face aşa ceva, nu? Tata are dreptate, Ares; eşti un cinic, afirmă ea cu dezinvoltură.

Am înclinat capul ca mulţumind pentru un compliment. Apoi m-am aşezat comod în scaun; cea pe care o luasem drept o fetiţă, era femeie în adevăratul sens al cuvântului. Am mai băut puţin *daiquirí* şi am privit-o iar. Da, nu mă înşelam. Nu mai era o fetiţă... şi ea o ştia prea bine.

Am mai stat puţin de vorbă. Ea încercă să mă tragă de limbă. Dar eu nu pot suferi să vorbesc despre ceea ce nu doresc. Înainte de a pleca, i-am recomandat iar să fie discretă.

Plecase de zece minute, dar adierea parfumată care plutea în jur, îmi aducea încă aminte de gropiţele din obraji şi de mersul ei mlădios.

Pe la patru după-masă am chemat-o pe Alicia. Telefonul sună câteva secunde şi mi-am dat seama clar că nu era acasă. În general se grăbeşte să răspundă. După o

jumătate de oră am sunat-o iar. Răspunse: „Alo, alo!”, dar eu am tăcut. Alicia îşi pierdu răbdarea şi închise. Asta era şi intenţia mea. Am aşteptat un timp, dar nu am auzit sunetul caracteristic liniilor de telefon interceptate. Am mai aşteptat o jumătate de oră şi am sunat din nou. Alicia răspunse şi în următoarele cinci secunde nu făcu altceva decât să înjure ca un birjar; apoi trânti telefonul. Când Alicia răspunse a treia oară era în culmea isteriei.

— Calmează-te, stimată doamnă, am spus eu pe un ton prefăcut poruncitor. Dumnezeule, ce limbaj!

— A, în sfârşit ai apărut! replică ea fără să-şi schimbe tonul.

— Eşti prost dispusă?

— Iartă-mă, dragul meu, se scuză ea. Dar un tâmpit m-a pisat toată după-amiaza cu telefonul.

— Şi ăsta e un motiv ca să mă insulţi pe mine?

— Te rog, Júglar! Nu înţelegi că te-am confundat cu altcineva?

— Aha, văd că mai e altcineva la mijloc...

A trebuit să-mi stăpânesc râsul. Alicia dădu drumul la o nouă repriză de înjurături drăgălaşe.

— Ei, hai..., hai, am întrerupt-o eu. Lasă dracii şi spune-mi dacă ai primit un pachet de la mine.

Ea coborî vocea şi tuşi în receptor.

— Te referi la... la... tablou? reuşi ea să articuleze.

— Văd că l-ai şi deschis.

— Ce puteam să fac? îmi răspunse. Nu ştiam ce era şi... Dar cum de-ai avut curajul ăsta, Júglar? Noroc că poliţia mi-a percheziţionat deja casa.

— De asta am şi făcut-o, drăguţă. Unde îl ţii?

— Aici, răspunse ea abia auzit. L-am ascuns bine.

— Aşteaptă-mă acasă, am spus; într-o oră vin după el.

M-am uitat la ceas; era ora şase şi zece, dar soarele era încă sus.

Am ridicat inelul greu de la intrare şi l-am lăsat să cadă. Era o căldură înspăimântătoare. Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi i-am zâmbit Aliciei.

Ea făcu o strâmbătură care aducea a salut şi privi mirată scrisoarea pe care o ţinea în mâna stângă. Am trecut pragul şi am închis uşa întrebând:

— S-a întâmplat ceva?

Mă privi neatentă şi şopti cu gândul în altă parte:

— Nimic... scrisoarea asta... Ciudat, când a sosit pachetul tău, nu de mult, nu era aici; iar poştaşul vine doar la amiază...

— Poate că a rătăcit-o şi s-a întors după ce ţi-a dat pachetul.

— Poate, şopti ea şi buzele-i tremurară uşor. De la cine o fi?

— Nu văd cum ai putea să ştii dacă n-o deschizi, am răspuns eu. Ce mai aştepţi?

Ea rupse un capăt al plicului cu o expresie de teamă. Am zâmbit; femeile dramatizează totul.

Citi în fugă hârtia şi mă privi. Am văzut în ochii ei o teamă care o paraliza. Fără să scoată o vorbă, alergă la pieptul meu şi începu să plângă în hohote. Am traversat salonul şi am aşezat-o cu forţa pe canapeaua cu perne moi. Apoi, i-am şters lacrimile şi am încercat s-o liniştesc. Mi-a întins scrisoarea tremurând.

Era o hârtie obişnuită bătută la maşină: „*Dacă ţii la feţişoara ta de păpuşă, spune-i băgăciosului ăla să nu se mai amestece unde nu-i fierbe oala; moartea Suzanei nu mai e treaba lui*”. Am pufnit cu necaz; era o ameninţare simplă şi directă. Întâi încercaseră să mă facă praf şi pulbere; acum încercau să mă intimideze, ameninţând cu represalii împotriva Aliciei.

Mi-am ridicat privirea de pe hârtie şi m-am uitat la ea. Din ochi îi dispăruse maliţiozitatea dintotdeauna; acum, în

privirea ei era numai spaimă. Ca s-o consolez am recurs la o minciună. Arătând spre scrisoare am spus:

— Nu trebuie să-i dai atâta atenţie, draga mea. Nu e decât o ameninţare banală.

Mi s-a părut că vorbele mele nu erau destul de convingătoare şi am insistat:

— Dacă avea intenţia să-ţi facă vreun rău, nu te-ar mai fi anunţat dinainte.

— Dar... mi-e frică, îngăimă ea. Nu înţelegi? Mi-e frică. Eu trebuie să umblu pe stradă; trebuie să ies pe scenă.

— Ar fi mai bine să laşi cabaretul pentru un timp, i-am sugerat. Presimt că se apropie ceasul când voi pune mâna pe ticălosul ăsta. Între timp este mai bine să te ascunzi.

Ideea mea păru să nu-i placă. Făcu o grimasă de nemulţumire.

— Să mă ascund? Unde? De unde ştiu eu că nu mă va găsi? De unde a aflat unde locuiesc?

— Nu era nici un secret, draga mea. Ziarele ţi-au publicat adresa. Toată Cuba o ştie.

— Júglar, toate astea nu-mi plac deloc. Nu-mi plac şi gata. Mă ameninţă că mă desfigurează. Îmi distrug viitorul, zâmbi cu amărăciune; în zâmbetul ei era şi reproş. Este singurul lucru pe care îl am, înţelegeţi? O expresie de neajutorare se adaugă spaimei din ochii ei. N-ai de gând să faci ceva?

— Trebuie să te ascunzi, am repetat, dacă e posibil la vreo rudă îndepărtată. Nu se poate să n-ai pe cineva care să te poată găzdui câteva zile.

Ea se gândi o clipă.

— Ba da, îşi aminti, mătuşa mea Flora. Am mai stat la ea. Locuieşte în Luyanó.

— Minunat! am exclamat eu. Este tocmai ce ne trebuie; un cartier mai îndepărtat. Adu tabloul. Plecăm imediat.

Când îmi dădu „Balerina” încercă să protesteze, dar eu

am luat-o uşor pe după umeri şi am insistat să meargă. Vru să-şi ia un geamantan, dar n-am lăsat-o. Asta ar fi fost ca şi cum ar fi dat un anunţ la Mica Publicitate că pleacă...

Ca să ajungem acasă la mătuşa Aliciei, am folosit trei taxiuri; când am ajuns în Luyanó, eram convins că nu ne urmărise nimeni.

ÎNCURCĂTURILE UNUI COMERCIANT

Holul hotelului Packard era pustiu la ceasul la care am ajuns acasă. L-am zgâlţâit pe băiatul care moţăia la recepţie şi i-am cerut cheia. Mi-o întinse şi făcu un gest, arătând peste umărul meu.

— Vă aşteaptă de mult, spuse el somnoros.

M-am întors. Pe o canapea de nuc care se afla într-un colţ, stătea un bărbat. Era slab şi părea mic de statură.

M-am apropiat. El îşi ridică ochii şi mă privi cu aroganţă; nu era o aroganţă ostilă. Privirea lui era senină. Avea faţa rotundă şi o mustaţă mică, iar pe pometţii lui uşor proeminenţi se vedea ceva ca nişte cute adânci; nu erau găuri, ca ale lui Gastón, ci mai degrabă mici ondulaţii, foarte apropiate unele de altele.

— Pe mine mă aşteptaţi? am întrebat.

Luă servieta care se afla pe un fotoliu şi se sculă în picioare.

— Eu îl aştept pe domnul Ares. Dumneata eşti?

Am dat din cap afirmativ.

— Sunt doctorul Rosales, explică el, avocatul domnului Rameral. Făcu o pauză. Presupun că nu trebuie să-ţi explic la care Rameral mă refer.

— Ba va trebui s-o faceţi, am spus eu încet; detest enigmele.

— Este una şi aceeaşi persoană cu cea pe care ai vizitat-o acum câteva zile la magazin şi de unde ai fost obligat să ieşi într-un... mod... cam precipitat.

— Sunteţi foarte elocvent, am spus eu. Ce se întâmplă cu domnul Rameral?

— Soţia lui vrea să-ţi vorbească. Mi-a dat dispoziţie să te rog să treci pe la ea; eu am să te însoţesc.

Am zâmbit.

— Aşa... nici una, nici două... am spus eu pocnind din degete: Soţia lui Rameral are nevoie de mine, iar eu trebuie să alerg să mă prosternez la picioarele ei! Şi am zâmbit din nou. Dar aveţi cumva idee ce oră e? Spusei sec, arătându-i ceasul.

El nu se uită la ceas, se uită la mine. Privirea lui era lipsită de expresie, şi totuşi ochii îi străluceau viclean.

— Rugămintea doamnei Rameral este însoţită de ceva mai substanţial, explică el zâmbind. Iată un avans. Scoase un plic şi mi-l întinse.

Nu era cazul să stau mult pe gânduri. L-am deschis. Am numărat zece hârtii noi-nouţe de câte cincizeci.

— Eu sunt sclavul unor astfel de rugăminţi, domnule Rosales. La ordinele dumitale.

— Urmează-mă, atât îmi spuse el.

L-am urmat. Afară se afla o limuzină neagră, strălucitoare. Rosales înaintă pe Prado. Pe Malecon o luă la stânga. Fără a-şi lua ochii de la autostradă spuse:

— Domnul Rameral este într-o mare încurcătură. Declaraţiile servitoarei Suzana au fost nefaste şi, din nefericire, el n-are nici un alibi.

Întoarse puţin faţa şi-mi aruncă o privire rapidă.

— Crezi că el a omorât-o...?

Eu am zâmbit echivoc.

— El ce spune?

— Neagă, fireşte... dar...

— Dar dumneata ai îndoielile dumitale...

— Nu ştiu, spuse el, uneori crezi că cunoşti pe cineva, dar te înşeli. Eu, de exemplu, nu mi l-aş fi imaginat niciodată pe domnul Rameral amestecat în aventuri de acest gen; şi doar profesia mea mă obligă să cunosc tot felul de oameni.

Maşina era comodă şi avea un pick-up puternic. În momentul acela ocoleam monumentul Maine ca să intrăm pe Avenida Wilson. Mi-am aprins o ţigară şi am dat fumul afară pe fereastră. Când Rosales intră pe bulevard, mi-am spus părerea:

— Natura umană este foarte complexă; să nu încerci niciodată să cunoşti cu adevărat pe cineva... pentru că nu vei reuşi...

Avocatul rămase pe gânduri câteva clipe.

— Da, admise el, cred că ai dreptate. Eu am avut de-a face cu mulţi oameni..., toţi sunt diferiţi... La toţi am găsit, însă, o latură ascunsă, o altă faţă parcă...

Când intră în tunel, micşoră viteza. După câteva minute, maşina se opri.

Am aruncat o privire în jur. Strada era pustie. Avocatul coborî şi deschise poarta de fier. L-am urmat. Sună. După câteva secunde de aşteptare, uşa se deschise.

— Intră, mă invită el cu un gest. Am înaintat până în mijlocul camerei.

— Anunţ-o pe doamna că a sosit domnul Ares, porunci el servitoarei care deschisese uşa.

Fata urcase doar câteva trepte când sus, în capul scării, apăru o femeie.

— Poţi să pleci, María, spuse trecând pe lângă ea, mă ocup eu de domnii.

Coborî scările până jos şi ne invită să luăm loc.

— Vă rog să-mi iertaţi întârzierea, doamnă, spuse încet Rosales. Ca să-l pot prinde pe domnul Ares, a trebuit să aştept destul de mult la hotelul unde locuieşte.

Doamna Rameral se aşeză pe un fotoliu cu perne de puf. Eu m-am aşezat în altul. Avocatul se lăsă să cadă pe o sofa ce se afla în stânga mea.

Salonul era spaţios şi aranjat ca la carte; nu lipsea din el nici unul din lucrurile pe care cei plini de bani obişnuiesc să le îngrămădească în saloanele lor, chiar şi un pian mare (la care, probabil, se cântă foarte rar).

Soţia lui Rameral era una din acele femei a căror vârstă este greu de precizat. Faţa ei era întinsă, dar la colţul ochilor se ghiceau riduri, atenuate de tot felul ele creme. Oricum, se putea afirma că dacă nu era mai tânără ca soţul ei, era mai bine conservată. Nu era frumoasă, poate că nu fusese niciodată, dar corpul ei, care îşi păstrase intacte liniile din tinereţe, te făcea să bănuieşti că pe vremuri avusese farmecul ei.

— Nu te scuza, domnule Rosales, zise ea, răspunzând avocatului. Important este că l-ai găsit.

Mă măsură cu o privire la care eu am rămas impasibil.

— Presupun că ştii de ce am trimis după dumneata, domnule Ares.

Nu am descifrat în vocea ei nici o nuanţă specială şi am făcut cu capul semn că nu.

— N-am idee, doamnă.

— Cum! se miră, întorcându-se către avocat. Dumneata nu i-ai explicat nimic?

— Am preferat s-o faceţi dumneavoastră personal, răspunse avocatul. Sau, în orice caz, să o fac eu în prezenţa dumneavoastră. Dumneavoastră ştiţi că eu mă opun la aceasta. O fac doar pentru...

— Da, da, îl întrerupse ea, cunosc bine părerea dumitale şi, de altfel, ştii bine că este şi a mea. Îşi muşcă buzele. În fine, e dorinţa lui Rember... şi poate că va da rezultate.

Se întoarse spre mine. O privire mai pătrunzătoare decât cea dinainte mă măsură din cap până-n picioare.

— Soţul meu, spuse ea cu un zâmbet uşor dispreţuitor, se pare că are multă încredere în capacităţile dumitale de detectiv. Mi-a dat instrucţiuni să te angajez ca să-l găseşti pe adevăratul asasin.

Zâmbi cu dispreţ, ca mai înainte.

— Pretinde chiar că suspectezi deja pe cineva anume.

Un timp se aşternu tăcere. Nu părea deloc o femeie cu probleme. Se uită la avocat şi apoi la mine.

— E adevărat?

Nu era deloc momentul, dar mie îmi trecu prin cap să fac o glumă.

— Da, am răspuns.

— Şi pe cine bănuieşti, dacă se poate şti?

— Pe soţul dumneavoastră.

Femeia mă privi rece.

— Răspunsul dumitale nu-i va place, domnule Ares.

— Sunt sigur... Dar dumneavoastră?

— Ce impertinenţă! izbucni ea cu un gest trufaş.

M-am sculat zâmbind. Am scos plicul din buzunar şi am luat din el o hârtie de cincizeci.

— Este echivalentul timpului pe care m-aţi făcut să-l pierd, i-am spus avocatului, întinzându-i plicul.

El nu-l luă; o seriozitate subită se întipări pe faţa lui surâzătoare.

— Ia loc, mă rugă el. Evenimentele din ultima vreme au tulburat-o pe doamna.

M-am întors la locul meu.

— În afară de aceasta, şi se uită semnificativ la ea, o experienţă dezagreabilă, care nu are nimic comun cu cazul nostru, a făcut-o să nu vadă cu ochi buni pe cei care au profesia dumitale. Te rog să o ierţi.

Scuzele avocatului mă făcură să zâmbesc. Cu greu găseşti pe cineva care să aibă simpatie pentru cei din breasla noastră.

M-am uitat la doamna Rameral. Era palidă, iar buzele ei. crispate cu aroganţă nu se dezlipiseră. După cum se vedea, avocatul avea un mare ascendent asupra ei.

— Adevărul este, domnule Ares, că nici eu n-am prea mare simpatie pentru detectivii particulari şi cu atât mai puţin în cazul dumitale... Şi dumneata puteai fi, în ciuda alibiului dumitale excelent, cel care ai ucis-o pe Suzana. Cu toate acestea, domnul Rameral este convins că nu ai fost dumneata şi te consideră, pentru moment, omul potrivit căruia să i se încredinţeze misiunea de a-l găsi pe asasin. De unde provine această siguranţă a domnului Rameral, este un lucru pe care nu îl ştiu. A refuzat să discute această chestiune cu mine, dar probabil că are motivate sale şi eu sunt obişnuit, ca avocat, să iau drept întemeiate raţiunile clienţilor mei. Eu dau sfaturi sau sugerez doar, dar deciziile nu stau în puterea mea; e logic, cred că-ţi dai seama.

Avocaţii vorbesc cam mult. Aş fi putut şi eu să-i spun o mulţime de lucruri, printre care faptul că nici eu n-aveam prea multă simpatie pentru avocaţi... Dar nu i-am spus-o.

— Toată această digresiune, am conchis eu, se poate sintetiza în câteva cuvinte: mă angajaţi ca să-l găsesc pe asasinul doamnei Suzana?

El făcu un gest afirmativ.

— Bine..., onorariul meu este de treizeci de pesos pe zi, plus cheltuielile. Fireşte, am adăugat eu, aici nu se includ reparaţiile capitale sau parţiale, în cazul în care aş păţi ceva.

— Foarte bine, răspunse avocatul. Domnul Rameral mi-a dat instrucţiuni să nu mă tocmesc.

— Atunci, ne-am înţeles. Acum am nevoie de câteva date suplimentare. Dumneata ai vorbit cu Caíta, servitoarea care a depus declaraţia acuzatoare?

— Am încercat, dar nu am putut. A dispărut.

— A dispărut!?!

— Adică, se corectă el, nu s-a mai întors acasă, după ce poliţia a pus-o în libertate. Ştiu asta sigur, pentru că am fost la ea de două ori. Nu a mai văzut-o nici un vecin.

— Cum de i-au dat drumul aşa de repede?

Avocatul zâmbi.

— Chichiţe avocăţeşti, spuse el. Un judecător i-a fixat o cauţiune... şi un necunoscut a plătit-o pe loc.

Mi-am muşcat buzele gânditor.

— Eu am stat de vorbă cu ea, am spus, şi nu mi s-a părut că minte. Sigur că nu poţi şti niciodată când cineva minte sau nu. Unii ştiu s-o facă foarte bine. Dar e ceva ciudat în toate astea. Baba asta îl dijmuia serios pe domnul Rameral... Şi-atunci, să taie tocmai găina care-i făcea ouă de aur?!?

— Poate că a căzut într-o cursă întinsă de poliţie şi n-a avut încotro, îşi spuse părerea soţia lui Rameral, mai puţin crispată. Sigur e faptul că soţul meu afirmă categoric că această femeie minte.

— Posibil, am spus eu încet şi m-am ridicat.

În maşina care mă ducea înapoi la hotel, avocatul comentă:

— Doamna Rameral căuta dovezi pentru divorţ şi detectivul pe care l-a angajat a trecut de partea soţului... Asta a afectat-o foarte mult.

— Aşa!! Vrea să divorţeze! E cumva geloasă?

— Ştiu la ce te gândeşti, Ares, răspunse Rosales. Dar alibiul pe care îl are Julia este excelent. Duminica aceea, de după-amiaza şi până noaptea târziu, şi-a petrecut-o la clubul ei, jucând canastă cu câteva prietene.

Începuse să-mi fie milă de Rameral. Atâta bătaie de cap pentru a ascunde de soţie scrisoarea nevinovată pe care i-o trimisese nesăţioasei Suzana... Şi totul, pentru ce? Şi-aşa, totul era pe marginea prăpastiei.

— Îmi închipui că acum nu mai are nevoie de aceste dovezi, am spus încet, scrutându-l cu privirea.

— Nu, acum nu. Domnul Rameral i le-a pus la dispoziţie prin acest scandal, răspunse zâmbind.

Ajunsese la hotel şi parcase maşina în faţă. Am deschis portiera şi am coborât.

— Curând veţi avea veşti de la mine, i-am spus.

M-am întors şi am urcat treptele. Holul era pustiu.

Băiatul de la recepţie moţăia. M-am uitat la ceas: era două noaptea.

CANDIDATUL SERVITOAREI

Tocmai îmi făceam nodul la cravată, când soneria, de la uşă mă trezi din gânduri. Am deschis. În prag stătea Lu-mei. Mi-a făcut plăcere când am văzut-o.

Purta o rochie strâmtă de mătase chinezească, iar părul împletit îi cădea pe spate.

Am invitat-o să intre. Ea străbătu holul şi se îndreptă spre divan. Am urmat-o şi m-am aşezat lângă ea. În ochii ei era întipărită groaza.

— Ai citit biletul meu? întrebă.

— Da. Mi l-a citit un concetăţean de-al dumitale. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine, Lu-mei, dar nu cred că mă paşte nici o primejdie.

Ea micşoră distanţa care ne despărţea şi puse mâna pe umărul meu cu un gest patetic.

— Nu vorbi aşa, te rog, neliniştea se adăugă spaimei din ochii ei. Nici nu ştii ce spui. El are de gând să te ucidă. Mi-a spus Li-wong.

— Cine e Li-wong? Servitorul?

— Da. Cel care te însoţea când ţi-am strecurat bileţelul în

buzunar.

Am contemplat-o pe Lu-mei gânditor. Părea sinceră. Sigur că putea să se prefacă. Unele femei se pricep grozav la aşa ceva. Dar întotdeauna îţi vine greu să recunoşti că nu poţi inspira unei femei cu un chip ca al ei, un sentiment sincer şi dezinteresat, numai datorită propriei tale persoane... Se prea putea însă şi ca ticălosul de Butler s-o fi trimis ca să mă iscodească. Dacă aşa stăteau lucrurile, era mai cuminte să mă feresc.

— Toată povestea asta este foarte încâlcită, Lu-mei. Butler şi cu mine am făcut un târg şi, în ciuda reputaţiei mele, atunci când nu sunt tras pe sfoară, mă ţin de cuvânt. Şi-atunci, de ce să mă omoare?

— Nu ştiu, răspunse ea. Ce bine ar fi dacă aş şti! Mă tem pentru dumneata. Dumneata eşti un om foarte credul şi el este rău. Eu îl cunosc bine. Ştiu că are de gând să te înşele.

Parfumul pe care îl răspândea trupul lui Lu-mei începu să mă tulbure.

— Eşti soţia lui?

— Eu îi aparţin, răspunse mâhnită.

Nu am putut să înţeleg ce însemna asta în jargonul ei americano-chinez. Probabil că în acel moment nici nu mă prea interesa. În adâncul ochilor migdalaţi ai lui Lu-mei era aceeaşi dorinţă ca şi în ai mei. I-am privit o clipă, extaziat, faţa. Era frumoasă. Era dintre acele femei, de un anume gen de frumuseţe, pe care o dată în viaţă cu toţii am visat să le strângem în braţe. Era acelaşi gen de frumuseţe trâmbiţat mereu în reclamele turistice ale ţărilor „exotice”. Şi eu o aveam lângă mine, aproape, privindu-mă în ochi. Am stat ca vrăjit. Deodată am atras-o spre mine şi am simţit pe pieptul meu tremurul sânilor ei mici şi tari. Nu am mai avut nevoie de nici o limbă a pământului pentru a ne înţelege.

La ora două, am coborât treptele hotelului. Era o după-amiază mohorâtă şi fără soare, cum sunt puţine la Havana. Nori negri întunecau oraşul şi păreau a îmbrăca în doliu clădirile înalte, iar cei care se îndreptau spre treburile lor aveau întipărită pe faţă subtila tristeţe a acelei zile.

M-am îndreptat spre restaurantul lui Isaías, cu gândul la trupul mic şi fragil al lui Lu-mei. Merita să ţi-o aminteşti mereu. Lu-mei era interesantă, inteligentă... Iar eu un prost... sau aproape un prost. La un moment dat, probabil că adormisem. Am dormit adânc, pentru că atunci când m-am trezit Lu-mei dispăruse, iar în camera mea se vedeau semnele discrete ale unei percheziţii.

Pe la ora trei am ajuns la Caíta. Scara era la fel de murdară ca prima dată. M-am oprit la uşa ei şi am bătut de câteva ori. Nu mi-a răspuns nimeni. Am aruncat o privire în jur; pe coridor mai erau două uşi: una alături şi alta vis-à-vis, dar nici pe locatarii acelor apartamente nu i-a interesat prezenţa mea. Atunci mi-am încercat prima mea cheie falsă. Fără rezultat. Am încercat-o pe a doua. Dinspre scară am auzit zgomotul unor paşi uşori. Am ascuns legătura de chei şi am bătut iar în uşă.

— Ce doriţi? Pe cine căutaţi?

Întrebarea nu m-a luat prin surprindere. Vocea bătrânei era stridentă. În mână avea o cheie şi sub braţ ţinea o legătură de rufe murdare.

— Caíta s-a dus... a zburat...

Puţinii dinţi pe care îi mai avea în gură erau înnegriţi şi murdari.

— Şi să nu mă-ntrebaţi unde s-a dus. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Cu mâna liberă deschise uşa de alături şi mi-o trânti în nas fără să se întoarcă. Eu trecui iar la treabă.

Curăţenia din salonaşul Caítei contrasta cu mizeria generală din clădire. Toate lucrurile erau la locul lor.

Ordinea care domnea acolo vorbea clar de influenţa meseriei asupra obiceiurilor ei. Numai portretul surâzător al senatorului Ramírez, care atârna pe perete, părea să distoneze cu odăiţa aceea atât de primitoare. Cu răbdare am cercetat mobilă cu mobilă. N-am găsit nimic care să-mi atragă atenţia. Apoi am trecut în dormitor. În dulap era puţină îmbrăcăminte; pantofi nu erau deloc.

Sub pat era doar o pereche de papuci. Pe o noptieră se afla un pachet cu afişe de format mic: şi în ele senatorul apărea cu „zâmbetul lui franc.” Nu mai era nici o îndoială în privinţa candidatului ales de Caíta.

M-am întors în salonaş, m-am aşezat şi mi-am aprins o ţigară ca să mă gândesc puţin. Deodată m-am ridicat în picioare. Am ieşit pe coridor şi am încuiat. Puteam să pun pariu pe oricât că senatorul plătise cauţiunea pentru Caíta.

VILA DE LA ŢARĂ A SENATORULUI

Cum am intrat pe Şoseaua Naţională a început să plouă. În urmă rămânea Havana cu clădirile ei de oţel şi beton, cu zgomotele, cu funinginea ei, şi, în fond, cu nenorocirile şi mizeria ei neagră.

Maşina mea înghiţea kilometru după kilometru. Ploaia, pe cât de neaşteptat începuse, pe atât de brusc încetă după o jumătate de oră. La ora aceea, satul Caimito, mic şi cenuşiu, aşezat la şosea, era un punct de care mă îndepărtam cu optzeci de kilometri pe oră. Pe măsură ce mă apropiam de districtul în care îşi avea moşia senatorul, propaganda electorală în favoarea lui creştea. Portretul lui zâmbitor era pus cât mai la vedere: în copaci, pe ziduri dărâmate, pe garduri...

Am trecut pe strada principală a satului; numai murdărie,

numai sărăcie. Casa în care locuia Caíta se afla, după cum mi s-a spus, la capătul unei ulicioare prăfuite. Era o cocioabă de scânduri şi olane, care se mai ţinea în picioare doar printr-un miracol; pe ea era lipit afişul senatorului: *Vreţi să aveţi străzi frumoase, canalizare şi şcoală? Votaţi pentru senatorul...* Şi dedesubt era portretul cu chipul zâmbitor. Iar sub portret scria: *Gregorio P. Ramírez.* Am ajuns la poartă şi am bătut tare de două ori. Ieşi o bătrână. Am întrebat-o de Caíta, dar n-avu timp să-mi răspundă. Oamenii senatorului erau eficienţi şi rapizi. Tomás, agentul lui, claxonă de două ori din limuzina în care se afla. „Senatorul vrea să vă vadă”, strigă el. Bătrâna îmi trânti uşa în nas. M-am întors şi am urcat în maşină, flancat de două huidume.

După un kilometru de la ieşirea din sat, Tomás coti pe o alee pietruită, străjuită de palmieri înalţi. La intrare stăteau doi jandarmi. La capătul aleii apăru vila senatorului.

Era recent construită, dar nu în stil modern, ci în stilul din ultima jumătate a secolului al XIX-lea. La fel ca la Havana, şi la ţară senatorul trăia pe picior mare.

Am străbătut mai multe camere, apoi un coridor şi am ieşit pe un fel de terasă care dădea spre nord, plină de invitaţi. Amicii senatorului se bucurau din plin de această zi petrecută la ţară. Unii jucau biliard la o masă mare acoperită cu postav, alţii fumau ţigări de foi şi discutau politică; cei mai mulţi se aflau în jurul supraomului, ca un roi de muşte pe un fagure de miere.

Când ne văzu, senatorul îl străfulgeră cu privirea pe Tomás şi-i făcu un semn imperceptibil. Am priceput că trebuia să ne îndreptăm spre o uşă care se afla la stânga noastră. Acolo era o cameră de lucru, mare şi primitoare, cu fotolii de piele şi un birou mare aşezat într-un colţ. Am aruncat o privire peste tot. Încăperea era supraîncărcată şi-ţi sărea în ochi luxul superfluu care părea a-i place atât de

mult senatorului Ramírez. Am deschis o cutie cu ţigări de foi, am luat una şi am aprins-o. Apoi m-am aşezat comod într-un fotoliu. Tomás m-a lăsat în pace. De la ultima noastră întâlnire, la Havana, îi mai scăzuseră fumurile!

Senatorul intră urmat de amicul nostru, agentul de publicitate.

— Am să fiu scurt, Ares, spuse el, intrând direct în subiect.

Se sprijini cu mâinile pe marginea biroului. Eu am dat încet afară fumul albăstrui al ţigării de foi.

— Până azi am fost îngăduitor, continuă el; poate că nu trebuia să fiu. Dumneata ai uitat că în orice clipă pot să te fac una cu pământul! şi-şi sublinie cuvintele cu un gest categoric al mâinii drepte.

Sprâncenele lui încruntate şi ochii mici şi scăpărători dădeau un aer aproape ridicol figurii lui dolofane. Dar senatorul nu râdea... nici măcar nu surâdea. Şi părea ferm convins de puterea lui de-a mă face una cu pământul printr-un simplu gest al mâinii.

Se întoarse la masă, luă o ţigară de foi şi o aprinse după ce îi rupse capătul cu o muşcătură. Apoi ocoli biroul şi se trânti într-un fotoliu. Agentul de publicitate făcu acelaşi lucru, aşezându-se într-un fotoliu aproape de el. Numai Tomás rămase în picioare. Eu am tăcut, aşteptând ca senatorul să continue. Ţigara păru a-l fi calmat. Trăsăturile i se îmblânziră şi privirea lui nu mai fu atât de dură.

— Totuşi, spuse făcându-mi semn cu degetul, încă mai sunt gata să parlamentez cu dumneata. Numai că nu voi permite nici un fel de scandal, Ares. Asta e lucru hotărât.

Mai trase un fum din ţigară.

— Poate, interveni agentul de publicitate, am putea ajunge la o înţelegere, dacă domnul Ares ne spune cărui fapt se datorează interesul lui de a vorbi cu Caíta.

— Motivul este foarte simplu, fiule. Sunt plătit pentru

asta.

— Şi cine te plăteşte? întrebă cu interes senatorul.

— Familia Rameral.

— Aşa, care va să zică, mă jumuleşti şi pe mine... şi totodată şi pe Rameral. Ares, eşti un bandit!

Eu am încuviinţat din cap, ca şi cum mi-ar fi adus un elogiu.

— Şi de ce vrei s-o vezi? interveni iar tânărul. Tot ceea ce ştie despre această treabă a declarat la poliţie.

— Aşa crezi matale, fiule. Atunci de ce vă e frică să stau de vorbă cu ea?

— Cine spune că nouă ne e frică?

— Eu.

Tânărul se întoarse către senator cu un gest de nerăbdare. Acesta se uită la Tomás.

— Aşteaptă afară, îi spuse şi-şi întoarse spre mine chipul încruntat. Nu ne putem pierde aşa toată după-amiază, Ares. E mai bine să vorbim pe şleau. Dumneata ai dreptate, mărturisi el, eu mă tem de ceva, cu toate că nu este ceea ce îţi închipui: nu eu am omorât-o pe Suzana. Dar alegerile bat la uşă şi situaţia mea este precară. Pur şi simplu nu-mi pot permite luxul să mă trezesc implicat într-un scandal. De asta a minţit Caíta, pentru că eu i-am cerut-o. Ea şi întreaga ei familie se consideră obligată faţă de mine pentru micile atenţii care le-am avut pentru ei.

Mi-am amintit de cocioaba aia dărăpănată pe care o văzusem nu de mult şi mi-a fost clar cât de mici fuseseră acele atenţii. Senatorul continuă:

— Caíta a minţit cu bună-ştiinţă, dar chiar ea putea să-mi slujească de alibi, deoarece am plecat împreună de la Suzana, cam pe la şapte şi jumătate. Cu toate acestea, nu putea să declare adevărul, căci ar fi însemnat, evident, să mă implice într-un scandal, şi din respect pentru mine a tăcut.

Am stat şi m-am gândit.

— Dacă aţi plecat împreună pe la şapte şi jumătate, înseamnă că aţi fost ultimii care aţi văzut-o vie pe Suzana. Atunci de ce afirmă Caíta că Rameral a fost cel care a ieşit din casă la şapte?

Senatorul rămase câteva clipe pe gânduri.. Apoi bătu cu palma pe sonerie. Tomás intră ca o furtună, cu mâna sub haină. Eu am zâmbit.

— Adu-o pe Caíta aici, ordonă senatorul.

Apoi se întoarse spre mine:

— O să-ţi explice chiar ea.

După câteva minute, Caíta intră în cameră. Îşi stăpâni mirarea când dădu cu ochii de mine şi înaintă hotărâtă către birou, întrebând:

— Ce doriţi, domnule senator?

El o învălui într-o privire blândă, aproape părintească.

— Ia loc, Caíta, spuse el.

Femeia alese un scaun de lângă masă, aproape de agentul de publicitate. Se aşeză cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu-şi şifoneze uniforma proaspăt călcată. Era îngrijit îmbrăcată şi faţa ei exprima o nelinişte stăpânită, aşteptând ca senatorul să-i explice motivul pentru care o chemase.

Pe faţa senatorului se concentrase toată blândeţea de care ar fi avut nevoie pentru o reuşită fotografie electorală.

— Caíta, vreau să-i spui domnului Ares tot ce ştii în legătură cu moartea Suzanei.

Caíta se uită la el, parcă fără să înţeleagă. Buzele ei se mişcară, dar nu se auzi nici un sunet. Apoi privirea ei, aţintită asupra senatorului, deveni întrebătoare.

— Uită tot ce ţi-am spus înainte. Uită de jurământul făcut. Acum vreau să vorbeşti, insistă senatorul.

Femeia se mişcă puţin pe scaun, având mereu grijă de cutele rochiei ei de curând călcată.

— Ce doriţi să ştiţi, domnule?

— Tot ce s-a întâmplat în seara aceea, am spus eu. De asemenea încearcă să-ţi aminteşti dacă înainte a avut loc vreun incident care ar putea avea legătură cu asasinarea stăpânei dumitale.

Caíta căută din nou din ochi aprobarea senatorului; acesta făcu semn că e de acord,

— Pe la cinci după-masă a sosit domnul Rameral, spuse ea şi-şi duse gânditoare mâna la gură. El nu venea des pe la doamna Suzana, dar ori de câte ori venea, sosea la cinci şi întotdeauna pleca aproape de şapte. În ziua aceea a plecat la şase şi jumătate.

— Cu siguranţă că Suzana i-a cerut să plece la ora aceea, fu de părere senatorul. Eu o chemasem şi-i spusesem că voi trece pe la ea ca să stăm de vorbă despre ceea ce îmi scria în ultima ei scrisoare. Ea m-a rugat să vin după şapte pentru că era ocupată. Fireşte, mi-am închipuit eu cu ce era ocupată şi m-am conformat dorinţei ei.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? am întrebat.

— La şapte a venit domnul senator.

— Cum de-ţi aduci aminte atât de precis orele? Te uitai la ceas ori de câte ori venea cineva la Suzana?

Femeia, zâmbi uşor.

— Nu întotdeauna, explică ea, dar cum n-am decât o zi liberă pe săptămână, când a venit domnul senator era timpul să plec şi n-am putut.

— De ce?

— Din cauza mea, interveni senatorul. Eu am rugat-o să mă aştepte. Aveam de vorbit cu ea ceva în legătură cu propaganda mea electorală, în cartierul în care locuieşte.

M-am uitat la Caíta.

— Foarte bine, am spus. Deci domnul Rameral a plecat şi a sosit domnul senator. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Nimic; după puţin timp, domnul senator a ieşit şi m-a dus acasă cu maşina.

Eu am respirat adânc.

— S-o luăm în ordine, bunico, am spus eu încet. Domnul senator şi Suzana se aflau în dormitor...

— Da, şopti ea. Stăteau de vorbă.

— Cu glasul ridicat?

Ea se uită iar la senator.

— Da, răspunse după o scurtă şovăire.

— Apoi domnul senator a ieşit singur, iar Suzana a rămas în dormitor...

Ea încuviinţă din cap. Senatorul se pregătea să mă întrerupă.

— Bine... bine..., n-am avut intenţia să fac pe judecătorul. Am vrut doar să ştiu dacă aţi plecat împreună. Puţin îmi pasă de unde. Dar nu e cam ciudat, domnule senator, că v-aţi dus la ea ca să protestaţi că vă şantaja şi aţi discutat această problemă tocmai în dormitor?

— Cu toate că poate părea ciudat, aşa a fost. Ca să înţelegi asta, trebuia s-o fi cunoscut pe Suzana. Intenţia ei era să mă facă să mă-ntorc spăsit ca un mieluşel în ţarc... Şi dacă vrei să ştii mai mult, m-a primit goală!

— Pe Suzana, am spus, a omorât-o cineva care era în relaţii intime cu ea... Mai mult chiar, în dormitor totul dădea impresia că o aşteaptă pe acea persoană... Dumneata ştii să fi avut alt amant?

— Avea mai mulţi. Dar acasă la ea veneau puţini: Rameral, Padua, Butler; un colonel, pe nume Salinas, care n-a mai venit de când a fost mutat în Oriente; şi Segundo Vertientes, bancherul.

— Domnul senator te-a lăsat acasă şi pe urmă a plecat?

— Nu; am trecut pe la câteva vecine de-ale mele care voiau să-l cunoască.

— La ce oră aţi terminat aceste vizite?
— Era trecut de nouă.
— Şi-n tot acest timp dumneata şi domnul senator aţi fost permanent împreună?
— Da.
— De ce ai minţit la poliţie în privinţa orei la care Rameral a plecat de la Suzana?
— Mă zăpăcisem.
Am ridicat o sprânceană şi am zâmbit.
— Ciudat, dumneata nu pari deloc o persoană care se zăpăceşte uşor.
— Şi totuşi m-am zăpăcit, afirmă ea categoric. La poliţie mă înnebuniseră cu întrebările lor şi nu mai ştiam ce să le spun. Domnul senator mă rugase să nu vorbesc de dânsul pentru că asta putea să-i strice cariera politică. Cei de la poliţie vroiau să ştie cine fusese la doamna Suzana şi numai domnul Rameral mai fusese acolo, în afară de domnul senator. De ce n-ar fi putut fi asasinul doamnei? Poate că s-a ascuns şi s-a întors după ce am plecat noi. Dacă nu, de ce mi-a dat două sute de pesos ca să nu spun că-l văzusem acolo?
— Poate avea acelaşi motiv ca domnul senator; îi era frică de scandal.
— Aşa spunea şi el.
— Dar cum nu era senator, dumneata nu l-ai crezut.
— Ares...
— Da, am priceput, domnule senator, am priceput. Mulţumesc, Caíta, asta-i tot.
Ea se uită la senator ca să vadă dacă-i permite să se ridice. Apoi ieşi din încăpere.
— Eşti mulţumit, Ares?
— Nu. Apropo, de ce lucrează aici?
— Eu am fost cel care i-a recomandat-o Suzanei când m-a rugat să-i găsesc pe cineva de încredere. Când a rămas

fără lucru, am adus-o la mine. E o femeie de nădejde.

— Probabil că aveţi motive bine întemeiate ca s-o spuneţi. Pentru o servitoare e destul de isteaţă. Cred că e timpul să mă retrag.

Senatorul sună. În afară de Tomás, în uşă mai apărură şi cei doi tipi infecţi cu care venisem în maşină.

— Nu ieşi de-aici, Ares, până când nu-mi spui ce ai de gând. Cum ţi-am mai spus, nu pot permite nimănui să-mi amestece numele în această crimă scandaloasă. Nu am de gând să te violentez... doar dacă nu-mi rămâne altă alternativă.

Eu m-am aşezat jos şi mi-am încrucişat braţele.

— Nu v-aş sfătui s-o faceţi, i-am spus.

Ochii senatorului se micşorară şi-mi vorbi răspicat:

— Atunci nu mă obliga, Ares. Îţi pasă dumitale de Suzana!?... Aiurea! Şi bănuiesc că fiind vorba de bani peşin, nu te interesează nici din ce mână îţi pică. Să cădem atunci la o învoială. Dumneata îl cauţi pe asasin. Mie puţin îmi pasă... Atâta vreme cât nu-mi amesteci numele în povestea asta. Uite, ia.

Erau cinci hârtii de câte o sută. Mi le-am strecurat în buzunar.

— Nu uitaţi însă, am spus, că presa a publicat un comentariu care face aluzie la dumneavoastră.

— Chestia asta s-a aranjat, răspunse el, zâmbind cinic.

— Păi se-nţelege, am spus încet, aici totul e de vânzare.

Mi-am stăpânit enervarea.

— Să-mi dea înapoi arma. Plec.

— Şi... Pot conta pe cuvântul dumitale?

— Dacă nu aţi omorât-o dumneavoastră, contaţi; dar să ştiţi că eu nu fac trafic de cadavre.

Senatorul îşi frecă mâinile.

— Dă-i pistolul, porunci.

Tomás îmi dădu Luger-ul; i-am controlat încărcătorul.

— Să mă ducă în sat. Mi-am lăsat maşina acolo.

— Maşina e afară, anunţă Tomás.

— Ce serviciu! am spus, prompt şi ireproşabil..,

Am dat să ies pe uşa principală, dar senatorul mi-a arătat alta.

— Nu pe-acolo. Ares; pe-aici, te rog.

Am trecut în camera alăturată. Era o bibliotecă. Înainte mergea Tomás, iar în urmă cele două gorile. De acolo am trecut într-un coridor, apoi în vestibulul care dădea în faţă.

La poarta de la capătul aleii care dădea în şosea, am oprit maşina. De fiecare parte stătea un jandarm, păzind domeniile domnului senator. Unul din ei s-a apropiat îndatoritor; probabil că m-a confundat cu unul din obişnuiţii granguri ai casei.

— Domnul doreşte ceva? întrebă el.

Am stat câteva clipe pe gânduri; am vrut să dau impresia de nesiguranţă cerută de întrebarea pe care aveam să i-o pun.

— Ai văzut cumva, domnişoara Ramírez a plecat?

— Domnul se înşală, spuse el, domnişoara Ramírez n-a venit astăzi.

Asta şi doream să ştiu. „Mulţumesc”, am spus încet şi am apăsat pe accelerator.

După o oră am parcat maşina lângă reşedinţa senatorului de pe Quinta Avenida. O servitoare tânără mă rugă să aştept în holul spaţios în timp ce ea se ducea s-o anunţe pe domnişoara.

După câteva minute, vocea Glendei se auzi veselă:

— Oh, Ares! Dumneata?

Îmbrăcămintea ei elegantă dar simplă îi punea în evidenţă trupul fermecător.

M-am ridicat şi i-am zâmbit şi eu.

— Ce motive perverse te-au adus pe-aici? şi făcu o grimasă comică.

— Trebuie să fie neapărat perverse? m-am mirat eu.

— Nu ştiu, dar ai o reputaţie...! Ia loc.

M-am aşezat în faţa ei şi am zâmbit.

— Judecă şi dumneata: am venit pentru că numai în acest loc o poţi vedea pe cea mai încântătoare fată din Havana.

— Aha, deci nu eşti numai pervers, eşti şi răutăcios!

— Frumos compliment.

— Ce altceva s-ar potrivi unui mincinos?!? Ochii dumitale te trădează. Eşti nerăbdător să afli rezultatul cercetărilor mele.

— Pardon, uitasem că studiezi psihologie... sau cam aşa ceva. Sper că nu ai avut greutăţi!?!

— Nici una, răspunse ea cu emfază. Povestea dumitale este adevărată, spuse ea încet, pe un ton confidenţial. Cu excepţia unui singur detaliu pe care nu l-am putut verifica, restul este în întregime exact. Fireşte, dacă e sau nu adevărat că Padua i-a dat Suzanei banii pentru licitaţie, asta nu am de unde s-o ştiu. Dar este adevărat că l-a cumpărat în Franţa ca dar de nuntă, şi că soţia lui l-a donat bisericii. Părintele Ismael, unul dintre organizatorii licitaţiei, m-a asigurat că aşa este,

— Ce-ai vrut să spui cu acel „detaliu neverificat”? Despre ce e vorba?

— Nici una din persoanele cu care am vorbit nu crede că tabloul să fie fals.

— Atunci pot lua povestea drept bună?

— Eu aşa zic!

— Mulţumesc, mi-ai făcut un mare serviciu.

Mă însoţi până la uşă. Acolo, însă, nu s-a mai putut abţine să nu-mi pună întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Ares, nu-i aşa că nu dumneata ai furat tabloul?

— Se-nţelege că nu! am exclamat; am eu cumva mutră de hoţ?

Ea oftă uşurată.

— Calificativul de răutăcios e prea blând pentru dumneata, spuse zâmbind.

Ca să verific alibiul senatorului, m-am dus din nou în cartierul unde locuise Caíta. Am stat de vorbă cu nenumăraţi vecini. Toţi confirmară ceea ce-mi spusese ea: cam pe la ora la care fusese omorâtă Suzana, senatorul stătea de vorbă cu ei despre marile avantaje pe care le-ar avea dacă votau pentru el în viitoarele alegeri. Era clar că senatorul trebuia şters de pe lista suspecţilor.

BILETELE?

Pe la zece noaptea am ajuns la birou. Telefonul suna. Am ridicat receptorul şi am auzit: „*Dacă nu abandonezi cazul Suzanei, eşti un om mort; termenul expiră mâine.*” Era o voce răguşită, probabil schimbată de clasica batistă. Am pus la loc receptorul şi m-am întins gânditor în fotoliu. Deodată, detunătura unei arme îmi întrerupse şirul gândurilor. Pesemne că era o armă puternică, fiindcă bubuitura răsună în biroul meu de parcă s-ar fi tras cu tunul.

După o clipă de zăpăceală, am încercat să văd de unde provenea. Atunci, alte două împuşcături răsunară aproape simultan. Veneau de pe coridor. Am pus mâna pe Luger şi am ieşit în mica anticameră, exact în clipa, în care uşile batante se deschiseră cu violenţă. Era Vertientes; gâfâia din greu. Cu ochii ieşiţi din orbite, încercă să spună ceva. Faţa i se făcu albă ca peretele de care se agăţa şi un val de sânge îi înăbuşi cuvintele. Apoi, cu o privire înspăimântată, se prăbuşi pe podea.

Am sărit peste trupul lui şi m-am uitat pe coridorul iluminat. N-am văzut pe nimeni. Era pustiu şi liniştit, dar

indicatorul luminos al liftului îmi arătă clar ce se petrecea. Asasinul fugea şi m-am năpustit în goană după el.

Sărind pe scară mai multe trepte deodată, am ajuns gâfâind la parter. Dar liftul nu era acolo. Mersese până la subsol. Am înţeles pe loc care era intenţia criminalului; ar fi fost periculos să iasă pe uşa principală, aşa că urmase drumul pe care-l folosisem şi eu în noaptea în care încercasem să-l iau prin surprindere pe piticul care-mi supraveghea biroul. Mă străfulgeră o idee; nu prea aveam şanse, dar merita să încerc să-i barez trecerea la ieşirea din clădirea alăturată. Cu pistolul în mână, am ieşit în fugă pe stradă. Trecătorii mă priveau uluiţi. Am cotit către cimitir, fugind cât mă ţineau picioarele. Dar era prea târziu; un omuleţ cu picioare caraghioase tocmai trântise o femeie care mergea pe trotuar; fără s-o ia în seamă, fugi mai departe, cât putu de iute spre maşina parcată pe Strada 25. Când am ajuns şi eu acolo, mi-am dat seama că nu mai avea rost să-l urmăresc.

M-am întors la birou şi m-am uitat cu atenţie la Vertientes. Zăcea în mijlocul încăperii, cu faţa în sus. Văzusem mulţi morţi la viaţa mea, aşa că nu mai aveam nevoie de confirmarea doctorului. Dar, în ciuda emoţiei de moment şi a goanei mele după pitic, eram sigur că-şi schimbase poziţia. Poate că dacă m-aş fi ocupat de el... Dar ceea ce am văzut în momentul acela, făcu să-mi îngheţe sângele în vine... Vertientes ţinea în mână un stilou. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: cu ultimele puteri, încercase să scrie ceea ce venise să-mi spună. M-am uitat la mâna cealaltă şi am văzut că era încleştată. Pe membrele lui începea să se întindă rigiditatea ce precede acel *rigor mortis*[6].

I-am desfăcut pumnul şi am scos hârtiuţa pe care o

---

[6] Înţepenire progresivă a muşchilor, care survine la câteva ore după deces, ca rezultat al coagulării proteinelor din muşchi.

strângea în el. Dar n-am apucat s-o citesc. Paşi apăsaţi răsunară pe coridor şi abia am avut timp să ascund hârtia. Exact în clipa în care mă ridicam, resorturile de la uşa batantă scârţâiră şi în prag apăru un poliţist.

Peste o jumătate de oră, sosi şi Gastón. Un zâmbet batjocoritor apăru pe faţa lui plină de găuri. Privirea lui se plimbă pe rând, de câteva ori, de la mine la Vertientes. Apoi intră în cameră urmat de nelipsitul sergent González. Amândoi se aplecară asupra mortului. Nici unul nu scoase o vorbă. În încăpere nu se auzea decât scârţâitul uşii batante care se mai mişca încă.

Gastón examină corpul cu indiferenţă profesională. Scoase actele lui Vertientes şi nu păru deloc mulţumit. Pipăi muselina fină a sacoului victimei şi făcu o strâmbătură. Atunci îşi ridică privirea şi mă interogă încruntat:

— Cine e?

Asta era culmea; un locotenent de poliţie prefăcându-se că nu-l cunoaşte pe cel mai notoriu patron de case de joc!

— Nu-l cunoaşteţi? am răspuns în bătaie de joc. E Vertientes, marele patron de tripouri.

El pricepu că răspunsul meu era cu subînţeles. Am zâmbit în ciuda privirii sale ameninţătoare.

Toată lumea ştia că exista o aşa zisă interdicţie a jocurilor de noroc. Dar puţin le păsa lor de asta. Toţi, sau aproape toţi, îşi încasau porţia, în raport cu importanţa funcţiei lor. Nici unul nu rămânea pe dinafară, „jocul” aducea destule parale.

După ce mă străfulgera cu privirea, Gastón îşi concentră iar atenţia asupra mortului. Îl întoarse. O nouă strâmbătură apăru pe faţa lui. Spatele lui Vertientes avea trei găuri de toată frumuseţea.

— Bine lucrat, Ares, spuse zâmbind.

Ridică ochii şi se uită la subalternul lui.

— Ei, González! Ce părere ai? Frumos lucrat, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aprobă cel întrebat. Cred că de data asta, domnul Ares va avea destule lucruri de explicat.

— Da, cred că da, confirmă Gastón, privindu-mă inchizitorial. Dar mai bine să trecem înăuntru, nu eşti de părere, Ares?

Am ridicat din umeri. Copoii ăia se înşelau şi o ştiau şi ei prea bine. Prost mă mai credeau sau poate şi mai rău. Am dat din umeri şi le-am râs în nas.

— Cum doriţi, am spus.

Le-am deschis uşa şi le-am făcut loc să intre.

Gastón intră şi se aşeză într-un fotoliu de lângă masă. González făcu la fel. Eu m-am trântit în fotoliu şi am aşteptat. Ei se uitară la mine. Mi-am aprins o ţigară şi am aşteptat mai departe.

— Suntem nerăbdători să-ţi auzim povestea, Ares, spuse sec. Gastón, străfulgerându-mă în continuare cu privirea. Dar ce-ţi închipui? C-o să ne petrecem toată noaptea în biroul dumitale?!?

— Ei asta-i! am exclamat enervat. Chiar credeţi că eu l-am omorât pe individul ăsta?

Mi-am scos pistolul şi i l-am întins.

— Are urme că s-ar fi tras cu el de curând?

Gastón mirosi ţeava pistolului şi-l aruncă pe masă.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse el încet; puteai folosi altă armă.

— Bineînţeles, că puteam, am admis eu, dar n-am făcut-o. Răscoliţi tot biroul, dacă vreţi. O să mai găsiţi şi alte arme; dar nu s-a tras cu nici una.

— În definitiv, ce înseamnă mortul ăsta la uşa dumitale, Ares? întrebă González.

— Era unul dintre amanţii Suzanei, am explicat eu. Atunci când mi-au pus-o în cârcă pe ea, l-am luat la întrebări şi pe el, dar avea un alibi grozav. Chiar uitasem de el şi deodată m-am trezit cu el la uşă, făcut ciur. Pesemne că vroia să-mi

spună ceva, dar nu a mai ajuns să vorbească. L-am urmărit pe asasin până în Strada 25, dar acolo mi-a scăpat. Îl aştepta o maşină.

González se strâmbă neîncrezător.

— Cum arăta asasinul? întrebă el. Presupun că ai putea să-l descrii...

— N-am putut să-l văd la faţă, am răspuns. Era un om scund, aproape un pitic.

— Dumneata ai pomenit de un alibi, interveni Gastón. În ce constă?

— Vertientes se afla în Mexic în ziua asasinării Suzanei.

Gastón îşi împinse gânditor cu degetul pălăria pe ceafă. Apoi puse mâna pe telefon, chemă secţia de poliţie şi pe un ton autoritar ordonă să fie anunţaţi medicul legist şi procurorul. Dădu adresa mea şi puse receptorul în furcă.

— Hai, Ares, spuse el, ia-ţi pălăria, să facem o mică plimbare până la secţie.

Mă cam scoseseră din sărite şi eram gata să-i trimit la dracu. Dar m-am stăpânit. Mi-am luat pălăria şi am ieşit după el. González rămase în cameră, contemplând rotocoalele de fum de la ţigară.

La poliţie, Gastón nu şi-a pierdut vremea. Am fost dus la laborator, unde au încercat să-mi găsească urme de nitrat pe mâini. Noaptea am dormit pe un pat nenorocit şi incomod pe socoteala statului. A doua zi de dimineaţă mi-au dat drumul fără prea multă ceremonie.

Întors la birou, pe la amiază, mi-am dat seama că aveam un motiv în plus ca să fiu îngrijorat. Pe bileţelul lui Vertientes erau mâzgălite doar două cuvinte: „Biletele, Ares”. Mi-am stors creierii, dar acele cuvinte nu-mi spuneau nimic, absolut nimic. „Nimic, totul se reduce la nimic”, am şoptit, amintindu-mi de Faust care căuta şi el adevărul. Am mototolit bileţelul şi l-am aruncat la coşul de hârtii.

LU-MEI DĂ CĂRŢILE PE FAŢĂ

La ora patru mi-am parcat maşina pe Strada 12. În lift, băiatul îmi întinse o telegramă. Am deschis-o şi am parcurs-o în fugă. Era de la Wesson and Duggan, detectivii din San Francisco.

JÚGLAR ARES
DETECTIV PARTICULAR
BLOCUL ATLANTIC, STRADA 12 colţ BUL. 23, HAVANA, CUBA

VERIFICAT EXISTENTĂ LONG. SOCIETATE AJUTOR MUTUAL ORIENTALI. AVERTIZAM ATENŢIE ŞARLATANIE. MIT URNA SACRĂ. SALUTĂRI.

WESSON AND DUGGAN
DETECTIVI PARTICULARI

Am ajuns la birou. În anticameră, pe un divan se afla Lu-mei. Când mă văzu, ochii ei negri şi migdalaţi străluciră de bucurie. Rochia ei, ca întotdeauna, era înflorată, mătăsoasă şi foarte strânsă pe corp.

Se ridică în picioare, şovăi o clipă şi apoi veni spre mine, cu mâna întinsă. „Te aştept de mult”, şopti ea în jargonul ei americano-chinez. I-am luat mâna într-a mea şi am zâmbit.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, am răspuns eu şi am deschis uşa. Trebuia să mă anunţi că vii.

— Dumneata ştii că nu pot face aşa ceva, se tângui ea. Ies numai când îmi dă voie el.

Am închis uşa şi am vrut s-o înlănţui cu braţele.

— Te rog! spuse ea rece dar politicos. Nu se poate. Nu acum.

Se îndreptă spre canapea şi eu o urmai.

— Iartă-mă, m-am scuzat eu, uitasem că dumneata

aparţii lui Butler. Cu toate că nu pricep ce dracu înseamnă asta. Te-a cumpărat cumva?

— Nu, răspunse zâmbind, mi-e stăpân prin jurământ. Dar nu încerca să înţelegi. Societatea noastră m-a destinat să-i fiu sclavă. Şi asta se crede că sunt. E un vechi obicei al nostru, lămuri ea, zâmbind iar cu tristeţe. Obiceiurile vechi nu dispar niciodată!

— Am mai auzit vorbindu-se de societatea asta, am spus încet, aşezându-mă lângă ea. Societatea Long, nu-i aşa?

Încuviinţă din cap.

— Domnul Butler ţi-a vorbit de ea, nu?

— Da, mi-a spus câte ceva. Se-nţelege că Butler n-a scos o vorbă despre partea care nu-i convenea.

Am privit-o în ochi şi ea clipi de mai multe ori.

— Ceea ce mi-a istorisit el părea un basm de adormit copiii... Poate vrei dumneata să-l completezi.

Tresări gata să se ridice de pe canapea, aparent jignită şi, pentru o clipă, mă privi sfidător. Apoi privirea ei se făcu mai blândă.

— Nu-mi place tonul dumitale, Ares, îmi reproşă ea. Eu... eu am venit să-mi cer iertare, iar dumneata mă faci să-mi vină greu...

— Să-ţi ceri iertare? Fiindcă mi-ai scotocit apartamentul?

Ea făcu un semn afirmativ.

— El m-a obligat.

— Şi-n felul acesta vrei să te dezvinovăţeşti?

— Eu... vreau să spun... Te rog, Ares. Ce vrei să spun?

— Adevărul. Mi-ai scotocit prin cameră numai în interesul şi pe riscul dumitale.

— Oh, Doamne! ochii ei catifelaţi se măriră, simulând mirarea. Păreau două mărgele de jad; apele lor verzi scânteiau. Cum poţi spune aşa ceva?

M-am apropiat de ea şi am atras-o brusc lângă mine. Ea cedă fără să se împotrivească. Sânii ei palpitară pe pieptul

meu şi buzele ei umede se întredeschiseră. Apoi scânteile din ochii ei se preschimbară în flăcări de dorinţă. Cu acelaşi gest brusc cu care o atrăsesem am dat-o la o parte.

— Aşa nu vom ajunge nicăieri, păpuşo. Mai bine hai să ne spunem poveşti chinezeşti.

Oftă plictisită.

— Întotdeauna eşti atât de nesuferit?

— Nu, numai când vreau să ascult poveşti chinezeşti, am insistat eu.

Oftă iar şi un zâmbet uşor trecu pe chipul ei.

— Bine, dar... el? şopti ea. Dacă-ţi spun adevărul, trădez credinţa pe care i-o datorez.

— Ei, asta-i! Nu-ţi mai face atâtea probleme! Şi-apoi el şi aşa te bănuieşte că l-ai trădat; sunt sigur.

— Mă bănuieşte pe mine? Acum mirarea ei fu sinceră. Bine, nu neg; în ultimul timp se poartă într-un fel ciudat. Dar dumneata de ce eşti atât de sigur că eu l-am trădat?

— Nu mi-a fost greu să ajung la această concluzie, am spus eu, ridicând din umeri. Mi-am dat seama că sunt puţine persoanele în care Butler are încredere... sau avea. Una din ele i-a dezvăluit lui Şase-Deşte - sau l-a lăsat să întrevadă - adevărata valoare a urnei sacre... Asta, în cazul în care Butler nu m-a tras pe sfoară şi urna are într-adevăr valoarea pe care i-o atribuie.

Ea mă întrerupse şi spuse cu tărie: „Are”. Eu am continuat:

— Chin-li, sau mai bine zis Wong-li, mi se pare un neisprăvit şi e greu de crezut că mai mult de două persoane ar putea cunoaşte secretele unui tip ca Butler. Chiar şi două mi se pare prea mult. Nefiind Wong-li, am dedus în consecinţă că trădătoarea erai dumneata, am terminat eu, zâmbind cu candoare.

Ea se apropie din nou de mine şi mă privi ţintă. Ochii ei scăpărau malefici. Îşi lipi brutal buzele de ale mele, apoi se

retrase şi mă privi pieziş.

— N-am făcut-o cu gândul ca să te influenţez... spuse încet. Am fost doar copleşită de dorinţă. Dar vreau să-ţi fac o propunere... Este doar o afacere, o simplă afacere.

Mi-am trecut dosul palmei peste buze.

— Am îndepărtat influenţa, am spus eu; acum să vedem afacerea.

Îşi muşcă buzele gânditoare. Apoi şopti:

— Dă-mi o ţigară, te rog.

I-am pus o ţigară „Premier”, între buze şi am aprins un chibrit. Ea suflă gânditoare fumul, evitându-mi privirea. În sfârşit spuse:

— Înainte, de toate, vreau să ştii că urna face mulţi bani. Poate mult mai mulţi decât a mărturisit domnul Butler... Cât ţi-a spus că valorează?

— O sută de mii, am răspuns fără şovăială. Fireşte, la asta se adaugă valoarea ei ca relicvă istorică..., cu toate că asta nu contează dacă cumpărătorul este tot societatea voastră.

— O sută de mii? Atât a spus? zâmbi. Ares, societatea noastră ar da jumătate de milion celui care ar aduce-o intactă.

Am încercat să zâmbesc, dar de fapt m-am strâmbat sceptic.

— Nu mă crezi?

— E greu de crezut, am mărturisit. E uşor să spui că oferi o jumătate de milion, dar asta e o grămadă de bani.

— Deci nu mă crezi? repetă ea.

— Ba da, ba da. Eu sunt foarte credul. Dar ce-ai zice, de exemplu, dacă eu aş pretinde că am urna şi m-aş înfiinţa să încasez recompensa? În acel moment, o jumătate de milion de dolari n-ar mai fi o vorbă goală, ci efectiv o sumă enormă de bani. Există vreo formă legală de a-i cere şi încasa?

— Se înţelege că nu. Long este o societate secretă. Interzisă în Statele Unite. Dar nu trebuie să-ţi fie teamă; ea are legi inflexibile, membrii ei nu şi-ar călca promisiunea..., doar în situaţia în care persoana care ar preda urna ar fi implicată în furtul ei ...aşa cum este cazul cu domnul Butler.

Această afirmaţie nu m-a surprins. De o bună bucată de vreme şi eu bănuiam acelaşi lucru. M-am rezemat comod de speteaza canapelei şi mi-am aprins o ţigară.

— Ia povesteşte-mi chestia asta, i-am spus fără s-o privesc.

— După cât mi-am dat seama, începu ea, dumneata ţi-ai făcut deja o idee despre originea urnei şi peripeţiile introducerii ei în America. Trec peste asta. Şi-apoi important este ceea ce urmează. Sub masca de indiferenţă a lui Butler se ascunde un colecţionar furibund; n-a putut rezista tentaţiei de a intra în posesia urnei, cu toate că ştia că asta putea să-i aducă mari necazuri. Pe urmă, cu scopul de a îndepărta orice bănuială, chiar el a dat ideea să se stabilească acea „cotă sacră a răscumpărării”, cum a fost numită suma pe care trebuia s-o plătească fiecare nou iniţiat. La început, aceste sume au fost folosite ca să se plătească emisari secreţi care au răscolit pământul, încercând să găsească urna. Deoarece asta n-a dat nici un rezultat, încetul cu încetul numărul emisarilor a scăzut, iar banii s-au tot strâns în safeurile societăţii, până când au atins fabuloasa cifră de jumătate de milion de dolari.

Lu-mei se opri; eu m-am lungit comod pe canapea.

— Mi se pare că te plictisesc, se plânse ea.

— Dimpotrivă, păpuşico, continuă, am spus eu strivind mucul de ţigară cu piciorul.

— Cu toate că furtul a fost bine plănuit, urmă ea câteva detalii fără importanţă duceau totuşi spre persoana domnului Butler; dar pe baza unei simple bănuieli nu se putea acuza un membru al societăţii. Mai ales un membru

de talia domnului Butler, care făcea parte din Înaltul Consiliu. Timpul a trecut. Domnul Butler m-a cumpărat ca sclavă, căci societatea Long mai practică şi azi, dar foarte pe ascuns, acest obicei milenar.

— Bine... dar legea? am întrebat nedumerit.

— Care lege?

— Legea care interzice aceste lucruri. Nu se poate ca cineva să nu se revolte vreodată.

Ea zâmbi cu amărăciune.

— În anumite privinţe, voi occidentalii sunteţi nemaipomenit de naivi. Toţi membrii societăţii sunt persoane onorabile, bogate, influente. Se căsătoresc, duc o viaţă normală şi obişnuită, dar mai au şi una sau mai multe sclave. Le cumpără; apoi le hrănesc, le îmbracă, le educă (ca să le facă plăcute ceasurile de trândăveală) şi, în unele cazuri, ca într-al meu, pot ajunge chiar să-l cucerească pe stăpân şi să se căsătorească cu el... Atunci, prejudecăţile dispar. Şi sclava devine un membru în plus al onorabilei societăţi Long.

M-am uitat atent la ea. Apele verzi ca jadul din ochii ei ispiteau. M-am ridicat în picioare şi m-am dus până la birou. M-am prefăcut că aranjez nişte hârtii şi apoi m-am îndreptat spre fereastră. Ea urmări cu ochii drumul meu prin încăpere.

— Eşti puţin convingătoare, doamnă. Femeia care spune „domnule” soţului ei nu-i e soţie, tot sclavă e.

— E un obicei din vremea când eram sclavă.

— Bine, deci îl bănuiaţi pe Butler, dar nu puteaţi dovedi nimic. Şi mai departe?

— Domnul Butler, adică, rectifică ea, soţul meu a adus urna în Cuba, dar cum ştia că e periculos s-o ţină la el, i-a vândut-o Suzanei ca şi când ar fi fost un obiect de-o valoare oarecare..., vreau să spun la un preţ nu prea mare ca să-i trezească bănuieli, nici prea mic ca s-o facă indiferentă. Şi

apoi, actul de proprietate pe care i l-a redactat nu are valoare. În realitate este o falsificare abilă, îndeletnicire în care onorabilul meu soţ este un artist desăvârşit.

M-am apropiat de ea şi i-am atins obrazul cu buzele.

— Ai terminat? am şoptit eu.

Un fior uşor îi străbătu trupul. Se întoarse. Apele verzi ca jadul din ochii ei deveniră şi mai ispititoare.

— Tu nu mă crezi, Ares?

— Nu, nu te cred, am murmurat, tutuind-o şi eu.

I-am atins iar obrajii cu buzele.

— Uită-te bine la mine, şi un tremur de nelinişte învălui cuvintele ei. Mă crezi în stare să te mint?

— Cum să nu!

— Atunci, adio! Am venit să-ţi propun ceva şi pentru asta am nevoie de un om care să aibă încredere în mine. Tu nu eşti acel om.

Încercă să se ridice, dar am silit-o să rămână pe loc.

— Ascultă o poveste mult mai convingătoare, păpuşico.

M-am dus până la birou şi mi-am aprins o ţigară. Am suflat fumul şi am început:

— Butler şi cu tine ştiaţi că Suzana ţinea un obiect de valoare în urnă. Ce era? În sfârşit, nu contează. Ceva atât de valoros încât merita riscul să-l furaţi. Dar la momentul decisiv, lui Butler i-a lipsit curajul s-o facă şi a recurs la serviciile lui Şase-Deşte. Dar aici a apărut o piedică. Butler nu putea să-i spună pur şi simplu: vezi că în dormitorul Suzanei este o casetă în care se află cutare lucru: adu-mi-l! E limpede ce ar fi urmat. Cum să-l facă să creadă că valoarea urnei nu constă în ce se afla înăuntru, ci în ea însăşi? Şi aşa a născocit povestea cu societatea Long. Imaginaţia lui Butler n-are pereche. Basmul cu societatea Long este demn de geniul lui, şi trebuie să recunosc că pe mine unul m-a dus. Probabil că şi pe Şase-Deşte. Şi de ce nu? Este o poveste bine ticluită şi perfect verosimilă.

M-am aşezat iar lângă ea şi i-am mângâiat obrazul.

— Meriţi toate felicitările. Butler şi cu tine faceţi o pereche pe cinste.

— Făceam.

— Da, se-nţelege. Uitasem că acum el te bănuieşte. Deşi nu ştiu până la ce punct se poate merge cu mascarada asta.

— Atât de prefăcută mă crezi?

— Chiar mai mult, am şoptit.

Se îndreptă puţin pe locul ei şi oftă adânc. În privirea ei, mai înainte răutăcioasă, apăru acum şi candoare şi batjocură.

— Eşti incorigibil, nu crezi nimic, spuse plecându-şi privirea, cu un aer inocent, la florile mari ale rochiei.

Un timp am rămas tăcuţi, eu contemplând-o, iar ea jucându-se cu mâna pe conturul florilor. Fără să-şi ridice ochii întrebă:

— Ce te face să crezi că mint?

Am scos telegrama pe care o primisem şi i-am pus-o în faţa ochilor.

— Ai dreptate, admise ea, zâmbind cu neruşinare. Am spus de atâtea ori minciunile astea încât eu însămi încep să le cred. Dar, din câte am aflat despre tine, nu cred că asta te scandalizează. Doar nu eşti un sfânt, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt, am răspuns. Dar spune-mi, e ceva adevărat în balivernele astea despre prea distinsa voastră societate Long?

— Da, câteva date istorice... Şi, deşi Butler nu mi-a spus, sunt sigură că a furat un obiect de cult de la o societate din care făcea parte. Povestea cu cota de răscumpărare nu e decât o invenţie a lui.

— Spune-mi drept, Butler e sau nu soţul tău?

— Nu. M-a găsit într-un bazar din Cartierul Chinezesc din San Francisco, mi-a promis câte-n lună şi-n stele şi eu l-am

urmat. Nu pentru că aş fi crezut ceea ce-mi spusese, ci pentru că eram sătulă de viaţa pe care o dusesem. Şi am văzut că totuşi este un hedonist, înconjurat de un lux care pe mine mă fascinează. Bineînţeles că n-am fost surprinsă când am aflat că e un ticălos. Pentru mine, aproape toţi bărbaţii sunt aşa.

Îşi dădu capul pe spate şi se uită extaziată în sus.

— Dă-mi, te rog, o ţigară.

I-am dat şi i-am aprins-o cu bricheta. A tras fumul în piept cu voluptate. Era prima dată când o vedeam fumând cu pasiune.

— Nu te-ai supărat, nu? Am o părere foarte proastă despre bărbaţi. Nici tu nu eşti o excepţie. Şi totuşi voi doi, împreună, aţi fi tipul bărbatului ideal la care aspir. Tu eşti curajos, hotărât şi cred că-ţi place să rişti. El este cult, rafinat, dar nemaipomenit de laş. Din cauza laşităţii lui, relicva nu e în mâna noastră. Cu toate că ştia că nimic nu e mai groaznic pentru noi decât să trăim în sărăcie, n-a fost în stare să-şi asume personal riscul de-a o fura. L-am rugat, l-am implorat, i-am spus că lucrurile se complică trimiţând un al treilea după urnă. Era o treabă uşoară, ştiam unde o ţinea Suzana, nu ne rămânea decât să ne ducem, să intrăm şi să umblăm la mecanismul secret. Noi îl ştiam bine, căci Suzana cumpărase urna în prăvălie la noi.

Aruncă ţigara şi se întoarse spre mine.

— Era foarte simplu. Nu-i aşa că tu n-ai fi şovăit? Am încercat să mă duc eu, dar nici pe mine nu m-a lăsat. E un laş fără pereche. Ce păcat!

— Poate că e mai degrabă prudent decât laş. Eu am deschis urna şi am controlat-o înaintea lui Şase-Deşte, dar înăuntru nu erau decât scrisori.

Ea îşi sprijini iar capul de speteaza canapelei.

— Şi totuşi acolo e, şopti ea. Cu ochii mei am văzut-o pe Suzana punându-l în ea, după ce... după ce a aflat vestea.

Numai că tu ai descoperit mecanismul care pune în funcţiune primul resort. Dar rostul lui nu e altul decât să deruteze... Dacă ai fi continuat!

— Toate astea te fac să presupui că Şase-Deşte are obiectul şi nici măcar nu ştie de existenţa lui.

— Nu să presupun, ci să fiu sigură că aşa este. Doar dacă tu nu ne-ai înşelat şi e la tine. Dar această posibilitate este atât de neverosimilă încât nici n-o iau în seamă.

— De ce ţi se pare atât de neverosimilă? Am ţinut urna în mâna mea şi am descoperit secretul mecanismului...

— Nu, dragul meu, nu e la tine. Dacă ar fi la tine, ai fi început de mult tratativele cu noi. Numai dacă ne omori pe amândoi, poţi scoate vreun ban din acel „obiect”. Un singur cuvânt al lui Butler sau al meu te-ar putea împiedica.

— Bine, nu-l am. Şi ce e de făcut?

— Eu cred că am putea pune mâna pe el. M-am întâlnit de câteva ori cu Juan şi se pare că are slăbiciune pentru mine, zâmbi cu răutate. Dar nu mă pot baza numai pe asta; o să am nevoie de un om puternic şi hotărât. Acest om eşti tu.

— Nu fi chiar atât de sigură.

— Am cumva, acum, în faţă un alt Butler? întrebă agresiv.

— Linişteşte-te, scumpo. Îţi schimbi cam prea des felul de-a fi şi asta o să te piardă. Ce mă poate face să fiu sigur că n-ai de gând să mă trădezi pe mine, şi nu pe Şase-Deşte sau pe Butler? Care este adevărata Lu-mei? Copila timidă şi neajutorată pe care am văzut-o pentru prima dată în biroul lui Butler? Femeia, versată care m-a vizitat la hotel? Sau cea care-mi propune acum, cu atâta seninătate, să-l trimit pe lumea cealaltă pe Şase-Deşte, pentru a pune mâna pe ceva, dar nici măcar n-are încredere să-mi spună ce e?

— Nu ţi-am spus ce e înăuntru, în urnă, pentru că atunci n-ai mai avea nevoie de mine.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, drăguţă. E clar că mă crezi un dobitoc fără pereche, şi aşa şi sunt din moment ce accept să mă-ncurc cu una ca tine. Unde e Şase-Deşte?

— Nu ştiu. Nu doarme două nopţi la rând în acelaşi loc, aşa că numai el mă sună.

Se ridică în picioare.

— Când o să-mi telefoneze, o să te înştiinţez. Trebuie să plec, scumpule. Butler mi-a spus că pleacă din oraş, dar vreau să fiu acasă înainte de întoarcerea lui. Trebuie să-i risipesc bănuielile pe care le are în ultima vreme.

Întinse mâna.

— Pe curând, dragul meu!

M-am sculat de pe canapea ca s-o însoţesc până la uşă. Dar ceea ce văzui pe fereastră, m-a făcut s-o împing uşor. Ea mă privi mirată.

— Ce e?

— L-am văzut pe Butler, scumpo.

PARFUMUL MICUŢEI LU-MEI

Lu-mei îşi înăbuşi un strigăt de uimire.

— El e? Eşti sigur că e el?

— Linişteşte-te! Nu cred să vină încoace. Mai curând s-ar părea că-mi pândeşte biroul.

Ea îşi muşcă buzele; părea cu-adevărat îngrijorată.

— Sper că ţi-ai luat nişte măsuri de precauţie când ai plecat... am spus.

— Da... da, sigur. Dar el e atât de bănuitor! Mi-a spus că pleacă din oraş şi că nu se întoarce până după prânz. Crezi că m-a urmărit?

— Posibil... Deşi se poate să mă pândească, de fapt, pe mine.

— Sfinte Dumnezeule! Şi cum ies de-aici fără să mă vadă?

— Am să aranjez eu asta când va fi momentul. Dar, ia spune-mi, în legătură cu afacerea pe care mi-ai propus-o mai înainte, ce vom face când vom da de Şase-Deşte? Pentru că ţi-ai făcut un plan, nu-i aşa?

— Nu... nu, te rog! Să lăsăm asta pentru altădată.

Se ridică şi se duse în vârful picioarelor la fereastră.

— Tot acolo e! exclamă cu un gest nervos al mâinii. Nu mă poţi scoate de-aici fără... fără să mă vadă el?

— Sigur că pot; dar am hotărât să n-o fac până când nu-mi spui în ce constă afacerea aceea.

Ea se întoarse către mine cu o privire rugătoare.

— Bine, dar nu-nţelegi în ce situaţie sunt? Dacă Butler mă prinde aici, mă omoară. Cum nu-ţi dai seama?!?

M-am sculat din fotoliu şi m-am dus lângă ea.

— Ei lasă! am exclamat eu. Nu e chiar aşa de rău cum spui tu. Şi-apoi, nu pare să aibă de gând să urce. Mai putem sta puţin de vorbă.

Dar mă înşelam. Când m-am uitat pe fereastră, Butler tocmai traversa strada, îndreptându-se direct spre „Atlantic”. Panica puse stăpânire pe Lu-mei.

— Vine aici! ţipă ea.

Am luat-o de mână şi am scos-o pe coridor.

— Intră aici, la toaleta pentru doamne, i-am spus, şi aşteaptă până când am să te chem.

Mă ascultă şi intră înăuntru înspăimântată. Eu m-am întors la fotoliul meu şi mi-am aprins o ţigară.

— Intră, am spus când am auzit soneria.

Uşa se deschise şi Butler apăru în prag. Înainte de a intra, aruncă o privire în jur. Dar în privirea lui se citea că nu se aştepta la ceva special. Era, mai degrabă, obişnuita şi rapidă inspecţie pe care o faci din ochi când intri pentru prima dată într-o încăpere. În cele din urmă, privirea lui se

opri asupra mea.

— Bună, Ares! spuse el şi traversă camera fără grabă.

I-am răspuns la salut cu un semn din cap.

— Ia loc, Butler, şi spune-mi motivul pentru care mă onorezi cu vizita ta.

El se instală comod în fotoliul de lângă birou şi-şi împreună mâinile; am văzut că obişnuia să-şi facă manichiura. Se afundă în fotoliu şi zâmbi arătându-şi dinţii albi; mustăcioara lui subţire se întinse odată cu zâmbetul. Pe urmă respiră adânc, ca şi cum ar fi vrut să-şi umple plămânii cu aer curat. Deodată se opri. Chipul i se înnegură şi ochii-i deveniră tăioşi şi reci ca granitul.

— Unde e Lu-mei, Ares?

N-am sesizat nici o intenţie specială în tonul lui, dar inflexiunea vocii era la fel de dură ca expresia ochilor. Mi se păru că întrebarea lui ascunde şi o oarecare nesiguranţă. M-am întins şi m-am învârtit cu fotoliul până când am ajuns faţă-n faţă.

— De ce mă întrebi pe mine?

El îşi strânse buzele şi mirosi în jur.

— Ştiu că a fost aici, afirmă el.

— Numai Lu-mei are acest parfum?

Ochii lui Butler se micşorară şi mai mult.

— Eu detest coincidenţele, Ares. E posibil ca altă femeie care foloseşte acelaşi parfum ca Lu-mei să te fi vizitat de curând, dar nu-mi vine să cred că e aşa.

Deodată ochii i se îngustară şi dădu semnificativ din cap. „Ce prost mai sunt!”, exclamă el şi ieşi în goană pe coridor. Mişcările lui fură atât de iuţi, încât n-am mai putut să-l opresc. Se duse drept acolo unde se afla Lu-mei.

Am intrat imediat după el. Cercetă peste tot. Zadarnic, însă: Lu-mei dispăruse. Dar parfumul suav care o trădase mai plutea încă în aer.

Butler mă străfulgeră cu privirea, încruntat şi sfidător.

— N-o să-ţi meargă, Ares, îmi spuse şi-mi întoarse spatele.

M-am întors în birou şi m-am aşezat, Când eram la a treia ţigară, sună telefonul. Era Lu-mei. Din vocea ei subţire nu dispăruse încă spaima.

— Aşteptam să mă suni, am spus. Nu te-aş sfătui să te întorci acasă deocamdată. Butler a plecat furios de aici.

— Nici n-aveam de gând să mă-ntorc, răspunse ea. Probabil că a aflat tot.

— Şi ce se mai aude cu afacerea aia pe care mi-ai propus-o?

— Nu pot vorbi despre asta acum. Am să te chem mai încolo.

Am înjurat printre dinţi.

— Poate că mai încolo n-o să mă mai intereseze, am răspuns.

— Atunci, o să-mi pară foarte rău, răspunse ea coborând tonul. Dar cred că vei accepta totuşi.

— Nu fi chiar aşa de sigură, am ripostat eu.

Ea începu să spună ceva în şoaptă, dar am întrerupt-o:

— Bine, bine; dacă nu mă găseşti aici, lasă-mi vorbă la „Plaza”.

I-am dat numărul de telefon şi am adăugat:

— Întrebi de Carlos.

SFÂRŞITUL UNUI PITIC

Telefonul sună. M-am ridicat buimăcit în pat şi am tras o înjurătură; limbile fosforescente ale deşteptătorului arătau ora trei şi jumătate noaptea. Am întins mâna şi am ridicat receptorul.

— Care dracu’ eşti?

— Amicul nostru nu e-n toane bune. Era vocea sergentului González, dar nu părea că vorbeşte cu mine; probabil că i se adresa lui Gastón. Suntem la morgă, Ares. Fă bine şi pofteşte-ncoa; vrem să-ţi arătăm ceva.

— Ce dracu’ v-a apucat la ora asta? am întrebat.

— Într-o jumătate de oră, spuse el şi trânti telefonul.

Am pus receptorul la loc şi m-am uitat gânditor pe fereastră. Ploaia lovea cu furie geamurile. Era o vreme grozav de potrivită ca să te plimbi în puterea nopţii pe la morgă.

Mi-am aprins o ţigară, am tras adânc în piept şi încet, încet am dat fumul afară. Pe urmă mi-am luat privirea de la fereastră şi m-am uitat prin încăpere; din când în când, pe pereţii ei apăreau umbrele verzui ale unei reclame luminoase. M-am aşezat pe marginea patului, am mai tras o dată din ţigară şi am stins-o în scrumieră,

„Încă un mort, mi-am zis. Cine să fie? Dacă sticleţii ăştia n-ar face atâta pe misterioşii...!”

Mi-am luat impermeabilul şi am ieşit pe coridor. Am coborât scara tunând şi fulgerând şi am traversat holul. La recepţie, băiatul moţăia. Pe o sofa, portarul stătea şi se uita cum plouă. Pe alta, Gastón şi González îmi zâmbeau.

— Ştiam c-o să ieşi pe aici, Ares... ca să mergi la morgă, desigur.

— Ce s-a întâmplat?

— Las’ c-ai să vezi.

Mi-am pus impermeabilul şi am ieşit după ei. La morgă, am intrat în urma lui Gastón pe uşa păzită de un poliţist. După mine venea González. Am intrat într-o sală rece şi am înaintat câţiva metri prin mijlocul ei. Gastón se opri în faţa unei mese pe rotile şi descoperi brusc un cadavru. I-am aruncat o privire. Dacă s-aşteptau să mă prindă după reacţia mea se înşelaseră amarnic. Un muşchi nu s-a clintit pe faţa mea; căci, pe drept cuvânt, chipul omuleţului nu-mi

spunea nimic. Şi cu toate acestea, în mod inexplicabil, îmi aducea aminte de cineva.

— Cine e? am întrebat ridicând ochii.

González pufni cu necaz. Buzele lui se crispară într-o strâmbătură ironică. Gastón mă privi cu neîncredere.

— Ei, hai, Ares... Chiar aşa?!?!

M-am uitat din nou la faţa desfigurată a piticului. Era rigidă şi murdară. Din loc în loc, pe piele i se întărise ceva ca un amestec oribil de sânge şi noroi. Era un spectacol macabru şi dezgustător.

— Cine e? am întrebat iar.

Dar cei doi tăcură în continuare ca doi muţi. Schimbară între ei o privire batjocoritoare şi, ca înţeleşi, îşi aţintiră acuzator ochii asupra mea. Mi-am pierdut răbdarea.

— Ia mai duceţi-vă dracului! le-am spus, întorcându-le spatele.

— Nici o mişcare, Ares, spuse sec Gastón. Eşti arestat.

Nu era momentul să-mi pierd cumpătul. M-am uitat prin sala aceea macabră. În faţa mea, pe mese, zăceau cadavre zdrobite, morţi de moarte violentă...; iar în spatele meu, auzeam, fără îndoială, cum unul din ei trăgea piedica unei arme. M-am întors.

— Dumneata l-ai omorât, Ares.

M-am dat înapoi ca să-i pot privi din faţă.

— Aşadar, eu l-am omorât, nu?

Nici unul nu răspunse: se uitau la mine încremeniţi.

— Şi de ce l-am omorât, mă rog?

— Ceartă pentru împărţirea prăzii, răspunse Gastón.

Am rânjit la ei de mi-au văzut toţi dinţii. Nu, că erau nostimi tipii!

— Aha, aşa! Ia te uită, asta n-o mai ştiam!

— Ironiile dumitale nu mă conving, Ares.

Gastón puse piedica la armă şi o băgă în buzunar.

— Întâi a încercat el să te trimită pe lumea ailaltă, dar

printr-o coincidenţă, nu i-a mers. Aşa că i-ai făcut dumneata de petrecanie. Era logic, aproape că ne aşteptam la aşa ceva.

— Căutaţi cu tot dinadinsul un ţap ispăşitor, asta-i!

— Te-nşeli, Ares, interveni González. Oricât ai susţine dumneata că nu-l cunoşti pe pitic, asta tot n-o să te salveze. Ştim foarte bine cum s-au petrecut lucrurile.

— Zău? Ia să văd; povesteşte-mi. Ca să ştiu şi eu.

— Îţi mai arde de glume! Las’ că-n curând o să-ţi muşti tu ghearele, Ares! Nu zicem că nu ne-am înşelat la început, dar, ce dracu', ce om nu se înşală? Important e că acum ştim adevărul. Dumneata n-ai omorât-o pe Suzana; am verificat că nici măcar n-ai cunoscut-o când era în viaţă. Dar în seara când a fost omorâtă, l-ai văzut pe asasin, sau o pistă oarecare te-a dus la el în zilele următoare. După ce ai fost declarat nevinovat şi eliberat, n-ai renunţat la planurile dumitale. De ce, Ares? Ţi-am spus să te potoleşti şi să nu te mai bagi, dar nu ne-ai ascultat. E clar, încercai să strângi cât mai multe probe împotriva celui pe care începuseşi să-l şantajezi dinainte. Adică acest om, lămuri el, arătându-l pe pitic.

Făcu o pauză. Şi iar am rânjit la ei, arătându-mi toţi dinţii. González se uită la Gastón ca şi cum i-ar fi cerut încuviinţarea şi continuă:

— Tipul s-a plictisit de insistenţele dumitale şi a hotărât să te lichideze. Dar în seara aceea, pentru că noi am sosit la timp la dumneata ia birou, nu i-a mers; atunci ai hotărât că era timpul să-i faci dumneata felul.

Am zâmbit. Deci era acelaşi pitic! Sigur că de la început m-am gândit că s-ar putea să fie el, dar se putea foarte bine şi să nu fie. Doar nu era singurul pitic din oraş! Şi-apoi, de fiecare dată când îl văzusem, din cauza întunericului şi a distanţei, nu putusem să-i văd faţa. M-am mai uitat o dată la el. Nu încăpea nici o îndoială, era blestematul acela de

pitic!

— Bine, am zis, e limpede. A încercat să mă omoare şi l-am omorât. Dar cu Vertientes, bancherul, cum rămâne? Cui i-l puneţi în cârcă? Tot mie?

Gastón făcu un gest şi González înţelese că acesta voia să vorbească.

— Cum spui chiar dumneata, minus sarcasmul, totul e limpede, Ares. Lucrurile s-au petrecut cam aşa: Vertientes îl angajează pe pitic ca s-o omoare pe Suzana, în timp ce el îşi pregătea alibiul plecând în Mexic. Întâmplarea face că în ziua aceea, dumneata să te duci după scrisorile senatorului, după cum a declarat chiar fiica lui; şi dai de Suzana moartă. Piticul, care n-a avut timp decât să se ascundă, îţi trage una în cap şi, cu scopul de a te acuza, ne anunţă pe noi şi fuge, dar lasă în urma lui o pistă care îţi va permite să ajungi la el. Atunci, între voi doi începe bătălia pentru prada pe care, probabil, încălcând ordinele lui Vertientes, piticul o luase de la Suzana. Dar, ca să-l poţi avea la mână, strângi mai departe dovezi împotriva piticului. Îl chemi pe Vertientes ca să puneţi la cale un plan împotriva omuleţului. Acesta îşi dă seama, însă, şi-l face ciur pe Vertientes... Sau poate după ce ai aflat secretul lui Vertientes, l-ai chemat ca să-l şantajezi; sigur că mai există nişte lacune, dar... ei bine,... cu ce-o să ne mai mărturiseşti şi dumneata, o să le lămurim!

Gastón trase pânza ieftină peste corpul piticului şi spuse sec:

— Hai!

— Excelentă teorie, am spus fără să mă mişc din loc. Numai că are un punct slab: nu eu l-am omorât pe pitic. Nici măcar nu ştiu cum a murit.

Gastón băgă arma în buzunarul hainei şi scoase un obiect.

— Asta nu-ţi spune nimic?

Am întins mâna şi l-am luat. Era un bulon... sau ceea ce mai rămăsese din el. Fusese pilit. Nu trebuia să fii mare expert ca să-l recunoşti.

— Ce este? am întrebat indiferent.

— Un bulon, răspunse González. N-o să ne spui acuma că nu ştii ce este un bulon, vocea lui avea inflexiuni batjocoritoare.

— Fireşte că nu, dar ce dracu' caută în toată treaba asta?

— E de la maşina pe care o conducea piticul, de la frână, lămuri Gastón. Sper că asta îţi va reîmprospăta memoria. El ţi-a pregătit o cursă şi a dat greş. Dumneata i-ai întors complimentul şi uite, colo, rezultatul: degetul lui arătă spre masă. E clar că dumneata ai fost mai isteţ.

Atunci am înţeles de ce era noroi pe faţa rigidă a piticului: accidentul fusese premeditat şi maşina se rostogolise, zdrobindu-l.

— Hai! repetă Gastón.

Nu am făcut nici o obiecţie. Gândurile începură să mi se perinde prin cap cu viteza fulgerului. Totul era împotriva mea. Ei căutau pe cineva care să plătească oalele sparte şi mă găsiseră pe mine. Mi-am aprins o ţigară şi am pornit-o înaintea lor. Am făcut câţiva paşi şi m-am oprit; trebuia să mă gândesc bine.

— Cum îl cheamă pe pitic? am întrebat, cântărind în minte şansele de a ajunge în stradă.

— César Blambino, răspunse Gastón, zis şi „Tigrul de Bengal”. Nu ştiu dacă pentru statura lui sau pentru că a lucrat la un circ. În ultima vreme, vindea bilete de loterie.

Prin minte îmi trecu ca un fulger ce-mi scrisese Vertientes. Înainte de a muri: „Biletele, Ares”. Şi m-am întrebat dacă nu cumva piticul ăsta, vânzător da bilete de loto avea vreo legătură cu asta.

— Ce-i mai explicaţi toate astea, domnule locotenent? se băgă González. Doar le ştie tot atât de bine ca şi noi.

— Nu-i nimic, spuse Gastón. Văzând că ştim totul, n-o să mai încerce să ne ducă.

În acel moment, eu făceam calcule disperate şi vocile lor mi se părură necunoscute. Când am ajuns la uşă, s-a ivit ocazia pe care o aşteptam. Poate că nu era o ocazie prea bună, dar n-am stat mult pe gânduri. Chiar în clipa în care treceam pragul, intră un supraveghetor, împingând o targă pe rotile, pe care zăcea un tip ţeapăn ca o mumie. Mă lipii de uşă şi mă strecurai dincolo, dar Gastón şi sergentul González, rămaseră pe loc câteva secunde, din cauza căruciorului. Într-o clipită am fost lângă omul care-l împingea şi l-am aruncat cu toată puterea mea peste ei. A fost o mişcare neaşteptată, care i-a luat prin surprindere.

Eu am rupt-o la fugă. Am traversat în goană coridorul şi am ajuns în cimitir, alergând în zig-zag printre cruci şi cavouri. Ploaia se mai potolise. Îl auzeam pe Gastón tunând şi fulgerând în liniştea înspăimântătoare a nopţii. Am alunecat în noroi şi am căzut. M-am lovit cu fruntea de ceva tare, deasupra ochiului drept. În clipa aceea parcă mă orbi o lumină strălucitoare şi apoi mă cuprinse întunericul; am mai simţit doar senzaţia plăcută a apei care-mi curgea pe faţă.

PARTEA A TREIA
DEZLEGAREA ENIGMEI

Cine iubeşte este întotdeauna generos.

MEYER

ŞI DOMNUL ZISE: „SĂ SE FACĂ LUMINĂ!”, ŞI...

Totul în jurul meu era tăcut şi nemişcat; şi în întunericul neliniştitor al nopţii, se distingea albul sumbru al monumentelor funerare de marmură. Fruntea începu să mă doară mai tare. Am inspirat adânc ca să-mi mai treacă şi am încercat să mă ridic, bălăcindu-mă în noroi. Ploaia încetase, dar cerul acoperit prevestea că avea să mai plouă.

M-am sprijinit de un cavou care se înălţa maiestuos („deşertăciunea deşertăciunilor...”) şi m-am uitat la ceas: era cinci fără câteva minute. Am scrutat întunericul în toate direcţiile; nu se vedea nimic, şi nici un zgomot nu tulbura liniştea cimitirului, în afară de şuieratul puternic al vântului.

Am pornit. După câţiva paşi, m-am împiedicat de o ţâşnitoare. Era o adevărată binecuvântare. Mi-am spălat noroiul de pe faţă şi, printr-o asociaţie de idei, mi-a venit în minte chipul plin de noroi al piticului. Am oftat. Într-o bună zi, aşa puteam sfârşi şi eu; o grămadă de carne scârboasă,

inertă şi plină de sânge.

Înainte de a sări gardul care dădea spre strada Zapata, mi-am aruncat impermeabilul. Era murdar şi nu voiam să atrag atenţia asupra mea... şi, pentru a doua oară, în povestea asta blestemată, trebuia să trec neobservat.

Furtuna încetase. M-am dus la un hotel infect şi puturos; prin fereastra întredeschisă a camerei, am privit cerul limpede, acum din nou albastru. Dar starea mea de spirit era încă sumbră.

M-am întors la pat şi m-am trântit pe el. Am aruncat ţigara şi am dat drumul la radio. Flash-urile de ultimă oră mă făcuseră celebru; din nou persoana mea stârnea senzaţie. Am aprins altă ţigară şi, năucit, m-am uitat la rotocoalele de fum care se risipeau spre tavan.

Cufundat în gânduri, am început să pun în ordine aspectele cele mai clare ale acestei dezgustătoare enigme. Raţionamentul meu a fost, mai mult sau mai puţin, următorul:

1. Suzana fusese asasinată ca să i se sustragă un obiect pe care-l ţinea ascuns, împreună cu scrisorile şi bijuteriile, într-o casetă de formă ovală. Ce obiect?

2. Totul în dormitorul Suzanei arăta că primise lovitura de pumnal de la cineva intim care nu-i inspira teamă, cu siguranţă unul dintre amanţii ei. Care?

3. Nu oricare dintre amanţi, ci unul care cunoştea valoarea obiectului şi locul unde era ascuns.

4. După Lu-mei, Butler şi ea erau de faţă când Suzana a primit vestea. Ce veste? Vestea că obiectul avea o valoare mare?

5. Vertientes, amantul Suzanei, a scris pe o hârtie, înainte de a fi omorât de pitic: „Biletele, Ares”. Ce bilete? Bani voia să spună? Era puţin probabil, căci după cum spunea Lu-mei, „obiectul” nu putea fi folosit dacă ea sau Butler ar fi făcut un denunţ.

6. Piticul, asasinul lui Vertientes, era vânzător de bilete de loterie.

Şi-atunci, mi-a fulgerat prin minte: Vertientes, unul din amanţii Suzanei, înainte de a pleca în Mexic, îi dăruieşte acesteia, un bilet de loterie, care obţine premiul cel mare. Faimosul „obiect” nu e altceva decât acest bilet. De la cine l-a cumpărat Vertientes? De la pitic, fireşte. După asasinarea Suzanei, piticul bănuieşte că acesta a fost motivul pentru care fusese omorâtă, căci ziarele n-au vorbit deloc despre acest lucru. Cum la cumpărarea biletului a mai fost de faţă o altă persoană, piticul bănuieşte că această persoană a comis crima şi ajunge, într-un fel sau altul, la o înţelegere cu ea şi împreună încep să-i elimine pe cei care ar fi putut proba existenţa biletului. Pesemne că acesta era motivul pentru care fusese omorât Vertientes şi tot din această cauză încercaseră să mă lichideze şi pe mine. „Toate astea sunt bune şi frumoase, Ares, mi-am zis eu, dar cine este oare complicele piticului?” Butler? Nu. Butler crede şi-acum că biletul mai e în casetă. Şi-apoi, dacă ar fi fost Butler, ce nevoie ar mai fi avut de Şase-Deşte? Nici acesta din urmă nu poate fi, pentru că pare că nu ştie nimic de existenţa biletului. În plus, ar trebui să admit că era amantul Suzanei, ceea ce pare absurd. Nu, nu e nici Şase-Deşte. Senatorul? Categoric nu; alibiul lui e inatacabil. Rameral? Asta n-ar omorî nici o muscă. Şi-apoi, ce însemna pentru un om atât de bogat ca el, un loz câştigător? Pe de altă parte, ar trebui admisă ipoteza că după ce-a plecat, s-a mai întors. Dar, în acest caz nu se mai explică faptul că Suzana era goală. Soto Padua? De ce? Este imens de bogat... Şi-atunci, cine mai rămâne? Hai, Ares, calmează-te! Dacă Suzana era cu Vertientes, cum mai putea fi de faţă un alt amant? Deşi nu e imposibil e totuşi puţin probabil ca femeile de genul ei să primească doi amanţi în acelaşi timp. Da, dar... şi dacă acest al doilea amant nu apare ca atare în

faţa celorlalţi? Şoferul Maqueira. Să fie cu putinţă? E chipeş, place femeilor... Ah, Maqueira! Şi pe tine să te mai bag în toată povestea asta?! Dar nu... asta ar însemna să nu mai cred în oameni... S-o luăm de la început. Şase-Deşte? Nu, e absurd; Şase-Deşte, amantul Suzanei! E adevărat că era o femeie nesăţioasă, dar chiar şi aceste femei îşi au legile lor. Au anumite reguli de selecţie pe care, în general, le respectă. Nu, nu-i putea fi amant. Dar să ne întoarcem la ipotezele iniţiale. Întregul raţionament se bazează pe faptul că nu este Şase-Deşte asasinul, datorită timpului scurs între moartea Suzanei şi momentul când am fost lovit. Dar.... Şi dacă Şase-Deşte, din vreun motiv care mie îmi scapă, a fost nevoit să rămână mai mult timp decât cel prevăzut, în dormitorul albastru? Să zicem de pildă, că, deşi era foarte la vedere, nu şi-a dat seama mai repede că aceea era caseta pe care o căuta, sau că a întârziat prea mult căutând alte obiecte prin casă, sau chiar că, după ce a plecat, şi-a dat seama că lăsase o urmă compromiţătoare şi s-a întors ca s-o facă să dispară...

Am zâmbit. Ajunsesem la un moment de maximă tensiune şi mintea mea elabora febril fel de fel de ipoteze, una după alta. Parcă stăteam pe-un vulcan gata să erupă în orice clipă şi să mă prefacă în piatră, ca pe vechii locuitori ai Pompeiului. M-am sculat de pe pat şi m-am dus la chiuvetă. Am lăsat multă vreme să-mi curgă apă pe ceafă. Pe urmă, m-am întors pe pat şi am luat-o de la capăt.

Astfel, judecând lucrurile, mi-am spus eu, problema capătă un contur. Şase-Deşte, după ce m-a lovit, fuge cu un obiect căruia îi atribuie o valoare, de care ştia de la Butler, care-i povestise balivernele despre societatea Long, dar neştiind că obiectul era, de fapt, atât de râvnit pentru ceea ce era ascuns în el. Dar aici, ceva nu e în regulă: în camera Suzanei, nimic nu trăda urmele unei lupte. Nu era dezordine şi e clar că nimeni nu se lasă asasinat liniştit în

patul lui. Dar dacă dormea? A, asta ar fi cu totul altceva! Senatorul, după ce pleacă cu Caíta, o lasă pe Suzana în pat şi aceasta adoarme. Intră Şase-Deşte şi... of, Şase-Deşte ăsta, trebuie să stau de vorbă cu el neapărat! Dar dacă tot umblând la urnă, o fi dat de resortul care face să funcţioneze cel de-al doilea mecanism? Nu; dacă aşa ar sta lucrurile, n-ar mai avea nevoie de Lu-mei. Şi dacă ea a minţit şi nu mai există încă un resort? Nu cumva o fi totuşi adevărată povestea lui Butler?...

Mărturisesc că, în orele în care am stat în camera aceea, am ajuns până la urmă la un punct de la care capacitatea mea de a raţiona a început să scadă; spre seară, complet epuizat, am adormit. Dar după câteva minute am sărit ca ars: dacă ipoteza cu Şase-Deşte era corectă, cine-l asasinase pe Blambino? Şase-Deşte? Bine, dar el habar n-avea de existenţa biletului câştigător!... Pe măsură ce treceau orele, starea mea de nervi se accentua. Şi în acelaşi timp şi haosul din capul meu. Pe la zece noaptea am făcut un duş şi am ieşit în oraş.

RĂZBUNAREA LUI ŞASE-DEŞTE

La zece şi jumătate am luat o maşină, am mers până la intersecţia străzilor Egido şi Desamparados şi, luând-o pe Avenida del Puerto, am lăsat în urmă lupanare, cârciumi şi hoteluri mizere. Căutam unul din ele. Se numea „La Ronda”. Căci Carlos, barmanul de la „Plaza” reuşise să desluşească, din jargonul încâlcit în care vorbea Lu-mei, cuvintele „Sonda”, „hotel” şi „unsprezece noaptea”. Eram sigur că înţelesese bine ultimele cuvinte, dar răsfoind cartea de telefon, am constatat că nu exista nici un hotel „Sonda”, dar exista unul care se numea „La Ronda”, pe

Avenida del Puerto. Era într-un loc izolat, cum nu se poate mai potrivit pentru capcana care, probabil, mi se întindea. Am dedus în consecinţă că „La Ronda” era locul cu pricina şi i-am spus băiatului care conducea să meargă încet, ca să pot arunca o privire pe-acolo.

După ce am trecut de ruinele unei biserici, o reclamă luminoasă arătă locul unde se afla „La Ronda”. Era o clădire cu trei etaje, situată în zona cea mai întunecoasă de pe Avenida del Puerto. Am trecut prin faţa ei şi am încercat să pătrund întunericul care o înconjura. Era scufundată în tăcere şi uşa, cu partea de sus în formă de arc, semăna cu gura neagră a unei peşteri.

Am mai dat un ocol prin partea locului şi am cercetat cheiul din faţa hotelului; pe urmă am oprit maşina cu o stradă mai încolo, l-am rugat pe şofer să mă aştepte şi am luat-o către hotel, suflând ca o fiară care adulmecă primejdia.

Am intrat. Într-o gheretă care se afla în dreapta intrării, un omuleţ cu faţa pământie îşi dezlipi ochii de la romanul-foileton care-l citea şi mă privi cercetător.

— Ce doreşti? întrebă el.

— O informaţie.

— Asta e un hotel-pensiune, bombăni el. Doi pesos pe noapte.

— Eu am unde să dorm, am răspuns şi am strecurat prin ferestruică o hârtie de cinci pesos. Caut o chinezoaică. O chinezoaică tânără, mărunţică, pe nume Lu-mei.

— N-o cunosc, mi-o tăie el şi încercă să tragă hârtia. Aici n-avem nici o chinezoaică.

Cum după toate indiciile, Lu-mei şi Şase-Deşte păreau a fi înţeleşi am insistat.

— Atunci, nu cumva locuieşte aici un tip elegant, care are un deget în plus la mâna dreaptă! Îl ştii?

Deschise gură şi-şi arătă dinţii gălbui.

— Poate, spuse şi făcu un semn sugestiv cu degetele.

Am băgat prin deschizătură hârtia de cinci pesos.

— Un tip foarte elegant a închiriat o cameră acum câteva zile. Şi chiar aşa, are un deget în plus... Nu de mult era la el în cameră. La numărul cinci, etajul doi, râse iar în silă. Şi dumneata eşti prieten cu el?

— Şi dacă n-aş fi?

— În cazul ăsta o să-ţi aduc flori la căpătâi, şi râse iar, de data asta cu poftă.

Am urcat la etajul respectiv şi am căutat camera numărul cinci. Am verificat dacă pistolul mi-e încărcat, apoi am pus mâna pe clanţă şi am apăsat-o; dar uşa n-a cedat nici când am împins-o uşor. Atunci am bătut şi m-am dat la o parte, ţinând Luger-ul în mână. În prag apăru Lu-mei.

— Intră, Ares, şopti zâmbind. Te aşteptam.

Am intrat după ea şi m-am uitat prin cameră. Pe o măsuţă erau nişte pahare, o sticlă de Bacardí şi mai multe de Coca-Cola. Şase-Deşte îşi turnă puţină băutură în paharul din faţa lui şi repetă:

— Da, Ares, te aşteptam. Stai jos. Curând va sosi şi scumpul nostru amic Butler şi atunci vom putea sta puţin de vorbă.

Mi-am aşezat scaunul în aşa fel încât să am uşa în faţă. Lu-mei se aşeză pe braţul fotoliului în care stătea Şase-Deşte şi se jucă cu părul lui.

— Juan şi cu mine ne iubim, explică cu simplitate, într-o spaniolă destul de acceptabilă. Ochii ei sclipiră ciudat. Butler va trebui să priceapă asta.

— N-o să aibă încotro, întări Şase-Deşte. Altfel nici nu stau de vorbă cu el, zise strângând-o în braţe pe Lu-mei. Caseta e la mine şi eu pun condiţiile. Ce zici, Ares?

— Din câte îl cunosc eu, cred că va fi înţelegător, am confirmat foarte serios. În orice caz, ca să aibă caseta, va primi orice condiţie.

— Lu-mei m-a făcut să înţeleg că ar fi mai bine să ajung la o înţelegere prietenească cu voi doi. Nu ne alegem cu nimic dacă ne omorâm unii pe alţii. Aşa că pune pistolul la loc şi să închinăm pentru prietenie, Ares.

Turnă un pic de Bacardí într-un pahar şi întrebă:

— Cum îţi place, *straight* sau *Cuba libre?*

— Mulţumesc, nu beau.

Ochii lui Şase-Deşte scânteiară. Se întoarse spre Lu-mei.

— Ţi-am spus eu că n-o să iasă nimic.

Ea zâmbi. Apoi turnă în paharul cu Bacardí puţină Coca-Cola; romul căpătă nuanţe de topaz.

— Pentru o fericită înţelegere, spuse în engleza ei stricată, şi dădu paharul pe gât. Aşa va fi, iubitule; Ares o să ciocnească cu noi pentru prietenie.

Turnă iar Bacardí în pahar şi mi-l întinse.

— Bea, spuse ea dulce.

— Nu, mulţumesc, am repetat, sunt abstinent.

Şase-Deşte bătu cu pumnul în masă şi mă străfulgeră cu privirea. Dar deodată se schimonosi de parcă toate flăcările iadului îi cuprinseră măruntaiele. Se sculă cu faţa congestionată şi-şi duse mâna la stomac; dar o paloare subită se-ntinse pe chipul lui. Încercă să-şi scoată arma pe care o avea la subsuoară, dar mâinile i se crispară şi se prăbuşi în convulsii.

— Căţea! exclamă el. O să mi-o plăteşti! N-ai să...

Cu toate că mă aşteptam să se întâmple ceva rău, pentru o clipă am rămas perplex. Pe urmă m-am aplecat peste el şi am încercat să-i provoc vărsături. Am făcut o mare prostie, ba mai rău, o tâmpenie nemaipomenită, căci în momentul acela, ceva tare mă lovi în cap şi camera explodă în mii de fragmente luminoase.

— Ei bine, Ares, nu mai lipseşte decât „Balerina în culise”. Unde-i?

Mi-am ridicat pleoapele cu greu şi mi-am plimbat privirea prin încăpere. Toate lucrurile îmi apăreau deformate în mod grotesc de ceaţa de pe ochi, care, în cele din urmă, se împrăştie.

Nelipsitul Gastón stătea pe pat. Puţin mai departe, într-un fotoliu, se afla sergentul González; în uşă un poliţist în uniformă şi, în spatele lui, arătându-şi faţa gălbejită, omul de la poartă.

Mi-am pipăit cucuiul şi mâna mi s-a umplut de sânge. Capul îmi crăpa de durere, de parcă cineva mă tot lovea cu un ciocan. Gastón repetă întrebarea:

— Unde e „Balerina”, Ares?

Am trecut peste trupul nemişcat al lui Şase-Deşte şi m-am dus la chiuvetă. Apa rece m-a mai trezit puţin.

M-am întors şi m-am aşezat din nou pe scaun. Toate lucrurile furate din casa Suzanei erau pe masă şi, într-adevăr, nu lipsea decât „Balerina”. Lu-mei nici că ar fi putut face o treabă mai bună. M-am uitat la ceas; trecuse de miezul nopţii. Se prea putea, cu mijloacele de transport din zilele noastre, ca în clipa asta, ea şi Butler să stea şi să se strice de râs în cine ştie ce colţ al lumii.

— Şi chinezoaica?

Gastón se uită la González şi râse. Acesta zâmbi şi-şi întoarse privirea spre mine.

— Hai, Ares! Schimbă placa! Crezi cumva că ne mai poţi păcăli cu poveştile tale?

Eu am oftat cu un gest de oboseală.

— Chinezoaica soţia lui Butler, l-a otrăvit; când am încercat să-l ajut, m-a pocnit în cap.

Mă simţeam cam ridicol dând această explicaţie.

— Eşti cam naiv pentru un detectiv, spuse în bătaie de joc Gastón.

— Şi-şi petrece viaţa încasând pumni prin case străine, adăugă González şi-l chemă pe cretinul care căsca gura la

uşă. A fost vreo chinezoaică aici, în noaptea asta?

— El m-a întrebat de una, răspunse tipul. Dar i-am spus clar că aici nu locuieşte nici o chinezoaică. Atunci m-a întrebat de ăsta, şi arătă spre Şase-Deşte.

Faţa ciupită a lui Gastón se înveseli.

— Ce-aveai de gând, Ares? Să ne derutezi cu povestea cu chinezoaica?

Am ridicat din umeri.

— Atunci, bun, eu l-am otrăvit şi pe urmă tot eu mi-am tras una în cap; aşa-i bine?

— Sau ţi-a tras chiar el, înainte de a cădea doborât de otravă, îşi dădu părerea González.

— Ce mai, în afacerea asta de la bun început v-aţi arătat atotştiutori.

— Nu ne mai ating ironiile tale, Ares. Acum suntem în altă situaţie. Dumneata l-ai omorât pe Blambino, dar acesta, care dăduse lovitura împreună cu Şase-Deşte, nu avea bijuteriile la el; aşa că te-ai hotărât să vii aici după ele.

— Vă sfătuiesc să daţi dispoziţie, cât stăm şi vorbim despre asta, să fie arestaţi Butler şi soţia lui. Merită, Gastón. Hai, ce-ai avea de pierdut?

— Da’ ştii că eşti nostim, Ares!?! Bine, pentru că aşa vrei, o să mergem la secţie. Acolo ai să ne spui tot ce vrem să ştim... Totul Ares.

Am oftat cu ciudă. Dar un poliţist dădu buzna în cameră.

— Domnule locotenent, sunteţi chemat la telefon, spuse el.

Peste cinci minute Gastón se întoarse contrariat.

— În regulă, Ares, explică ce-i cu chinezoaica.

González ridică ochii mirat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

Gastón se întoarse spre el.

— Acasă la Butler s-a produs o explozie, în timp ce el, împreună cu o chinezoaică, încercau să deschidă o casetă

în care se pare că se afla un obiect de porţelan... sau cam aşa ceva. Au murit amândoi.

— Răzbunarea lui Şase-Deşte, am şoptit.

Gastón se uită la mine intrigat.

— Hai spune, Ares. Ce era în pachetul care a provocat moartea lui Butler şi a soţiei sale? Ce a declanşat tot balamucul ăsta?

Am zâmbit.

— Loteria.

Gastón lovi cu pumnul în masă exasperat.

— Tot nu te laşi de bancuri, Ares? În cazul acesta, putem merge într-un loc mult mai potrivit pentru glume...

— Vi se pare o glumă, nu-i aşa? Şi ştiu că nu are nici haz. Dar adevărul e că Butler se aştepta să găsească înăuntru, în casetă, lozul câştigător, pe care Vertientes i-l făcuse cadou Suzanei.

— Toate acestea sunt cam încâlcite, bombăni Gastón printre dinţi. E mai bine s-o iei de la-nceput.

— Nu sunt chiar aşa de încâlcite pe cât par, am spus eu. Ascultaţi...

PIONUL SACRIFICAT

Când am terminat, locotenentul şi cu René schimbară o privire. Urmă o lungă tăcere.

— Asta-i tot ce-ar putea să vă intereseze, am repetat. Restul vă e bine cunoscut din dosarul procesului şi din ziarele timpului. Despre cazul acesta s-a vorbit destul.

Locotenentul se ridică în picioare şi opri magnetofonul.

— Nu mai avem nevoie de alte informaţii, spuse el. Totul corespunde adevărului. E uimitor cât de bine ţi-a rămas întipărit în minte fiecare detaliu al acestei întâmplări

petrecute cu atâţia ani în urmă.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Vi se pare uimitor?

— Nu, recunoscu el, îmi dau seama că şi eu, în aceeaşi situaţie, aş fi reţinut toate detaliile, cu aceeaşi claritate. Acum, tovarăşul locotenent, îl arătă pe René, îţi va aduce la cunoştinţă câteva fapte pe care nu le cunoşti. În felul acesta, vei putea şti totul, deşi acum nu-ţi mai foloseşte la nimic, despre acele întâmplări care ţi-au schimbat complet cursul vieţii. Pe urmă, te poţi duce liniştit acasă; încearcă să uiţi acest coşmar şi ia viaţa de la început. Acum, la noi, oricine vrea să muncească, poate s-o facă.

Tensiunea nervoasă, insuportabilă, de până acum, dispăru brusc. Mă cuprinse o bucurie de nedescris când am auzit că pot să mă duc liniştit acasă. Eram atât de fericit încât nici nu mi-am dat seama că René vorbea, până când el, ca să-mi atragă atenţia, exclamă: „Hei, Ares! Ce-i cu dumneata?”

— Iertaţi-mă, mă scuzai eu, nu v-am auzit.

El schiţă un zâmbet.

— Nu-i nimic, spuse. Te-am întrebat, continuă el, dacă ştii că Gastón a fost împuşcat pentru activitatea lui contrarevoluţionară, cu puţin înainte de invazia mercenarilor de la Playa Girón...

— Nu ştiam, am mărturisit.

— Ei, află că, urmă René, cu puţin înainte de a muri, Gastón a scris o scrisoare în care, printre alte fărădelegi, mărturisea că primise de la un anonim 10.000 de pesos ca să strângă probe împotriva dumitale, cu promisiunea altor 10.000, pe care de asemenea i-a primit, după ce aveai să fii condamnat. A admis în declaraţia lui că la început a crezut că era vorba de senatorul Ramírez, dar că pe urmă a putut să constate că această presupunere era greşită, fără să ajungă, însă, niciodată să ştie cu adevărat de la cine

primise mită. Cu toate acestea, impresia mea personală este că ştia sau că, cel puţin, a ajuns să bănuiască pe cineva, deşi nu a vrut să ne spună.

— Acesta a fost pentru noi, interveni locotenentul, primul indiciu că dumneata fuseseşi victima unei uneltiri criminale.

— Încercând să dăm de dedesubturile acestui caz, continuă René, am aflat alt fapt important, care a avut o influenţă hotărâtoare asupra procesului: judecătorul de instrucţie fusese în relaţii intime cu Suzana.

Un zâmbet trist apăru pe buzele mele.

— E clar că duhurile rele conjuraseră împotriva mea, am spus eu în şoaptă.

René zâmbi.

— Din nefericire, erau duhuri din carne şi oase, Ares, spuse el. Cu toate acestea, rămâneau multe lucruri neclare. Indiciul cel mai grăitor apăru când am interceptat scrisorile pe care Martín Maqueira începu să ţi le trimită la închisoare. De ce acest domn bogat îţi scria dumitale? Ce legătură era sau fusese între voi? Erau multe semne de întrebare şi cum nu aveam răspuns la ele, am început să-l urmărim pe Martín. Întrucât am constatat că nu a venit niciodată să te vadă la închisoare, am presupus că oricare ar fi fost aceste legături, ele trebuiau să dateze din anii de dinaintea Revoluţiei; şi aşa, pe rând, au început să apară datele: 1. În anul 1951, Martín era un om sărac. 2. Pe deasupra, mai lucra în slujba faimoasei Suzana, ca şofer. 3. Peste noapte, după ce dumneata ai fost condamnat, se îmbogăţise. 4. Fostul Minister al Bunurilor Delapidate, azi desfiinţat, făcuse o cercetare exhaustivă, constatând că la originea averii lui era un loz câştigător. 5. Către sfârşitul anului 1961, activitatea lui Martín începu să devină suspectă. 6. Alt lucru semnificativ: revizuind conturile de la *National City Bank,* cu ocazia naţionalizării ei, a apărut un cont pe numele soţiei lui Martín Maqueira, din care se retrăseseră 20.000 de pesos în

luna august 1951. 7. Am stat de vorbă cu avocatul care fusese apărătorul dumitale, un tovarăş excelent, şi ne-a pus la dispoziţie toate detaliile legate de biletul de loterie pe care l-ai menţionat.

Locotenentul îl întrerupse pe René.

— Din momentul acela, aproape că am fost siguri că eşti nevinovat. Şi cum comportarea dumitale era bună, am recomandat să fii eliberat, propunând chiar o reabilitare, atunci când aveau să se strângă suficiente probe pentru aceasta. Acţiunile dumitale, pe urmă, au confirmat ipotezele locotenentului René şi ale mele. Ce părere ai?

— Aşa că, am oftat, de la bun început eu eram un fel de pion de sacrificiu pe tabla de şah?

Amândoi zâmbiră.

— Ştiam că nu ne vei dezamăgi, Ares. Puteam să pariem, spuse locotenentul. Dar ţine seama că dumneata ţi-ai ales, singur, nesilit de nimeni, drumul, după ce ai fost pus în libertate. Hotărârea pe care ai luat-o atunci a fost în întregime a dumitale.

— Bineînţeles, am aprobat eu, nu vă reproşez nimic.

De fapt, eu nu-mi doream nimic altceva decât să-i aud spunând: „Asta-i totul. Ares.” René îmi ghici încordarea şi spuse zâmbind:

— Îndată terminăm, Ares. Dar, din simplă curiozitate, înainte de a pleca de-aici, aş vrea să ştiu când ţi-ai dat seama că Martín era vinovat de faptul că ai fost băgat în închisoare. Pentru că, din ce ne-ai expus, reieşea clar că făcuseşi o analiză a faptelor care-l acuza, însă, în mod eronat pe Şase-Deşte. Sigur, trebuie să fi fost cumplit pentru dumneata când, deodată, te-ai pomenit că-ţi scăpa printre degete nu numai Şase-Deşte, ci şi Butler şi Lu-mei.

— Aşa e, am spus. Sunt cam obosit, dar pot să vă explic amănunţit cum s-au petrecut lucrurile. În zilele de dinaintea procesului, am început să-mi dau seama de situaţia în care

mă aflam: judecătorul de instrucţie şi toate celelalte autorităţi îşi arătau făţiş ostilitatea. Astăzi cunosc motivele, dar în momentele acelea nu m-am gândit prea mult la asta, datorită faptului că nici avocatul, nici eu nu consideram că există probe zdrobitoare ca să mă condamne şi, deci, nu am dat atenţie purtării lor. Deşi am reuşit să-l conving pe avocat în chestiunea cu biletul de loterie, el a hotărât să nu se refere la el, nici ca probă, nici ca argument, pentru că, după cum bine spunea, biletul câştigător era un cec la purtător, şi urma deci să vorbim de un bilet cumpărat, vândut şi primit de nişte oameni care muriseră cu toţii - Vertientes, piticul şi Suzana, iar orice argumentare, care nu era însoţită de probe cu martori, n-ar fi avut nici o valoare în faţa legii. Prin urmare, avocatul s-a luptat cu puţinele elemente pe care le-am putut strânge şi a pierdut. Ca o circumstanţă agravantă: deranjasem prea multe personaje înalte şi deci mi s-a aplicat condamnarea maximă pentru aşa-zisele mele delicte. Primele zile de închisoare mi le-am petrecut rumegând amar prostiile pe care le făcusem. Apoi, încet, încet, mintea mea începu să judece logic, aşa cum face întotdeauna cel care nu mai are altceva de făcut. Gândeam... gândeam... gândeam. Mă învârteam mereu în jurul unei idei, gândurile mele mă duceau mereu la Maqueira. Până atunci, mă considerasem un ticălos ori de câte ori această idee îmi venise în minte. Dar acum faptele se impuneau de la sine şi am început să le cântăresc... 1. De trei ori, la rând, în perioada când mă ascundeam, poliţia m-a prins fără nici o greutate în nişte locuri pe care numai el le ştia. 2. În închisoare am ajuns la convingerea că „băiatul” cu care discuta Maqueira în seara în care m-am dus la el acasă, după bătaia încasată de la oamenii senatorului, era piticul Blambino. 3. Maqueira m-a sunat la birou în noaptea în care mi s-a pus bomba la uşă, ca să-mi spună că maşina se stricase. Ce nevoie era să mă cheme la

telefon, pentru atâta lucru, la ora aceea? În realitate, m-a sunat doar ca să vadă dacă mai eram în viaţă. 4. Dat fiind că Blambino se ocupa cu vânzarea de bilete de loterie la intersecţia Străzii 12 cu Strada Línea, era mai mult ca sigur că Vertientes cumpărase de la el biletul pe care i l-a dăruit Suzanei, odată când mergeau amândoi în maşina condusă de Maqueira. 5. Era arhicunoscut la Havana, că femeile care duceau viaţa Suzanei aveau obiceiul să angajeze şoferi chipeşi cu care aveau relaţii intime. Toate acestea, într-o formă sau alta, îmi trecuseră prin minte înainte de a fi arestat la hotelul „La Ronda”. Cărui fapt s-a datorat acea reţinere excesivă care, în ciuda felului meu neîncrezător de a fi, mă oprea să-l amestec şi pe Maqueira în întâmplările acelea? Şi astăzi mă mai întreb acest lucru. Poate vedeam în el imaginea unui om pe care doream mult să-l găsesc în jungla aceea, un om care să nu fie la fel de murdar sufleteşte ca şi ceilalţi, printre care mă includeam şi pe mine. Această eroare m-a costat doisprezece ani de puşcărie şi moartea altei femei nevinovate.

— Cum? exclamă locotenentul. La cine te referi, Ares?

— Desigur, dumneavoastră nu cunoaşteţi acest detaliu. Ascultaţi. Am băgat mâna în buzunar şi am scos o tăietură dintr-un ziar pe care o păstrasem de zece ani. E din anul 1952, am spus eu; apoi am citit: „Regretabil accident într-un sat, Guanajuay, Dec. 3. Prin telegraf. Ieri seară a fost călcată de o maşină bătrâna Catalina Guerra, cunoscută sub numele de Caíta, pe când mergea pe Strada Esperanza spre casă. Doamna Guerra a fost transportată imediat la Spitalul din localitate, unde a decedat după câteva minute. Persoana care a accidentat-o pe susnumita bătrână, conducea un Cadillac negru, al cărui număr nu a putut fi identificat, dar cetăţeanul Oscar Tejera, vânzător la debitul din colţ, a declarat că un bărbat voinic, cu ochi albaştri, păr roşcat şi ondulat, purtând un elegant costum negru,

cumpărase ţigări de la el, cu puţin înainte de accident, urcând apoi într-un Cadillac negru pe care-l parcase în faţa debitului. Din nefericire, vânzătorul nu a dat atenţie numărului maşinii. Poliţia a şi început cercetările pentru a-l găsi pe vinovat. Isidro Trelles, corespondent,”

— Descrierea este, după cum veţi fi observat, un portret fidel al lui Maqueira.

— Este extraordinar de exactă, afirmă René. Dar tot nu înţeleg motivul pentru care Maqueira a omorât-o pe Caíta. Pare o crimă inutilă.

— Nu-i chiar aşa, am obiectat eu. El a vrut să elimine singura persoană care ar fi putut confirma relaţiile lui intime cu Suzana. Cunoştea teoria mea despre crimă, ştia că mai devreme sau mai târziu aveam să ies din închisoare şi că, dacă nu reuşeam să dovedesc că el fusese amantul Suzanei, putea să se simtă în siguranţă. Şi s-a simţit în siguranţă. Numai că...

Locotenentul se ridică în picioare. Eu, la fel, dar văzând că René îşi scărpina obrazul stâng cu un aer gânditor, am înţeles că încă nu se terminase.

— Apropo, Ares, zise el, ce s-a întâmplat eu „Balerina”?

Am zâmbit vinovat.

— La insistenţa mea, Alicia o păstrează. Vă interesează?

— Ne interesează.

— Am să v-o trimit. Mie mi-ar aduce prea mult aminte de trecut.

Ardeam de nerăbdare să plec de-acolo, dar nu mi-am putut stăpâni o întrebare. Doream nespus să aflu şi aş fi vrut să mă exprim cu mai multă naturaleţe; şi totuşi când am vorbit, vocea îmi tremură uşor.

— Şi Glenda? am şoptit. Ce ştiţi de ea?

Schimbară o privire rapidă între ei. René zâmbi.

— E în ţară, Ares, mă informă el. S-a căsătorit şi e profesoară.

Locotenentul mă bătu uşor pe umăr şi-mi zâmbi;

— Pentru ca să-ţi satisfacem pe deplin curiozitatea, îţi mai spunem că senatorul şi, fireşte, Soto Padua, s-au exilat în America; în schimb Rameral a plecat în ţara lui, după ce şi-a lichidat afacerile cu Statul cubanez.

Mă însoţiră până la uşă; dar locotenentul nu părea pe deplin mulţumit; am observat pe chipul lui că-l frământa ceva.

— Mai e ceva, nu?

El începu să râdă.

— Ares, dumneata eşti un excelent fizionomist. Da, mai e ceva. Încă nu ne-ai spus de ce crima nu putea fi comisă decât în duminica aceea.

— Ah! am suspinat eu uşurat. Asta era... Mărturisesc că o clipă mi-a fost teamă. În realitate e foarte simplu, odată rezolvată enigma. Poate vă amintiţi că tragerile la Loteria Naţională aveau loc întotdeauna sâmbăta. Dar sâmbăta băncile erau închise. Asta a silit-o pe Suzana să ţină în casă biletul câştigător. Fusese o tragere specială cu un fond de premii de o jumătate de milion de pesos, şi numai faptul că băncile erau închise a făcut-o pe Suzana să ţină în casă o sumă atât de însemnată. Luni, cu siguranţă, biletul ar fi fost depus la bancă. Înţelegeţi? Ce rost ar mai fi avut crima, dacă nu era comisă duminica?

— Aşa e. Nu te mai reţinem, Ares, spuse René. O să te cităm la proces.

Cinci am ieşit în stradă era noapte. O minunată noapte înstelată. Vântul rece mă lovi în faţă. M-a cuprins tristeţea şi regretul. Aş fi vrut să alerg la Alicia, dar cum avea să mă primească după toate cele întâmplate? Căci dacă cineva pe lumea asta îmi dăduse curaj în nenorocirea mea, venind aproape zilnic să mă vadă, aceea fusese ea. Când am ieşit din închisoare, m-a rugat să uit gândurile de răzbunare. Şi cum am răsplătit-o? I-am întors spatele. N-o mai văzusem

de şapte luni. Oare nu obosise tot rugându-mă şi aşteptându-mă? Era foarte posibil şi nu aş fi putut să-i reproşez nimic.

Am ajuns la capătul străzii şi când am dat colţul, Alicia se afla în faţa mea. M-am întors intrigat şi l-am văzut pe René, la câţiva metri mai departe, zâmbind. Ea nu se mai putu stăpâni şi începu să plângă în hohote. I-am şters blând ochii cu batista. Atunci m-a luat de braţ şi am pornit-o împreună spre casă.

CUPRINS

În colecția «**ENIGMA**»
Au apărut:

Mihail Heyfetz	SECRETARUL POLIȚIEI SECRE-TE
Hansjörg Martin	CURIOZITATE PERICULOASĂ
Michael Sinclair	PACTUL DOLARULUI
Edgar Wallace	SUBSTITUIREA

În pregătire:

Peter Cheyney	ÎNCĂ UNA
Eduard Fiker	DRUMUL SICRIULUI DE ZINC
Fruttero și Lucentini	DOAMNA DE DUMINICĂ
Paul Henricks	MUȘUROIUL DE FURNICI
Vartkes Tevekelian	AGENȚIA DE RECLAME A DOMNULUI KOČEK

editura univers

Lei 6,25